Daniele Estelle

PROMISIUNEA

ROMAN

DANIELLE STELE

PROMISIUNEA

EDITURĂ „KING" S.R.L.

ISBN — 973 — 95397 - 0 - 2

CAPITOLUL 1

Un soare dulce, de dimineață le scaldă în lumină spatele în vreme ce se dădeau jos de pe biciclete în fața la „Eliot House", din incinta Harvardului. Se opriră pentru o clipă să-și zîmbească. Era în mai și erau foarte tineri. Părul ei scurt strălucea în lumina soarelui, iar cînd privirea ei o întîlni pe-a lui, fata începu să rîdă.

— Ei, Doctore în Arhitectură, cum te simți?

— Întreabă-mă în două săptămîni după ce-mi iau doctoratul.

Îi întoarse zîmbetul în vreme ce-și îndepărta o șuviță de păr blond de pe frunte.

— Ducă-se dracului diploma, te întreb după noaptea trecută.

Rînji din nou la el, iar tipul îi dădu repede una peste fund în joacă.

— Mișto. Dar cum te simți dumneata, d-ră McAllistu? Mai poți să mergi?

Săriră din nou pe biciclete acum, iar ea întoarse capul, cu un răspuns sîcîitor.

— Dar tu poți?

Și cu asta dusă a fost, zburînd departe, cu mult înaintea lui, pe bicicleta micuță pe care i-o cumpărase de ziua ei doar cu cîteva luni în urmă. Era îndrăgostit de ea. Fusese îndrăgostit de ea dintot-

deauna. Visase la ea toată viața. Și o cunoștea de doi ani.

Se simțea singur la Harvard înainte de asta, și o bună parte din al doilea an de aspirantă socotise că va fi la fel și acolo. N-avea nevoie de Radcliffe sau Vassar sau Wellseley cu el în pat. Cunoscuse prea multe fete de astea la anii studenției și, în ceea ce-l privea pe Michael, tipelor astora le lipsea întotdeauna ceva. El voia ceva mai mult. Textură, substanță, suflet. Rezolvase problema foarte convenabilă vara trecută, cu o legătură cu una dintre prietenele mamei sale. Normal că mama sa n-a știut. Dar se distrase de minune. Era o femeie a naibii de atrăgătoare, în vîrstă de vreo treizeci de ani, mult mai tînără ca mama lui, firește, și era ceva editor la „Vogue". Dar totul nu fusese decît o distracție. Pentru amîndoi. Nancy era altceva.

Știuse asta din prima clipă în care o văzuse, în Galeriile de artă din Boston, unde erau expuse tablourile ei. Exista în fiecare o tentă de singurătate care bîntuia fiecare peisaj al ei, iar oamenii pe care îi pictase aveau toți un soi de tandrețe solitară care-l umpluse de milă și-l făcuse să-și dorească să ajungă de la ei la artistul care-i pictase. Iar ea stătuse acolo, purtînd în acea zi o beretă roșie și o haină veche din piele de raton, cu o ușoară roșeață pe pielea delicată, din cauza mersului grăbit probabil pînă la galeriile din Strada Charles cu ochii strălucind, cu fața plină de viață.

Nu dorise niciodată pînă atunci o femeie așa cum o dorea pe ea. Cumpărase două tablouri de-ale ei și o invitase la masă la Locobar. Însă pentru rest a fost nevoie de mai mult timp. Nancy McAllistu nu era deloc grăbită să-și dăruiască timpul sau inima. Fusese mult prea singură prea mult timp ca să cedeze ușor. La 19 ani era deja înțeleaptă și cunoscuse bine durerea. Durerea de a fi singur. Durerea de a fi părăsit. O torturase încă de cînd, co-

pil fiind, fusese trimisă la orfelinat. Nu-şi putea aminti ziua în care mama ei o lăsase acolo, nu cu mult înainte de a muri. Dar îşi amintea frigul din săli. Mirosul de oameni străini. Zgomotele dimineţilor în care stătea întinsă în pat, luptîndu-se cu lacrimile. Avea să-şi amintească lucrurile astea toată viaţa. Mult timp, crezuse că nu va găsi nimic să umple golul din ea. Dar acum îl avea pe Michael.

Legătura lor nu era uşoară, dar era solidă, bazată pe dragoste şi respect : fiecare scotocise în lumea lui, o întorsese pe dos, dar apăruse cu ceva frumos şi rar.

Iar Michael nu era nici el un prost. Ştia ce riscă îndrăgostindu-se de cineva „deosebit" — aşa cum se exprima mama lui, cînd avea ocazia. Dar Nancy nu avea nimic „deosebit". Singurul lucru deosebit era că era pictoriţă, nu o simplă studentă. Nu mai era în perioada căutărilor, ci deja era ceea ce voia să fie şi spre deosebire de alte femei pe care le cunoscuse, Nancy nu mai trecea în revistă candidaţi, ci-l alesese pe bărbatul pe care-l iubea. În doi ani n-o părăsise niciodată. Iar ea era sigură că n-o va face niciciînd, se cunoşteau prea bine unul pe altul.

Oare ce-ar mai fi putut exista în viaţa lui, pe care ea să nu-l ştie ? Ştia totul. Isprăvile nostime, secretele aiurite, visurile copilăriei, spaimele îngrozitoare. Şi prin intermediul lui, Nancy ajunsese să-i respecte familia. Chiar şi pe maică-sa.

Michael fusese născut într-o tradiţie, sortit din copilărie să moştenească un tron. Nu era ceva pe care să-l ia uşor sau pe seama căruia să glumească. Cîteodată chiar îl înspăimînta. Va fi oare în stare să facă faţă legendei ? Dar Nancy ştia că va fi. Bunicul lui, Richard Cotter, fusese arhitect, iar tatăl lui, la fel. Bunicul lui Michael fusese cel care fondase imperiul. Însă numai joncţiunea afacerilor

Cotter cu averea Hillyard prin căsătoria părinților lui Michael, crease „Cotta-Hillyard"-ul de astăzi.

Richard Cotter știuse să facă bani, însă banii Hillyard — bani vechi — fuseseră cei care să aducă cu ei ritualurile și tradițiile puterii. Asta era, din cînd în cînd, o povară greu de purtat, dar lui Michael îi plăcea, iar Nancy o respecta. Știa că într-o bună zi Michael va fi la cîrma firmei Cotter-Hillard. La începutul legăturii lor, vorbeau numai de asta, iar mai tîrziu la fel, cînd și-au dat seama cît de serioasă era legătura lor. Dar Michael știa că o găsise pe cea capabilă să se descurce cu toate acestea, cu responsabilitățile familiei la fel de bine ca și cu îndatoririle de la servici. Orfelinatul nu făcuse nimic ca s-o pregătească pe Nancy pentru rolul care avea să i se potrivească, după părerea lui Michael, însă munca părea să-i fie o a doua natură.

O privea acum cu o infinită mîndrie, cum zbura înaintea lui, așa de sigură pe sine, așa de puternică, cu picioarele mici pedalînd cu hotărîre, cu bărbia peste umăr din cînd în cîndi ca să se uite la el și să rîdă. Avu impulsul nebunesc să țîșnească înainte, s-o ajungă și s-o ia de pe bicicletă... acolo... pe iarbă... la fel ca noaptea trecută... la fel...

Însă își alungă gîndul din minte și porni după ea.

— Hei, așteaptă-mă, ticăloasă mică.

În cîteva clipe, era în același rînd cu ea, și, în timp ce-și continuau drumul, mai liniștiți acum, Michael întinse o mînă spre ea, în spațiul îngust dintre amîndoi.

— Ești foarte frumoasă azi, Nancy.

Vocea lui suna ca o mîngîiere în aerul de primăvară și în jurul lor lumea era proaspătă și verde.

— Știi cît de mult te iubesc ?

— O, să fie jumătate cît de iubesc eu, domnule Hillyard ?

— Asta dovedește cît de incultă ești, d-ră Nancy Fancy-pants *.

Ca întotdeauna, poreela o făcu să rîdă, Michael o făcea întotdeauna fericită. Făcea niște lucruri minunate.

Nancy începuse să gîndească astfel din prima clipă în care el intrase în galerie și o amenințase că se dezbracă la pielea goală dacă nu-i vinde toate tablourile.

— Din întîmplare te iubesc de cel puțin șapte ori mai mult decît mă iubești tu.

— Aiurea.

Rînji din nou spre el, cu nasul în vînt, și iarăși țișni înainte.

— Eu te iubesc mai mult, Michael.

— De unde știi ?

Începuse să accelereze ritmul ca s-o ajungă.

— Mi-a spus mie Moș Crăciun.

Și cu asta dusă a fost din nou, iar de data asta Michael o lăsă să se ducă înainte pe poteca îngustă. Era într-o dispoziție sărbătorească și-i plăcea să se uite la ea. Să vadă forma suplă a șoldurilor ei în blugi, talia subțire, umerii mici gătiți cu un șal roșu legat lejer în jurul lor, și părul negru și strălucitor fluturînd în vînt. Ar fi putut să se uite la ea ani de-a rîndul fără să se satur. De fapt, chiar asta avea de gînd să facă.

Ceea ce-i aduse aminte de... Avusese de gînd toată dimineața să vorbească cu ea despre asta.

Iarăși micșoră distanța dintre ei și o bătu ușurel pe umăr :

— Scuzați-mă, d-ră Hillyard.

Ea avu o mică trerărire la auzul numelui, dar apoi îi zîmbi timid, cu toată lumina soarelui revărsată pe față. Dacă se uita atent, el îi putea dis

---

* Fancy-pants = pantaloni fistichii.

tinge pistruii extrem de mici, aproape ca un praf de aur lăsat de spiriduşi pe pielea ei sidefie.

— Şi cum ziceam... d-nă Hillyard...

Rosti cuvîntul cu o plăcere infinită. Aşteptase asta timp de doi ani.

— Nu crezi că forţezi puţin lucriurile, Michael ?

Vocea îi suna şovăitoare, aproape înspăimîntată. El nu vorbise încă cu Marion. Aşa că nu conta ce hotărîseră el şi cu Nancy între ei.

— Nu forţez nimic. Mă gîndeam s-o facem de azi în două săptămîni. Imediat după absolvire.

De mult se hotărîseră la o nuntă mică, în cerc restrîns. Nancy nu avea familie, iar Michael voia să împartă bucuria momentului cu Nancy, fără socoteli făcute pentru o mie de invitaţi şi fără armate de fotografi de la o mie şi una de ziare.

— De fapt, mă gîndeam să mă duc la New York ca să discut asta cu Marion chiar astă seară.

— Astă seară ?

Se ptuea distinge ecoul unei spaime în cuvinte.

Fata lăsă bicicleta să încetinească şi apoi să se oprească. El răspunse cu o înclinare a capului, iar figura fetei deveni gînditoare în timp ce privea peste dealurile pline de verdeaţă din jurul lor.

— Şi ce crezi că are să spună ?

Se temea să se uite la el. Se temea să şi asculte.

— Da, firește. Chiar eşti îngrijorată ?

Dar era o întrebare stupidă şi amîndoi ştiau asta. Aveau destule motive de îngrijorare. Marion nu era o femeie suavă ca o floare. Era mama lui Michael şi nu era mai tandră decît „Titanicul". Era o femeie puternică, hotărîtă, concretă, de oţel. Se ocupase de toate treburile din familie după ce-a murit tatăl ei şi continuase cu şi mai multă hotărîre după moartea soţului ei. Nimic nu o putea opri pe Marion Hillyard. Nimic şi în orice caz nu o puştoaică şi nici măcar unicul ei fiu. Dacă nu voia ca ei să se căsătorească, pentru nimic în lume n-avea să-i fe-

ricească cu acel „da" de care Michael se prefăcea așa de sigur. Iar Nancy știa exact ce credea Marion Hillyard despre ea.

Marion nu ascunsese niciodată ceea ce simțea sau, cel puțin, nu din momentul în care-și dăduse seama că pasiunea „prostească" a lui Michael pentru „pictorița aia" ar putea fi ceva cît se poate de serios. L-a chemat pe Michael la New York și l-a rugat cu blîndețe și cu dulceață, i-a zîmbit plină de farmec, după care a izbucnit mînioasă, amenințîndu-l și ispitindu-l, tunînd și fulgerînd.

După care s-a resemnat sau a dat impresia c-o face. Michael a luat asta drept un semn bun, dar Nancy nu era de aceeași părere. Avea senzația că Marion știa ce face, și că în prezent se hotărîse să ignore „situația". Nu erau făcute invitații, nu erau rostite acuzații, scuzele pentru cele spuse în trecut lui Michael n-aveau să vină niciodată, dar în același timp nu se mai iveau probleme noi. Pentru ea, Nancy era surprinsă să-și dea seama cît de mult o durea asta. Neavînd o familie proprie, își făcuse întotdeauna vise ciudate despre Marion. Că ar fi putut fi prietene, că Marion ar fi plăcut-o, ea și cu Marion ducîndu-se să facă cumpărături pentru Michael... Marion devenind... mama pe care n-o avusese și n-o cunoscuse niciodată. Dar Marion nu intra prea ușor în pielea unui asemenea personaj. În doi ani, Nancy avusese destule ocazii să înțeleagă asta. Numai Michael se încăpățîna să susțină că maică-sa o să se facă femeie cumsecade, că odată pusă în fața inevitabilului, o să-l accepte și o să fie prieteni la cataramă.

Dar Nancy nu era niciodată sigură de asta. Îl silise chiar pe Michael să se gîndească și la posibilitatea ca Marion să n-o accepte nici în ruptul capului, să nu fie în nici un caz de acord cu căsătoria. Și atunci ?...

„Atunci sărim în mașină și-i dăm drumul spre cel mai apropiat judecător de pace. Avem amîndoi vîrsta, știi doar".

Nancy zîmbise atunci la gîndul unei soluții atît de simple, deși în mintea ei știa că nu va fi niciodată așa de ușor. Dar ce conta? După doi ani împreună, se simțeau oricum căsătoriți.

Stătură tăcuți o clipă extraordinar de lungă admirînd priveliștea, apoi Michael luă mîna fetei.

— Te iubesc, Nancy!

— Și eu te iubesc!

Se uită la el îngrijorată, iar el reduse privirea la tăcere cu un sărut. Însă nimic nu putea reduce la tăcere gîndurile și întrebările pe care și le puneau amîndoi. Nimic, decît întîlnirea cu Marion.

Nancy își lăsă bicicleta să cadă și, cu un suspin, se cuibări în brațele lui Michael.

— Aș fi vrut să fie mai ușor, Michael!

— O să fie! Ai să vezi. Acuma haide. Îi dăm drumul sau ai de gînd să stăm aici toată ziua?

Din nou îi dădu una peste fund, iar ea zîmbi văzîndu-l că ridică bicicleta în locul ei. Într-o clipă erau din nou la drum, rîzînd și jucîndu-se și cîntînd, prefăcîndu-se că Marion nu mai există. Dar exista. Și așa avea să fie întotdeauna. Marion era mai mult o instituție decît o femeie. În viața lui Michael în orice caz. Și acum în a lui Nancy.

Soarele se înălțase și mai mult pe cer în vreme ce pedalau pe drumul de țară mergînd în rînd sau unul în fața altuia, într-o clipă sîciindu-se reciproc, pentru ca-n clipa următoare să devină tăcuți și gînditori. Era aproape de amiază cînd ajunseseră la Revers Beach și văzură o figură cunoscută înaintînd spre ei. Era Ben Avery, din nou cu o tipă lîngă el. Iarăși o blondă cu picioare lungi. Toate arătau a prințese care se întorc acasă și mult dintre ele chiar erau.

— Salut, voi ăia doi. Mergeți la bîlci ?

Ben rînji la ei și apoi cu o mișcare ușoară a mîinii o prezentă pe Jeanette. Schimbară saluturi cu toții, iar Nancy își duse mîna streașină la ochi ca să se uite înainte spre bîlci. Pînă la el mai erau cîteva intersecții.

— Merită să ne oprim ?

— La dracu, sigur că merită ! noi am cîștigat un cîine roz, adăugă, arătînd spre ființa oribilă din coșul lui Jeanette, plus o țestoasă verde pe care o fi pierdut-o cineva și două căni de bere. În afară de asta, au porumb copt care-i grozav.

— Gata, mă au de mușteriu !

Michael îi aruncă o privire lui Nancy și zîmbi.

— Mergem și noi ?

— Sigur ! Voi doi vă întoarceți acasă deja ?

Dar își dădu și singură seama că da. Ben avea o privire pe care Nancy o mai văzuse la el și știa ce înseamnă, iar Jeanette nu părea să aibă ceva împotrivă. Nancy își zîmbi sieși uitîndu-se la ei.

— Da, am fost în oraș încă de la șase dimineața. Sînt la pămînt. Apropo, ce program aveți voi doi pentru diseară ? Nu vă opriți la mine să luați o pizza ?

Camera lui Ben era cu vreo două uși înaintea camerei lui Mike.

— Ce program avem pentru diseară, senor ?

Nancy îl privi pe Michael cu un zîmebt larg, dar el clătină din cap.

— Am niște treburi de rezolvat noaptea asta. Poate altădată !

Asta-i aminti repede fetei de întîlnirea cu Marion.

— O.K. Salve !

Ben și Jeanette le făcură cu mîna și dispărură, în vreme ce Nancy îl fixa pe Michael.

— Chiar ai de gînd să te duci s-o vezi în noaptea asta ?

— Da! Și nu-ți mai face griji. Totul o să fie bine. Apropo, mama a zis că e angajat în slujba pe care o voia.

— Ben?

Nancy îl privi întrebător în vreme ce începuseră să pedaleze spre bîlci.

— Da! O să începem în același timp. În domenii diferite, dar începem în aceeași zi.

Mike părea încîntat. Îl cunoștea pe Ben din primii ani de școală și se aveau ca frații.

— Ben știe?

Michael clătină din cap, zîmbind misterios.

— M-am gîndit să-i las bucuria să afle veștile oficial. N-am vrut să i-o stric.

Nancy îi zîmbi.

— Ești un timp cumsecade și te iubesc, Hillyard.

— Mulțumesc, d-ră H.

— Terminã, Michael.

Își dorea numele ăsta prea mult ca să suporte să-l audă rostit în răspăr, fie și numai de Michael.

— Nu termin. Și-ai face mai bine să încerci să te obișnuiești cu el.

Devenise deodată serios.

— O să încerc. Cînd o să fie timpul. Dar pînă atunci „d-ra McAllistu" merge încă foarte bine.

— Pînă peste două săptămîni, ca să fim exacți. Dă-i drumul, hai să vedem care ajunge mai repede.

Zvîcniseră înainte, unul lîngă altul, gîfîind și rîzînd. Michael ajunse la intrarea în bîlci cu exact 30 de secunde înaintea ei. Dar amîndoi erau bronzați și sănătoși și nepăsători.

— Ei bine, domnule, unde mergem mai întîi?

Dar ghicise deja și avea dreptate.

— La porumb, firește. Mai era nevoie să întrebi?

— Nu prea!

Lăsară bicicletele lîngă un copac, știind că-n orășelul ăsta adormit nu le va fura nimeni și plecară,

braț la braț. Zece minute mai tîrziu erau veseli și fericiți, picurînd unt peste porumbul pe care-l mîncau, apoi îndopindu-se cu cîrnăciori și luînd înghițituri mici dintr-o bere rece ca gheața. Nancy încheie ospățul cu un rotogol imens de vată de zahăr.

— Cum poți să mănînci așa ceva ?

— Ușor. E delicioasă !

Bolborosise cuvintele prin ceva lipicios și roz, dar avea figura încîntată a unei puștoaice de cinci ani.

— Ți-am mai spus vreodată că ești frumoasă ?

Se strîmbă la el, cu fața plină de urme roz Michael scoase batista și o șterse pe barbă.

— Dacă te-ai șterge puțin am putea să ne facem o poză.

— Da ! Unde ?

Se aplecă să înfulece încă un nor roz, și nasu-i dispăru iarăși.

— Ești groaznică. Acolo !

Arătă spre o gheretă unde-și puteau băga capetele prin niște găuri rotunde și să-și facă fotografii în diverse costume bizare.

Rătăcind de colo pînă colo, au ales costumele de Rhet Butler și Scarlet O'Hara. Și, ciudat, nici un erau caraghioși în poză. Chipull ui Nancy arăta superb deasupra costumului pictat cu deosebită grijă. Frumusețea delicată a figurii ei și regularitatea trăsăturilor se potriveau perfect cu rochia mai mult decît feminină a frumoasei sudiste. Iar Michael arăta ca un tînăr craidon.

Fotograful le înmînă poza și-și primi dolarul.

— Ar trebui s-o păstrez, așa de bine arătați amîndoi.

— Mulțumim !

Pe Nancy complimentul o impresionase, dar Michael zîmbise numai. Era întotdeauna al naibii de mîndru de ea. Încă două săptămîni numai și... Dar

trăgîndu-l puternic de mînecă Nancy îl smulse din visarea lui cu ochii deschiși.

— Uite, acolo ! Acolo, unde se aruncă cu cercul.

Întotdeauna își dorise să se joace și la asta la bîlci, cînd era mică, dar călugărițele de la orfelinat spuneau totdeauna că e prea scump.

— Putem ?

— Dar bineînțeles, draga mea !

Îi făcu o plecăciune adîncă, îi oferi brațul și începu să meargă agale spre ghereta respectivă. Dar Nancy era mult prea nerăbdătoare ca să suporte să meargă în pas de plimbare. Aproape că sărea ca un copil, iar nerăbdarea ei îl încînta.

— Putem s-o facem chiar acum ?

— Sigur, iubito !

Puse un dolar pe tejghea, iar omul îi înmînă fetei de patru ori mai multe cercuri ca de obicei. Cei mai mulți clienți plăteau doar un sfert.

Dar nu se pricepea să arunce, așa că nu-i reușí nici o încercare. Michael privea amuzat.

— Pentru care premiu te chinui atîta ?

— Pentru mărgele.

Ochii îi străluceau ca la un copil, iar răspunsul nu era cu mult mai mult decît o șoaptă.

N-am avut niciodată un șirag dintr-ăsta, ieftin și țipător.

Era singurul lucru pe care și-l dorise încă de cînd era copil. Ceva strălucitor, sclipitor și frivol.

— Ești ușor de satisfăcut, iubita mea. Sigur nu vrei mai degrabă cățelușul roz ?

Era exact ca cel pe care-l avusese Jeanette în coșuleț, dar Nancy clătină din cap, hotărîtă.

— Mărgelele !

— Dorința ta e lege pentru mine.

Și toate cele trei cercuri pe care le aruncă au căzut exact la țintă. Cu un zîmbet, omul din spatele

tejghelei le dădu mărgelele, iar Michael le petrecu repede în jurul gîtului ei.

— Voila, mademoiselle. Sînt ale tale. Dar nu crezi că e cazul să încheiem o asigurare pentru ele?

— N-ai vrea să nu mai rîzi de mărgelele mele? Părerea mea e că sînt minunate.

Le atinse uşurel, bucuroasă să ştie că-i scînteiau acum la gît.

— Părerea mea e că tu eşti minunată. Altceva ce-ţi mai doreşte inima?

— Multă vată de zahăr!

Îi cumpără din nou vată înfăşurată pe băţ şi porniră încet-încet spre bicîclete.

— Ai obosit?

— Nu prea!

— Vrei să mergem ceva mai încolo? E un locşor simpatic undeva, în faţă. Putem să stăm puţin şi să ascultăm zgomotul valurilor.

— E superb.

Se urcară pe biciclete şi-i dădură drumul din nou, dar de-această dată în linişte. Atmosfera de carnaval dispăruse, şi erau acum amîndoi pierduţi în gîndurile proprii. Michael începuse să-şi dorească să fie din nou în pat, iar Nancy n-avea nimic împotrivă.

Se apropiau de Nahant cînd ea zări locşorul de care-i vorbise, la capătul unei limbi de pămînt, sub un copac bătrîn. Nancy fu bucuroasă că excursia lor avea un asemenea sfîrşit.

— O, Michael, ce frumos e.

— Nu-i aşa?

Se aşezară pe un petic de iarbă, chiar deasupra locului unde începea o limbă îngustă de nisip. La distanţă se vedea valurile spărgîndu-se încet de un relif care se găsea imediat sub suprafaţa apei.

— Mi-am dorit întotdeauna să te aduc aici.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Stăteau tăcuți, ținîndu-se de mînă, cînd deodată Nancy sări în picioare.

— Ce-i ?

— Vreau să fac ceva.

— Uite colo, în tufiș.

— Nu, prostule. Nu asta.

Începuse să alerge pe plajă, spre nu știu ce țintă. El se ridică alene, urmînd-o încet și întrebîndu-se ce-i mai trecea prin minte. Nancy se opri lîngă o stîncă mare și încercă din toate puterile s-o clintească, dar fără succes.

— Hei, prostuțo, lasă-mă pe mine. Ce vrei să faci cu ea ?

Era intrigat.

— Vreau numai s-o mișc puțin... așa.

Cedase sub împingerea hotărîtă a lui Michael și se rostogolise ceva mai încolo, dezvăluind o adîncitură umedă în nisip. Repede, Nancy își scoase mărgelușele albastre de la gît, închise ochii ținîndu-le strîns în mînă cîteva clipe, apoi le dădu drumul în nisipul de sub stîncă.

— O. K. pune-o la loc.

— Peste mărgele ?

Ea încuviință, fără să-și dezlipească privirea de la sticla albastră și scînteietoare.

Mărgelele au să fie legătura dintre noi, legătura spirituală dintre noi. Fie ca ea să dureze atîta timp cît ele stau îngropate aici, atîta timp cît vor fi aci și stînca asta și copacii de acolo. În regulă ?

— În regulă.

Zîmbi cu blîndețe.

— Am devenit foarte romantici.

— Ei de ce nu ? Dacă ești destul de norocos să simți iubirea, sărbătorește-o. Fă-i o casă, fă-i un templu.

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate. În regulă, asta să-i fie casa.

— Acum, hai să facem o promisiune. Eu promit să nu uit niciodată ce-i aici sau de ce-i aici. E rîndul tău acum.

Ea-i atinse mîna și din nou tînărul privi în jos spre ea, zîmbind. Niciodată n-o iubise mai mult.

— Iar eu promit... Promit să nu-ți spun niciodată adio...

Și apoi, fără nici un motiv, începură să rîdă. Pentru că era bine să fii tînăr, să fii romantic, să fii chiar și excesiv de sentimental. De fapt, toată ziua fusese bine.

— Să ne întoarcem acum ?

Ea încuviință cu o mișcare a capului și porniră mînă în mînă spre locul unde-și lăsaseră bicicletele.

Două ore mai tîrziu erau înapoi în apartamentul minuscul al lui Nancy, pe Spark Street, lîngă universitate. Mike se uită în jur și, întinzîndu-și somnoros pe canapea își dădu încă o dată seama cît de mult îi plăcea apartamentul ei, pe care-l considera ca un adevărat cămin pentru el. Singurul cămin adevărat pe care-l cunoscuse vreodată.

În apartamentul imens al mamei lui nu se simțise niciodată ca acasă, dar în locșorul ăsta, da. Avea în el toate minunatele tente de căldură ale lui Nancy. Tablourile pe care le picta în decursul anilor, culorile calde, pămîntești, pe care le alesese pentru lucrurile din casă, canapeaua de un maro plăcut, catifelat, armonizînd perfect cu pătura de lînă pe care o cumpărase de la o prietenă.

Întotdeauna erau flori peste tot, laolaltă cu pansele din ghivece, de care ea avea așa de multă grijă.

Și măsuța albă, din marmură, fără nici o pată, pe care mîncau. Și în sfîrșit, patul de alamă, pe care au făcut dragoste...

— Știi ce mult îmi place locul ăsta, Nancy ?

— Da, știu.

Ea privi în jur, cu nostalgia aproape.

— Și mie-mi place. Ce-o să facem cu el cînd o să ne căsătorim?

— O să luăm toate lucrurile astea grozave ale tale la New York și o să găsim o căsuță confortabilă pentru ele.

Deodată, ceva-i atrase atenția.

— Ce-i asta? Ceva nou?

Se uită la șevaletul ei, pe care se găsea un tablou aflat încă în stadiul de început, dar care, oricum, promitea. Reprezenta un peisaj cu cîmpie și copaci și, apropiindu-se Michael distinse și un băiețel, ascuns în copac, legănîndu-și picioarele.

— Dar o să se mai vadă cînd ai să faci și frunzele?

— Poate. Dar în orice caz, noi o să știm că-i acolo. Îți place?

Ochii ei străluciră cînd îi întîlniră pe-ai lui și citiră în ei încuviințarea. Întotdeauna înțelegea perfect ceea ce picta ea.

— Îmi place la nebunie.

— Atunci o să ți-l fac cadou la nuntă — cînd o să fie gata.

— Perfect. Ne-am înțeles. Și pentru că veni vorba de cadouri de nuntă...

Se uită la ceas. Era deja ora cinci, iar el voia să fie la aeroport la șase.

— Trebuie să plec.

— Trebuie neapărat să te duci în noaptea asta?

— Da. E important. O să fiu înapoi în cîteva ore. Am să fiu la Marion pe la șapte și jumătate sau pe la opt, în funcție de traficul în New York. Pot să prind ultima cursă înapoi, la unsprezece, așa că o să ajung acasă pe la miezul nopții. E-n regulă?

— E-n regulă.

Dar încă ezita. Nu-i plăcea să știe că el pleacă. Dorea din tot sufletul să-l oprească și nici măcar nu știa de ce.

— Sper că o să fie bine.

— Știu că o să fie bine.

Dar amîndoi știau că Marion făcea numai ce voia ea, asculta numai ce voia să audă și înțelegea numai ce-i convenea. Și totuși, într-un fel sau altul, Michael simțea că au s-o convingă. Trebuiau s-o facă. Trebuia s-o aibă pe Nancy. Indiferent de preț.

O cuprinse în brațe încă o dată, apoi își petrecu cravata pe după gulerul cămășii sport pe care o purta și înșfăcă o jachetă ușoară de pe spătarul unui scaun. O lăsase acolo de dimineață.

Știa că va fi foarte cald la New York, dar mai știa că trebuie să apară în fața lui Marion cu haină și cravată. Asta era esențial. Marion nu-i tolera pe „hippy" sau pe oamenii nimănui... ca Nancy.

Amîndoi știau ce-i așteaptă cînd se sărutară de rămas bun în ușă.

— Succes.

— Te iubesc.

Mult timp, Nancy rămase în apartamentul tăcut, uitîndu-se la fotografia pe care și-o făcuseră la bîlci.

Rhett și Scarlett, îndrăgostiții nemuritori, în costumele lor caraghioase, pictate pe lemn, cu capetele vîrîte prin găuri.

Dar nu erau caraghioși. Erau fericiți.

Se întrebă dacă Marion ar înțelege una ca asta, dacă și-ar da seama de diferența dintre „fericit" și „caraghios", dintre real și imaginar. Se întrebă dacă nu cumva Marion n-ar fi înțeles nimic.

CAPITOLUL 2

Masa din sufragerie strălucea ca suprafața unui lac. Perfecțiunea ei scînteietoare era stricată numai la un capăt unde, în fața unui singur scaun era așezat un șervețel sidefiu, irlandez, alături de o farfurie de porțelan pictată cu auriu și albastru, pusă ca ornament. Lîngă farfurie era un serviciu de cafea de argint și un clopoțel mic, tot de argint cu desene și ornamente.

Marion Hillyard se rezemă pe spătarul scaunului cu un suspin, în vreme ce trăgea un fum din țigara pe care abia o aprinsese. Era obosită azi. Duminicile o oboseau întotdeauna. Cîteodată avea impresia că muncea mai mult acasă decît la birou. Întotdeauna petrecea duminicile răspunzînd la corespondența ei personală, uitîndu-se peste notele de plată păstrate de bucătar sau de menajeră, făcînd lista cu ceea ce observase că trebuie reparat prin casă sau cu obiectele de care avea nevoie ca să-și completeze garderoba, sau planificînd meniurile pentru săptămîna care urma.

Era o muncă obositoare, dar o făcea de ani de zile, chiar înainte să fi început să conducă afacerile companiei Cotter-Hillyard. După ce preluase munca soțului ei, își petrecea fiecare duminică supraveghind servitorii și avînd grijă de Michael în ziua liberă a doicii.

Amintirea asta o făcu să zîmbească și să închidă ochii pentru cîteva clipe. Acele duminici i-au fost dragi : cîteva ore cu el fără nimeni care să se amestece, nimeni care să i-l ia. Duminicile nu-i mai erau acum așa. Nu-i mai erau așa de ani de zile. O lacrimă mică dar strălucitoare i se strecură printre gene, așa cum stătea acolo, liniștită, pe scaun, văzîndu-l cu ochii minții așa cum fusese cu optspre-

zece ani înainte : un băiețaș de abia șase ani, și al ei în întregime. Cît de mult îl iubea. Ar fi făcut orice pentru el. Și făcuse. Menținuse un imperiu pentru el, purtase moștenirea de la o generație la alta. Era darul ei cel mai de preț pentru Michael. Compania Cotter-Hillyard. Și așa ajunsese să-și iubească meseria aproape tot atît de mult cît își iubea fiul.

— Ești frumoasă, mamă !

Ochii ei se deschiseră repede, surprinși, ca să-l vadă stînd acolo, în ușa boltită a sufrageriei bogat lambrisată. Vederea lui aproape că o făcu să plîngă. Ar fi dorit să-l îmbrățișeze, cum făcea mereu în urmă cu acei 18 ani, dar în loc de asta îi zîmbi numai, liniștit, fiului ei.

— Nu te-am auzit cînd ai intrat.

Nu l-a invitat să se apropie, nu i-a arătat în nici un fel ceea ce simțea. Nimeni nu știa niciodată, cînd era vorba de Marion, ce se petrecea înăuntru.

— Am folosit cheia mea. Pot să intru ?

— Sigur. Vrei desert ?

Michael păși încet în cameră, cu un mic surîs nervos pe buze și apoi, ca un copil, îi cercetă scrutător farfuria.

— Hm... ce e ? După cît se vede, e cu ciocolată, nu ?

Ea chicoti și încuviință cu o mișcare a capului. N-o să se maturizeze niciodată. În anumite privințe, în orice caz.

— Profiterol. Vrei și tu ? Mattie e încă în cameră.

Începură amîndoi să rîdă de ceea ce știau că are toate șansele să fie adevărat. Marion se întinse după clopoțel.

Mattie apăru într-o clipă. Purta o uniformă neagră și un șirag de mărgele la gît. Era palidă, însă în putere. Toată viața întreținuse și adusese și făcuse diverse pentru alții, cu numai o duminică

scurtă pe care s-o poată numi a ei cu care — în clipa cînd ziua mult-dorită și invidiată la alții îi aparținea cu desăvîrșire — de cele mai multe ori nu prea avea ce face.

— Da, doamnă ?

— Cafea pentru d-l Hillyard, Mattie. Și... dragă vrei și desert ?

El clătină din cap.

— Numai cafea atunci !

— Da doamnă !

Pentru o clipă, Michael se întrebă, așa cum mai făcuse de multe ori, de ce mama lui nu mulțumea niciodată servitorilor. Ca și cum ar fi fost născuți ca s-o servească. Dar la urma urmei știa că exact așa gîndea mama lui. Dintotdeauna trăise înconjurată de servitori și de secretari și de toate ajutoarele posibile. Avusese o copilărie, apoi o tinerețe singuratică, dar confortabilă. Mama ei murise cînd avea trei ani, într-un accident, cu singurul frate al lui Marion, moștenitorul tronului Cotter. Accidentul a lăsat-o numai pe Marion să devină un înlocuitor de fire. Iar ea exact asta făcuse.

— Și cum e cu școala ?

— Aproape că-i gata, salvă Domnului. Încă două săptămîni.

— Știu. Sînt foarte mîndră de tine. E minunat să-ți fi dat doctoratul, mai ales în arhitectură.

Pentru anumite motive, cuvintele îl făcură să dorească să-i răspundă cu un : „O, mamă", așa cum făcea cînd avea nouă ani.

— O să luăm legătura cu tînărul Avery săptămîna asta, cu privire la post. Nu i-ai spus nimic, nu ?

Părea mai mult curioasă decît severă : în realitate nu-i păsa. Socotise că-i mai degrabă o copilărie părerea lui Michael că era așa de important să se facă o surpriză lui Ben.

— Nu, nu i-am spus. O să se bucure foarte mult.
— Atîta cît e cazul. E un post excelent.
— Îl merită !
— Sper.
Niciodată nu ceda nici un milimetru.
— Dar tu ? Eşti gata să începi ? Biroul tău va fi terminat săptămîna viitoare.
Ochii îi scînteiară la gîndul biroului. Era excelent făcut, lambrisat cu lemn aşa cum fusese şi al tatălui lui, cu gravuri care aparţinuseră chiar tatălui ei, o impresionantă canapea de piele şi scaune şi mobilier în stil Georgian.
Se gîndise la tot la Londra, în concediu.
— Arată într-adevăr splendid, dragul meu.
— Bine.
Îi zîmbi.
— Aş avea cîteva lucruri pe care aş vrea să le înrămez, dar am să aştept să arunc întîi o privire la decor.
— N-o să fie nevoie. Am tot ce-ţi trebuie pentru pereţi.
Şi el avea. Picturile lui Nancy.
Acum era un foc ciudat în privirile lui şi un aer de aşteptare atentă, de pîndă în ai ei. Observase fără îndoială ceva pe figura tînărului.
— Mamă...
Se aşezase lîngă ea acum, dar fu nevoit să întrerupă. Cu un suspin, îşi întinse picioarele în vreme ce Mattie intra cu cafeaua.
— Mulţumesc, Mattie.
— Bine-aţi venit, d-le Hillyard.
Îi zîmbi, călduros ca întotdeauna. Poate pentru că era mereu drăguţ cu ea, ca şi cum i-ar fi displăcut s-o deranjeze, nu ca...
— Altceva, doamnă ?
— Nu. Sau, de fapt... Michael, nu vrei să ne mutăm în bibliotecă ?
— Ba da.

Poate că ar fi fost mai ușor să stea de vorbă acolo. Sufrageria mamei lui îi amintea întotdeauna de sălile de bal pe care le văzuse în case străvechi. Nu părea să favorizeze conversația intimă și în nici un caz tentativele blînde convingere.

Se ridică și o urmă pe maică-sa afară din cameră, în josul treptelor acoperite cu un covor moale și apoi în bibliotecă, imediat pe stînga.

Biblioteca avea o priveliște splendidă asupra lui Five Avenue și a unei părți destul de mari din Central Park, dar mai avea și un foc bun și doi pereți acoperiți de cărți. Cel de-al patrulea perete era dominat de un portret al tatălui lui Michael însă era unul care-i plăcea, unul în care tatăl lui părea blînd și apropiat — o persoană pe care ți-ai putea dori s-o cunoști.

Copil fiind, obișnuia să vină și să se uite la portret. Mamă-sa îl găsise așa odată și-i spusese că-i o prostie ce face. Dar mai tîrziu o văzuse plîngînd în acea cameră și privind țintă la portret, așa cum făcuse și el.

Mama lui se instală în locul ei obișnuit, un fotoliu stil Ludovic XV acoperit cu damasc bej, cu fața spre foc. În seara aceea rochia ei avea aproape aceeași culoare și, pentru o clipă, cînd focul se înteți puțin, Michael avu impresia că e într-adevăr frumoasă. Fusese odată, și nu cu multă vreme în urmă. Acum avea 57 de ani. Michael se născuse cînd avea 33. Nu avusese timp de copii înainte. Și era foarte frumoasă atunci. Avusese același păr de un blond bogat, culoarea mierii, dar acum încărunțea, iar trăsăturile nu-i mai erau pline de viață. Altceva era întipărit pe ele acum. Mai cu seamă preocuparea. Iar ochii, odată albaștri ca cerul, deveniseră și ei cenușii aproape. Ca și cum venise în sfîrșit iarna.

— Am senzația că ai venit să discutăm ceva important, Michael. S-a întîmplat ceva?

Lăsase pe cineva gravidă ? Își făcuse praf mașina ? Rănise pe cineva ? Nimic nu era ireparabil, dacă-i spunea. Era mulțumită că apelase la ea.

— Nu, nu s-a întîmplat nimic. Dar am ceva de discutat cu tine.

Greșit. Începu să se teamă aproape vizibil de propriile lui cuvinte. Auzi, să discute. Ar fi trebuit să-i spună că are ceva să-i comunice, nu să discute cu ea. La naiba.

— Cred că e cazul să fim sinceri unul cu altul.

— Vorbești de parcă de obicei n-am fi.

— În legătură cu anumite lucruri nu sîntem.

Tot trupul îi era încordat acum și se întinsese înainte, abia stînd pe scaun dîndu-și seama că din perete tatăl său privea peste umărul lui.

— Nu sîntem sinceri în ceea ce o privește pe Nancy, mamă.

— Nancy ?

Părea consternată. În clipa aceea, Mike ar fi vrut să sară de pe scaun și s-o plesnească. Nu putea să sufere felul în care îi pronunța numele. Ca și cum ar fi fost una dintre servitoare.

— Nancy McAllister. Prietena mea.

— A, da.

Urmă o pauză interminabilă, în care ea mută micuța linguriță smălțuită dintr-un loc într-altul pe farfurioara ceștii de cafea.

— Și în ce fel nu sîntem sinceri în ceea ce o privește pe Nancy ?

Ochii ei erau umbriți acum de o peliculă de gheață cenușie.

— Te prefaci că nu există. Iar eu încerc să nu te sîcîi cu asta. Dar adevărul este, mamă... că am de gînd să mă însor cu ea.

Trase din nou aer în piept și se afundă în scaun.

— Și asta peste două săptămîni.

— Înțeleg.

Marion Hillyard era perfect calmă. Ochii nu-i se mișcau, nici mîinile, nici fața. Nimic.

— Aș putea să știu de ce ? E gravidă ?

— Firește că nu.

— Ce noroc. Atunci de ce, dacă-mi este permis să întreb, te însori cu ea ? Și de ce în două săptămîni ?

— Pentru că sînt absolvent atunci, pentru că mămut la New York atunci, pentru că încep să lucrez atunci. Pentru că are sens.

— Din punctul cui de vedere ?

Gheața devenea din ce în ce mai dură. Un picior se așeză încet peste celălalt, cu fîșiitul plăcut al mătăsii.

Privirea aceea neclintită, ațintită asupra lui îi dădea lui Michael o senzație neplăcută. La fel ca și în afaceri, Marion era neîndurătoare. Putea face pe oricine să se simtă prost și, eventual, să cedeze nervos.

— Din al nostru, mamă.

— În orice caz, nu din al meu. Am primit o comandă să construim un centru medical în San Francisco de la aceeași asociație care a comandat și Hartford Center. N-o să ai timp pentru o nevastă. Am de gînd să contez foarte serios pe tine în anul care vine și poate și în celălalt. Sincer îți spun dragă, aș dori să aștepți.

Pentru prima dată vocea i se îndulcise ceea ce aproape că-l făcu pe Michael să se întrebe dacă nu cumva exista o șansă.

— Nancy ar fi o achiziție pentru amîndoi, mamă. Nu e piedică în cariera mea, nici o pacoste pentru tine. E o fată minunată.

— Poate, dar de aici pînă la achiziție... La scandal te-ai gîndit ?

Privirea îi strălucea victorioasă acum. Intra în acțiune, și deodată Michael își ținea respirația, cu

o rugă inconștientă și neajutorată în minte, fără să știe unde va lovi, sau cum.

— Ce scandal ?

— Ți-a spus cine e, nu ?

O, Isuse. Ce mai era acum ?

— Ce vrei să spui cu „cine este" ?

— Exact ce-ai auzit. Dar am să fiu și mai clară.

Și, cu un gest domol, de felină, lăsă jos ceașca de cafea și alunecă spre birou. Dintr-unul din sertarele de sus scoase un dosar pentru documente și i-l întinse în tăcere lui Michael. Acesta îl ținu nemișcat în mînă o clipă, temîndu-se să se uite înăuntru.

— Ce-i asta ?

— Un raport. Am angajat un detectiv să se ocupe de micuța ta prietenă. Nu m-a încîntat prea mult ce-am aflat. „Și dacă n-o să se sinchisească de asta ?"

Marion deveni lividă.

— Te rog, stai jos și citește-l.

Nu se așeză, dar fără să vrea deschise dosarul și începu să citească. Spunea din primele 12 rînduri că tatăl lui Nancy a fost omorît în închisoare cînd era încă în fașă și că mama ei, o alcoolică, murise din cauza băuturii doi ani mai tîrziu. Mai explica de asemenea că tatăl ei avea de făcut șapte ani închisoare pentru furt înarmat.

— Ce oameni încîntători, nu-i așa, dragul meu ?

Vocea îi era ușor disprețuitoare și deodată Michael zvîrli dosarul pe birou. Hîrtiile din el începură să cadă, alunecînd pe podea.

— Nu citesc gunoiul ăsta.

— Nu, dar vrei să te însori cu el.

— Ce contează cine erau părinții ei ? E vina ei, fir-ar a dracului ?

— Nu. Nenorocul ei. Și al tău, dacă te însori cu ea. Michael, fii rezonabil. Ai să intri în niște afaceri în care se fac tranzacții de milioane de dolari. În nici un caz nu-ți poți permite să riști un scandal.

Ne-ai ruina. Bunicul tău a început afacerea asta acum mai bine de 50 de ani și tu vrei s-o distrugi pentru o poveste de dragoste ? Nu fii nebun. E timpul să te maturizezi, băiatul meu. Vin vremuri serioase pentru tine. Zilele de distracție ți se termină. În exact două săptămîni.

Marion se aprinsese la față. Nu trebuia să piardă bătălia asta, indiferent ce ar fi trebuit să facă.

— Nu mai avem ce discuta, Michael. Nu ai de ales.

Întotdeauna îi spusese asta. Fir-ar al dracului, întotdeauna...

— N-am, pe dracu, urlă el deodată și începu să măsoare camera în lung și în lat, cu pași mari. N-am de gînd să mă plec și să mă tîrîi în fața ta și-a legilor tale toată viața, mamă. N-am s-o fac. Ce crezi c-ai să faci cu mine, să mă bagi în toate afacerile alea ale tale, să mă ții în brațe pînă cînd o să te retragi și pe urmă să mă mînuiești ca pe o păpușă de pe șezlongul de pe terasă ? Ei bine, ducă-se dracului toate astea. Vin să lucrez pentru tine. Dar atîta tot. Nu ești stăpînă și pe viața mea, acum sau altădată, așa că am dreptul să mă însor cu cine dracu vreau.

— Michael.

Un țiriit brusc al soneriei îi întrerupse, așa că se opriră, privindu-se unul pe altul ca doi jaguari într-o cușcă. Felina mai bătrînă și cea tînără, fiecare temîndu-se puțin de cealaltă, fiecare dorind din tot sufletul să învingă, fiecare luptîndu-se pentru supraviețuire. Erau încă în colțuri opuse ale camerei, tremurînd de furie, cînd George Calloway intră, dîndu-și probabil seama de îndată că pătrunsese într-o atmosferă încinsă.

Era un om blînd, elegant, pe la sfîrșitul deceniului 50 al vieții sale, care fusese ani de-a rîndul mîna dreaptă a lui Marion. Mai mult decît atît, el reprezenta o bună parte din puterea din spatele firmei

Cotter-Hillyard. Dar spre deosebire de Marion, rareori era în linia întîi ; prefera să-şi manifeste şi desfăşoare puterea din umbră. De fapt, de mult învăţase care sînt avantajele unei puteri ascunse. Asta i-a adus încrederea şi admiraţia lui Marion cu ani în urmă, cînd ea abia luase locul soţului său în afaceri. Fusese numai o figurantă, căci George fusese cel care conducea efectiv compania în primul an, în vreme ce, conştiincios şi hotărît, o învăţa cum se trag sforile pe acolo. Şi-şi făcuse bine meseria. Marion prinsese tot ce-a învăţat-o ba chiar mai mult. Era o putere în drepturile ei acum, dar încă se baza pe George în toate acţiunile majore. Asta era totul pentru el. Să ştie că încă mai avea nevoie de el, după atîţia ani. Să ştie că aşa va fi întotdeauna. Acum înţelegea. Erau o echipă tăcută inseparabilă, fiecare mai puternic datorită celuilalt. Cîte odată, el se întreba dacă Michael îşi dădea seama cît de apropiaţi erau. Se îndoia de asta. Michael fusese întotdeauna mai important decît orice în viaţa mamei lui. De ce-ar fi observat şi sentimentele lui George ? În anumite privinţe, nici măcar Marion nu înţelegea. Dar asta George putea să accepte. Aşa că-şi revărsa energia şi căldura asupra afacerilor. Şi poate, într-o zi...

George o privi acum pe Marion cu sinceră îngrijorare. Învăţase să observe gura strînsă şi paloarea ciudată de sub pudra şi rujul aplicate cu atîta grijă.

— Marion, te simţi bine ?

Ştia mai mult decît oricine despre sănătatea ei. I-a mărturisit singură, cu ani în urmă. Cineva trebuia să ştie, pentru binele afacerilor. Avea tensiunea îngrozitor de mare şi o problemă serioasă cu inima.

Pentru o clipă nu primi nici un răspuns, dar în cele din urmă ea-şi smulse privirea de la fiul său, ca să se uite la asociatul şi prietenul de-o viaţă.

— Da... da, n-am nimic. Ne scuzi. Bună seara, George. Intră.

— Cred că am venit într-un moment nepotrivit.

— Nu, deloc, George. Eu tocmai plecam.

Michael se întoarse să-l privească și nici măcar nu se osteni să surîdă. Apoi își privi mama din nou, dar nu făcu nici o mișcare să se apropie de ea.

— Noapte bună, mamă.

— Te sun eu mîine, Michael. O să discutăm problema la telefon.

Auzind-o, tînărul își dori să-i spună ceva îngrozitor, s-o înspăimînte, dar nu fu în stare; nu știa ce. Și la urma urmei, ce rost avea?

— Michael...

Nu-i răspunse. Dădu doar mîna, sobru, cu George și ieși din bibliotecă fără să se uite înapoi. N-avea să vadă niciodată privirea din ochii mamei lui, sau îngrijorarea dintr-a lui George în clipa în care ea se afundă încet înapoi în fotoliu, ducîndu-și la ochi mîinile tremurînde. Erau lacrimi acolo, lacrimi pe care le ascundea chiar și de George.

— Ce Dumnezeu s-a-ntîmplat?

— Are să facă o prostie.

— Poate nu. Toți amenințăm că facem lucruri nebunești din cînd în cînd.

— La vîrsta noastră amenințăm, la vîrsta lor, ei le fac.

Și toate eforturile ei... zadarnice. Raportul detectivului și telefoanele și... Suspină și se rezemă încet de spătarul scaunului fragil.

— Ți-ai luat doctoria azi?

Ea clătină din cap aproape imperceptibil.

— Unde e?

— În geantă. În spatele biroului.

El se îndreptă spre birou, fără să pomenească nimic despre hîrtiile aruncate ici-colo pe podea, și găsi geanta mică, din piele de crocodil cu închizătoare de aur de 18 K. O cunoștea bine: i-o făcuse

el cadou de Crăciun, cu trei ani în urmă. Găsi medicamentul și se întoarse lîngă ea, ținînd două pastile albe în mînă. Marion auzi zgomotul unei căni puse lîngă ea și deschise ochii. De această dată îi zîmbi.

— Ce m-aș face fără tine, George ?

— Ce m-aș face eu fără tine ?

George nici nu suporta să se gîndească la asta.

— Să plec acum ? ai nevoie de odihnă.

— Nu pleca. N-aș face decît să mă necăjesc din cauza lui Michael.

— Vine să lucreze la noi, nu ?

— Da. E vorba de altceva.

Fata, atunci, George știa totul și despre asta, dar nu voia s-o știe pe Marion acum. Era destul de nefericită și așa, dar cel puțin fața ei își recăpăta culoarea. După ce înghiți pastilele, își scoase o țigară din port-țigaret. El i-o aprinse și rămase privind-o. Era o femeie frumoasă. Dintotdeauna gîndise așa despre ea. Chiar și acum, cînd devenea din ce în ce mai obosită și mai bolnavă. George se întrebă dacă Michael știa cît de bolnavă era. Nu putea să știe, altfel n-ar necăji-o în halul ăsta.

Ceea ce George nu știa era că și Michael era la fel de nefericit în aceeași clipă. Ochii îi ardeau de lacrimi în vreme ce ședea liniștit în taxiul care-l ducea la aeroport.

O sună pe Nancy imediat ce prinse fir spre Boston. Cursa lui pleca în douăzeci de minute.

— Cum a mers ? l-a întrebat ea imediat.

Nu prea putuse să-și dea seama numai după vocea cu care a salutat-o.

— Bine. Acum vreau să intri în priză. Vreau să împachetezi, să te îmbraci și să fii gata pînă într-o oră și jumătate, cînd am să fiu și eu acolo.

— Gata pentru ce ?

Era intrigată. Ședea ghemuită pe canapea, cu telefonul în brațe.

El se opri pentru o clipă, apoi zîmbi. Zîmbea pentru prima dată după două ore.

— O aventură, iubita mea. Ai să vezi.

— Eşti nebun.

Rîdea cu rîsul ei obişnuit, minunatul ei rîs moale.

— Da, nebun după tine.

Se simţea din nou ca-ntotdeauna. Din nou totul începuse să aibă sens : era iar cu Nancy. Nimic nu putea s-o îndepărteze de el, nici maică-sa, nici un raport, nimeni şi nimic. Jurase asta azi, pe plajă, acolo unde îngropaseră mărgelele, jurase să nu-i spună niciodată adio, şi vorbise serios.

— O. K. Nancy — Fancy-pants, dă-i drumul. Oh, şi să porţi ceva vechi, ceva nou...

Nu mai zîmbea acum. Rînjea.

— Vrei să spui...

Vocei i se stinse de mirare.

— Vreau să spun că ne căsătorim în noaptea asta. N-ai nimic împotrivă ?

— Nu, dar...

— Dar nimic, stimată doamnă. Bagă-ţi fundul în nişte haine şi fă-te să arăţi ca o mireasă.

— Dar de ce în noaptea asta ?

— Aşa-mi spune instinctul. Ai încredere în mine. Şi-n afară de asta, e noapte cu lună plină.

— Trebuie să fie.

— Ne vedem într-o oră, păpuşico. Şi... Nancy ?

Şi ea zîmbea acum. Avea să se căsătorească. Ea şi Michael aveau să se căsătorească.

— Da.

— Te iubesc.

Puse receptorul în furcă şi alergă spre poartă. Era ultimul pasager care se urca la bordul avionului care zbura spre Boston. Nimic nu-l mai putea opri acum.

CAPITOLUL 3

Bătuse degeaba la ușă vreo zece minute, dar n-avea de gînd să se dea bătut. Știa că Ben e înăuntru.

— Ben. Hai odată, fir-ai... Ben, ... Pentru Dumnezeu, omule...

Pe urmă altă rafală de bătăi în ușă, pînă cînd în cele din urmă, se auzi zgomot de pași înăuntru, urmat de un trosnet brusc. Ușa se deschise arătînd un Ben somnoros, în ismene, uitîndu-se la musafir ca picat din lună și scărpinîndu-se de zor.

— Sfinte Dumnezeule, dar e numai 11. De ce dormi la ora asta ?

Dar rînjetul de pe fața lui Ben îl făcu să se uite mai atent.

— Isuse Cristoase. Ești criță.

— Din cap pînă-n picioare.

Ben aruncă o privire în jos, la picioarele proprii, cu un zîmbet de spiriduș și clătinîndu-se.

— Ei, atunci să faci bine să te trezești repejor, amice. Am nevoie de tine.

— Du-te dracului. Șase Beefeater cu tonic. Crezi că am de gînd să-mi bat joc de ele ? La dra...

— Las-o baltă. Îmbracă-te.

— Sînt îmbrăcat.

Micșoră ochii cu o strîmbătură nefericită cînd Mike aprinse lumina.

— Hei, ce dracu faci ?

Dar Mike zîmbi și se îndreptă spre bucătăria mică și dezordonată.

— Ce naiba ai făcut aici ? Ai detonat o grenadă ?

— Da. Și am de gînd să-ți arunc una în...

— Hei, hei, e o situație specială.

Mike se întoarse să-i zîmbească din ușa bucătăriei și pentru o clipă ochii lui Ben se umplură de speranță.

— Putem să bem pentru asta ?

— Cît dorești. Dar mai tîrziu.

Își dădu drumul să alunece într-un scaun și-și sprijini capul de perdelele moi.

— Prostii.

— Nu vrei să știi de ce o situație specială ?

— Nu, dacă nu pot să beau pentru ea. Eu unul, absolv și aspirația. Pentru asta pot să beau.

— Iar eu unul, mă însor.

— Frumos.

Și deodată sări în picioare, și ochii i se deschiseră.

— Ce faci ?

— Ai auzit bine. Nancy și cu mine ne căsătorim, repetă Mike.

Vorbise cu mîndria liniștită a omului care știe ce face.

— E o petrecere de logodnă ?

Ben rămase în picioare, cu o privire încîntată. La dracu', asta făcea încă șase Beefeaters. Poate chiar șapte sau opt.

— Nu-i o petrecere de logodnă, Avery. Ți-am mai spus. E o nuntă.

— Acum ?

Din nou confuzie. Hillyard era o adevărată pacoste.

— De ce acum ?

— Pentru că așa vrem. Și-n afară de asta, ești prea plin de băutură ca să înțelegi ceva. Poți să te aduni destul ca să ne fii cavaler ?

— Sigur. Pui de cățea, chiar ai de gînd să...

Sări de pe scaun, călcă îngrozitor de alături și se lovi la picior de măsuța pentru cafea.

— Lua-te-ar dracu.

— Du-te și pune ceva pe tine fără să te omori. Eu o să fac niște cafea.

— da...

Încă mormăie ceva ca pentru sine însuși în timp ce dispărea în dormitor, dar părea ceva mai bine pus pe picioare cînd se întoarse. Purta chiar și cravată și o cămașă cu dungi albastre și roșii. Mike se uită la el și clătină din cap cu o strîmbătură.

— Ai fi putut cel puțin să alegi o cravată care să meargă la cămașă.

Cravata era maro închis, cu desen în bej și negru.

— Am nevoie de cravată ?

Păru dintr-o dată îngrijorat.

— N-am găsit una care să se potrivească.

— Trage-ți fermoarul și-o să fie bine. Și poate găsești și pantoful celălalt.

Ben se uită în jos ca să vadă că era încălțat numai la un picior, și începu să rîdă.

— În regulă, sînt beat mort. Dar de unde să știu că aveai nevoie de mine în noaptea asta ? Cel puțin dacă mi-ați fi spus azi dimineață.

— Azi dimineață nu știam nici eu.

Asta aduse puțină seriozitate în privirea lui Ben.

— Nu știai ?

— No.

— Ești sigur ?

— Foarte. Și vezi, nu te apuca să-mi ții discursuri. Am ascultat destule în noaptea asta. Nu vreau decît să te faci frumos ca să putem să mergem s-o luăm pe Nancy.

Îi întinse prietenului său o ceașcă uriașă cu cafea aburindă, iar Ben luă cu greu o înghițitură lungă, strîmbîndu-se.

— Ce risipă de gin bun.

— O să cumpărăm altul după nuntă.

— Unde vă căsătoriți, fiindcă veni vorba ?

— Ai să vezi. Într-un orășel de care sînt îndrăgostit de cîțiva ani. Mi-am petrecut vacanța de vară odată acolo, copil fiind. E numai la o oră de mers de aici. E locul cel mai potrivit.

— Aveți autorizație specială ?

— N-avem nevoie. În orășelele alea zăpăcite poți să te căsătorești oricînd ai poftă. Ești gata ?

Ben înghiți tot ce mai era în ceașcă și încuviință.

— Cred că da. Isuse, devin nervos. Ție nu ți-e teamă ?

Se uită la Mike cu o privire ceva mai trează acum, dar Mike părea ciudat de calm.

— Cîtuși de puțin.

— Poate că știi ce faci. Nu știu ce-i cu mine... doar căăă nunta asta...

Clătină din cap și privi în jos. Ceea ce-i aminti că mai avea de căutat un pantof.

— Totuși, Nancy e o fată a naibii de drăguță.

— E mult mai mult decît atît.

Mike descoperi celălalt pantof sub canapea și i-l întinse.

— Ea e tot ce mi-am dorit vreodată.

— Atunci sper că nunta asta o să vă aducă la amîndoi tot ce dorești Mike. Pentru totdeauna.

Ochii lui avură o lucire vie de tandrețe și, pentru o clipă, Michael îl ținu îmbrățișat strîns cu amîndouă brațele.

— Mulțumesc.

Apoi se uitară fiecare în altă parte, nerăbdători să plece, să rîdă din nou, să guste bucuria momentului cu veselie și hohote, nu cu solemnitate.

— Arăt cum trebuie ?

Ben începu să scotocească în buzunarul pantalonilor întîi după portofel, apoi după chei.

— Arăți superb.

— Ei, fir-ar... lua-te-ar dracu... unde naiba-mi-sînt

Se uită în jur neajutorat în vreme ce Mike începuse să rîdă de el. Cheile erau agăţate de catarama de la cureaua pantalonilor lui Ben.

— Haide, Avery. Hai să te scot de aici.

Plecară amîndoi, braţ la braţ, cîntînd cîntecele de beţie de vara trecută. Toată clădirea îi auzea, dar nimănui nu-i prea păsa ; tot locul era plin de studenţi care nu locuiau în incinta universităţii şi cu două săptămîni înainte de încheierea şcolii fiecare îşi făcea de cap ca naiba.

Ajunseră lîngă casa lui Nancy, pe Spark Street zece minute mai tîrziu. Ea le făcu cu mîna, emoţionată, de la fereastră cînd auzi claxonul lui Mike. Se simţea de parcă i-ar fi aşteptat de ore în şir. O clipă mai tîrziu era lîngă maşină şi pentru cîteva secunde amîndoi bărbaţii tăcură, uimiţi. Mike vorbi primul.

— Sfinte Dumnezeule. Nancy... eşti superbă. Unde-ai găsit asta ?

— O aveam.

Îşi zîmbiră unul altuia şi nici unul nu se clinti. Dintr-o dată, ea se simţi mireasă din creştet pînă-n tălpi, în ciuda orei tîrzii şi a circumstanţelor neortodoxe. Purta o rochie lungă şi albă şi o pălăriuţă mică de satin bleu peste părul ei de un negru strălucitor. Mai purtase rochia în chip de domnişoară de onoarea la nunta unei prietene, cu trei ani în urmă, dar Michael n-o văzuse niciodată în ea. Purta sandale albe şi ţinea în mînă o batistă veche, foarte frumoasă, cu broderii.

— Vezi, ceva vechi, ceva nou... batista a fost a bunicii mele.

Iar pălărioara era bleu. Era atît de frumoasă în acea clipă că Mike pur şi simplu nu ştia ce să spună. Chiar şi Ben părea să se trezească complet uitîndu-se la ea.

— Parc-ai fi o prinţesă, Nancy.

— Mulţumesc, Ben.

— Hei, ascultă, dar ceva împrumutat ai?

— Ce tot spui?

— Știi tu... ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat...

Ea rîde și clătină din cap.

— În regulă, atunci ține.

Plecă capul înainte și începu să mestereasă ceva la ceafă. O clipă mai tîrziu ținea în mînă un lănțișor de aur, subțire și frumos lucrat.

— Să știi că e numai un împrumut. Soră-mea mi-a făcut un cadou în cinstea absolvirii, dar eu l-am deschis mai devreme. Pot să ți-l împrumut pentru nuntă.

Se întinse afară din mașină ca să-i-l petreacă în jurul gîtului. Cădea exact deasupra răscroielii delicate.

— E perfect.

— Așa ești și tu, spuse Mike ieșind din mașină și ducîndu-se să-i deschidă ușa. Fusese atît de surprins de felul cum arăta ea încît nici nu fusese în stare să se miște.

— Treci în spate, Avery. Iubito, tu stai în față.

— Nu se poate să stea la mine în brațe? protestă Ben slab în vreme ce se chinuia să ajungă în spate.

Mike îl amenință cu degetul.

— În regulă, omule, în regulă, nu te enerva. Am crezut doar că poate fiind omul de onoare...

— Ai să fii omul mort dacă nu-ți ții gura.

Dar atmosfera nu era decît glumeață. Nancy se instală în scaunul din față și întoarse o figură radiind de bucurie spre omul cu care avea să se căsătorească. Avu un moment de stînjeneală gîndindu-se la Marion, dar și-o alungă din minte. Era vremea să se gîndească numai la sine însăși și la Michael.

— Ce noapte zăpăcită... dar îmi place.

Pe drumul spre orășelul la care se gîndea Michael cînd tăcea unul, se găsea altul să rîdă și să

glumească. Dar în cele din urmă tăcerea îi învălui pe toți. Aveau multe la care să se gîndească.

Michael se gîndea la întîlnirea cu maică-sa. Nancy, la importanța pe care o avea acea clipă pentru ea.

— Mai e mult pînă acolo, iubitule ?

— Nancy începea să fie agitată, iar batista bunicii ei se mototolise de cît o tot frămîntase în mîini.

— Numai la vreo cinci mile, fraților. Aproape că am ajuns.

Michael căuta mîna lui Nancy.

— Doar cîteva minute, păpușel, și sîntem căsătoriți.

— Atunci dă-i drumul mai repede, coane, înainte că îngheț de tot, cîntă Ben din spate și toți izbucniră în hohote de rîs.

Mike puse piciorul pe accelerator și intră în curbă. Însă rîsul se transformă repede într-un geamăt cînd Mike vîră brusc și fără prea multe șanse ca să evite un camion diesel care ocupa ambele culoare, înaintînd neîndurător spre ei, în plină viteză și aproape scăpat de sub controlul șoferului probabil pe jumătate adormit.

Nancy nu-și mai amintea să fi auzit decît vocea lui Ben, îngrozită.

— O, nu.

Și propria ei voce, țipînd înspăimîntată.

Și apoi un interminabil zgomot de sticlă spartă... sfîșietoare... distrugere... scrîșnet de metal zdrobit și motoare intrînd unul într-altul și blocîndu-se și brațul zvîcnind în sus și pielea de pe banchete sfîșiată și plasticul spart și totul acoperit cu o pulbere de sticlă.

Și în sfîrșit totul se opri, iar lumea deveni întunecată și neagră.

Părea că trecură ani pînă cînd Ben își reveni. Se trezi zăcînd cu capul apăsat de bara antișoc și cu

senzația că cineva face un zgomot îngrozitor chiar în urechile lui.

Totul era întunecat în jurul lui și avu impresia că gura îi e plină de nisip. Trecură parcă ore pînă cînd să poată deschide ochii și efortul îl făcu să se simtă rău. La început nu putea înțelege ce vedea. Nimic nu părea să aibă sens. În cele din urmă își dădu seama că se uită în ochiul drept al lui Michael. Era pe scaunul din față lîngă el, dar nu vedea pe nimeni altcineva decît Michael, pe fața căruia șerpuia o dungă îngustă de sînge în jos, spre gît. Era ciudat s-o vezi cum se-ntinde, cum curge, cum alunecă, dar pentru moment asta a fost tot ce făcea Ben... să se uite... Mike... sîngerînd... Dumnezeule. iDntr-o dată în minte îi apăru un grăunte de lumină. Își aminti ce se întîmplase. Accident... făcuseră un accident... Mike fusese la volan și...

Înălță capul de unde-l rezemase și încercă să se uite în jur, dar o lovitură de ceva care semăna a fier îl sili să-și plece din nou capul.

Dură din nou cîteva minute pînă cînd să-și recapete răsuflarea și să poată să deschidă din nou ochii. Mike încă zăcea acolo, sîngerînd, dar acum Ben putea vedea că respiră.

De data asta reuși să se miște fără să se întîmple nimic. Putu să-și ridice capul și văzu dincolo de Mike camionul de care se ciocniseră. Zăcea răsturnat la marginea drumului. Nu-l văzu însă pe șofer, zăcînd sub cabina camionului, mort. Avea să dureze mult pînă să-l observe cineva.

Ben mai descoperi ceva : că privea în jur prin geamuri deschise. Nu mai exista sticlă întreagă în toată mașina, ci o aveau pe ei, spartă în bucățele minuscule peste tot în jurul lor. Și pe partea lui Mike nu exista ușă. În clipa asta își aminti altceva. Mai fusese cineva în mașină... Nancy mai fusese... Și unde mergeau ? Era atît de greu să se țină drept

și capul îl durea atît de rău, iar cînd se mișcă simți o durere groaznică în picior, de parcă ceva l-ar fi străpuns dintr-o parte într-alta. Se mișcă din nou ca să scape de durere, și atunci o văzu. Nancy... Isuse... da, da, era Nancy într-o rochie ciudată cu alb și roșu, zăcînd cu fața în jos pe banchetă... Nancy... probabil că era moartă... fără să-i mai pese acum de durerea de la picior, se tîri de lîngă aripă spre ea.

Trebuia... s-o întoarcă cu fața... să ajungă la ea... s-o ajute... Nancy. Atunci văzu pudra fină care acoperise ca un praf părul lui Nancy. Avea peste ea tot parbrizul, spart în bucățele mici răspîndite peste tot, peste rochia ei, pe spate, pe ceafă, pe... Dumnezeule...

Cu ultimele-i puteri o răsuci încet pe-o parte și începu să scîncească, plin de milă ca un băiețaș.

— O, Dumnezeule mare...

Nu mai exista nici o față sub pălărioara îmbibată de sînge. Ben n-ar fi putut spune dacă era moartă sau trăia, dar pentru o clipă oribilă, își dori să fie moartă, pentru că pur și simplu nu mai exista nici o Nancy. Nu mai era nimic acolo, nici o urmă din trăsăturile odinioară frumoase.

Apoi, slavă Domnului, cu fața acoperită de sîngele ei și lacrimile lui, leșină.

CAPITOLUL 4

Zăcea acolo, dureros de palid, sub privirea înghețată de spaimă a maică-sii. Marion Hillyard stătea într-un colț al camerei cu o figură distrusă. Mai stătuse odată acolo, în aceeași cameră, în acea zi,

cu privirea ațintită pe aceeași figură... sau, poate, nu era vorba tocmai de aceeași figură ori de aceeași cameră, dar ea se simțea de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Era la fel ca atunci cînd Frederick avusese acea congestie cerebrală care îl omorîse în cîteva ore. Iar ea tot așa stătuse și atunci, la fel de tăcută, la fel de înspăimîntată, la fel de singură. Iar el a... Frederick...

Marion simți un nod dureros punîndu-i-se în gît și iarăși trase adînc aer în piept. Nu putea să plîngă. Nu putea să se gîndească la asta. Soțul ei se stinsese. Michael nu. Nimic n-avea să se întîmple cu Michael. Ea n-are să lase să i se întîmple nimic. Avea să se agațe de el, de viața lui cu ultimele fărîme de forțe pe care le avea.

Pentru o clipă își întoarse privirea spre sora medicală. Femeia îl privea intens pe Michael, însă fără nici o urmă din îngrijorare. Băiatul fusese în comă toată ziua, de la accident încoace. Marion ajunsese la spital la cinci dimineața. Închiriase o mașină care o adusese direct de la New York. Dar ar fi venit pe jos dacă ar fi trebuit. Nimic n-ar fi putut-o ține departe de Mike; trebuia să-l țină în viață. El era tot ce mai avea acum. Michael și compania „Cotter-Hillyard"... iar compania era pentru el. Făcuse totul numai pentru el... ei, poate nu numai pentru el, dar totuși în mare parte... Asta era darul cel mai frumos pe care putea să i-l facă. Darul puterii, al succesului. Iar el nu putea să-l arunce cu amîndouă mîinile din cauza ticăloasei ăleia mici... nu putea să-l arunce cu amîndouă mîinile murind. Sfinte Cristoase. Era numai vina ei, a blestematei ăleia. Fără îndoială că ea îl îndemnase la asta. Ea a...

Asistenta se ridică brusc și-i ridică pleoapa lui Michael. Marion deveni dintr-o dată încordată și atentă la ce se gîndea. Se ridică și ea, repede deși în tăcere și se apropie de soră. Orice ar fi fost de văzut, trebuia să vadă și ea. Dar nu era nimic de

văzut. Nici o schimbare. Cu o față lipsită de orice expresie, femeia în alb îi luă pulsul și apoi îngînă iar aceleași cuvinte.

— Nici o schimbare.

Se îndreptă apoi spre coridor iar Marion o urmă afară. Dar de-această dată îngrijorarea femeii nu era pentru Michael, ci pentru mama lui.

— Dr. Wickfield mi-a spus să vă rog să plecați la ora cinci, d-nă Hillyard. Și mă tem că...

Se uită amenințător la ceas și apoi zîmbi a scuză. Era cinci și un sfert. Marion fusese la căpătîiul lui Michael de exact 12 ore. Stătuse acolo toată ziua, fără întrerupere, cu numai două cești de cafea care s-o țină pe picioare. Dar nu era obosită, nu-i era foame, nu-i era nimic. Și nu-i era a plecare.

— Mulțumesc pentru amabilitate. Am să mă plimb puțin pe hol și mă întorc.

N-avea să plece de lîngă el. Niciodată. Plecase de lîngă Frederick. Doar pentru o oră, ca să mănînce. Toți au insistat pe lîngă ea ca să mănînce ceva. Și atunci se întîmplase. Murise cît timp era ea plecată. Dar asta n-avea să se repete. Știa că atîta timp cît va fi lîngă el, Michael nu va muri. Erau afectate mai mult organele interne, dar pînă și Wickfield spunea că o să iasă curînd din comă. Totuși, ea nu-și făcea mari speranțe. Crezuseră și că Frederick avea să scape. Ochii i se umplură de lacrimi acum, gîndindu-se la asta, cu privirea îndurerată ațintită asupra peretelui de un bleu pal din spatele asistentei.

— D-nă Hillyard ?

Femeia o atinse cu blîndețe pe braț.

Marion tresări.

— Ar trebui să vă odihniți. Dr. Wickfield a dat dispoziții să vi se pregătească un pat la etajul III.

— Nu-i nevoie.

Surise trist asistentei și, întorcîndu-se, se îndreptă încet spre cel mai îndepărtat capăt al holului. Soarele încă mai pătrundea, strălucitor, pe fereastră, iar ea se așează cu grijă pe pervaz, ca să-și fumeze prima țigară după ore în șir și să privească soarele apunînd în spatele unei bisericuțe albe din orășelul simpatic din Noua Anglie.

Slavă Domnului că orașul părea numai izolat de lume. În realitate era la mai puțin de o oră de mers din Boston. N-a fost nici o problemă să aducă pe cei mai buni doctori ca să-l consulte. Însă abia cînd va putea să suporte drumul, Michael avea să fie mutat într-un spital din New York. Dar cel puțin Marion era sigură că pînă atunci va fi pe mîini bune.

Din punct de vedere medical, Michael fusese cel mai afectat. Puștiul acela, Avery, era destul de serios lovit, dar era viu și conștient, iar tatăl lui aranjase să fie dus la Boston cu ambulanța în acea după amiază. Avea un braț rupt, un femur, o labă a piciorului și o claviculă la fel, dar avea să-și revină.

În ceea ce-o privea pe fată... ei, la naiba, fusese numai vina ei, așa că n-avea nici un motiv să...

Marion își stinse țigara cu o apăsare bruscă și furioasă a piciorului. Și fata avea să-și revină. Oricum, avea să trăiască. Singurul lucru pe care-l pierduse era fața. Și poate că era mai bine așa. Pentru o fracțiune de secundă, Marion își dori să-și poată alunga furia, să poată să-i pară rău pentru fată — și asta numai în cazul în care toate prostiile alea despre milă creștinească erau adevărate, numai în cazul în care sentimentele ei ar fi făcut vreo deosebire în situația lui Michael... numai în cazul în care exista un Dumnezeu care avea s-o pedepsească pentru gîndurile ei luîndu-l. Dar nu putea. O ura pe fată cu fiecare fibră a ființei ei.

— Din cîte ţin minte am lăsat ordin pentru dumneata să te odihneşti puţin.

Vocea o făcu pe Marion să se întoarcă tresărind. Însă recunoscîndu-l pe vechiul ei prieten dr. Wickfield, surise obosită.

— Nu ascultaţi de nimeni, Marion ?

— Nu, dacă asta se poate evita. Cum îi e lui Michael ?

Fruntea i se ridă cînd puse întrebarea, întinzîndu-se după altă ţigare.

— Tocmai am intrat la el. E constant. Ţi-am spus că o să facă faţă. Dă-i timp. Tot organismul lui a primit un şoc al naibii de puternic.

— Aşa s-a întîmplat şi cu mine cînd am primit vestea.

El dădu din cap cu simpatie.

— Eşti sigur că asta nu va avea urmări permanente şi serioase ?

Se opri pentru o clipă înainte de-a pronunţa cuvintele îngrozitoare.

— Deranjament mintal, de pildă.

Wickfield o bătu uşurel pe braţ şi se aşeză lîngă ea, pe pervazul ferestrei. În spatele lor, orăşelul crease o imagine potrivită pentru o carte poştală ilustrată.

— Ţi-am mai spus, Marion. Din cîte putem afirma în momentul de faţă, o să se facă bine. Depinde foarte mult şi de cît timp au să fie în comă. Dar eu însă nu sînt îngrijorat.

— Eu sînt.

— Două cuvinte minuscule, în gura unei femei puternice şi îndrăzneţe. Oricît ar fi părut însă de neînsemnate, ele îl surprinseseră, totuşi pe doctor. Existau anumite feţe ale lui Marion Hillyard pe care nimeni nu le văzuse şi nimeni nu le bănuia în stare să existe.

— Dar fata ? continuă ea.

Acum era din nou acea Marion pe care o cunoștea el, cu ochii înguști, în spatele vălului de fum de țigară, cu figura împietrită și spaima dispărută.

— Lucrurile n-au să se prea schimbe la ea. Nu pe moment, în orice caz. Starea ei nu s-a schimbat cu nimic toată ziua, dar nu putem face nici cel mai afurisit de mic lucru pentru ea... În primul rînd, pentru că e mult prea devreme să încercăm ceva și în al doilea rînd, pentru că sînt doar unul sau doi oameni în toată țara care să se descurce într-o situație ca asta, cînd e nevoie de totală reconstrucție. Pur și simplu n-a mai rămas nimic din fața ei, nici măcar un singur os intact, nici un nerv, nici un mușchi. Singurii care nu-i sînt total distruși sînt ochii.

— Exact cum e mai bine să arate.

Tonul lui Marion îl făcu pe doctor să izbucnească :

— Michael era la volan, Marion. Nu ea.

Dar Marion nu făcu decît să dea din cap. N-avea nici un rost să se certe cu el. Știa a cui fusese vina. A fetei.

— Ce se întîmplă cu cineva în situația asta, dacă nu se poate îndrepta nimic ? O să trăiască ?

— Din nefericire, da. Dar o să aibă o viață cumplită. Nu poți să iei o fată de 22 de ani, s-o transformi într-o oroare ca asta și să ai pretenția de la ea să se adapteze la situație. Nimeni n-ar putea. Era... era frumoasă înainte ?

— Cred că da. Nu știu. Nu ne-am cunoscut niciodată.

Tonul îi era dur ca o stîncă, iar privirea la fel.

— Înțeleg. În orice caz, are să aibe mult de suferit. O să se facă tot posibilul pentru ea aici în spital cînd are să-și mai revină, dar n-are să fie cine știe ce. Are bani ?

— Deloc.

— Atunci n-o să prea aibe de ales. Mă tem că oamenii care pot face așa ceva n-o fac din milă.

Marion rosti cuvîntul ca pe o condamnare la moarte. Era lucrul cel mai rău pe care-l putea spune despre cineva.

— Te gîndești la cineva anume?

— Păi, știu cîteva nume. Două, de fapt. Cel mai bun e tocmai în San Francisco.

O scînteie de speranță însufleți inima doctorului Wickfield. Cu banii pe care-i avea, Marion Hillyard ar fi putut... numai dacă...

— Numele lui e Peter Gregson. Ne-am cunoscut acum cîțiva ani. E un tip uimitor.

— Ar putea să facă așa ceva?

Wickfield sê simți copleșit de un val de admirație față de acea femeie. Aproape că-i veni s-o îmbrățișeze, dar nu-ndrăzni.

— S-ar putea foarte bine să fie chiar singurul om în stare de una ca asta. Să... vrei să iau legătura cu el?

Ezitase să spună cuvintele, dar a făcut-o totuși. Auzindu-l ea-l fixă cu o privire rece și calculată care-l făcu să se întrebe ce-i trecea prin minte. Valul de admirație aproape că se transformă în groază.

— Am să te anunț.

— Bine.

Doctorul se uită la ceas, apoi se ridică.

— Aș vrea să te duci jos și să te odihnești acum. Vorbesc foarte serios.

— Știu.

Îi făcu favoarea unui zîmbet înghețat.

— Dar n-am s-o fac și știi asta la fel de bine ca și mine. Trebuie să fiu lîngă Michael.

— Chiar dacă făcînd asta te omori cu mîna ta?

— Nu e cazul. Soiul rău nu piere, Wicky. Și-n afară de asta, mai am încă o mulțime de făcut.

— Merită?

O privi o clipă, plin de curiozitate. Dacă ar fi avut măcar a zecea parte din ambiția ei, ar fi fost acum un mare chirurg. Dar nu avea și deci nu era. Și nici măcar nu era sigur că o invidia.

— Meritã ?

O spusese cu mai multă blîndețe a doua oară. Ea încuviință :

— Absolut. Să nu te îndoiești nici o clipă de asta. Mi-a adus tot ce doream de la viață.

„Numai dacă nu-l pierd pe Michael". Închise ochii și alungă gîndul din minte.

— Bine. Te mai las încă o oră cu el și pe urmă mă întorc. Și atunci o să pleci chiar dacă ar trebui să te adorm cu Nembutal și să te trag afară de acolo. E clar ?

— Foarte.

Se ridică și aruncă și cea de-a doua țigară, stingînd-o ca și pe prima, cu piciorul, jos pe podea. Apoi îl bătu ușurel pe obraz.

— Și, Wicky...

Se uită spre el, pe sub genele-i lungi, și pentru o clipă era numai blîndețe și elegantă frumusețe.

— ...mulțumesc.

El o sărută ușurel pe obraz și, după ce-i strînse mîna, se dădu cu un pas înapoi :

— Are să se facă bine, Marion, ai să vezi.

Nu mai îndrăzni să-i pomenească iar de față. Puteau să vorbească despre asta mai tîrziu. Așa că nu făcu decît să-i zîmbească și să se îndepărteze, lăsînd-o acolo. Acum părea vulnerabilă și însingurată. Deodată, doctorului îi păru foarte bine că se gîndise să-l sune pe George Calloway cu cîteva ore în urmă. Marion avea nevoie de un suflet lîngă ea. Se gîndi la ea tot drumul de-a lungul coridorului, în vreme ce ea rămăsese privindu-l cum se îndepărtează. O vreme, Marion nu se mișcă din locul unde o lăsase doctorul, dar apoi, încet de tot, își începu drumul singuratic de-a lungul holului spre

camera lui Michael, trecînd prin dreptul unor uşi închise sau deschise. Inimi care aveau să fie zdrobite şi speranţe care nu se vor mai întoarce niciodată... Şi cît de puţini vor face faţă.

Etajul era destinat celor cu afecţiuni serioase. Nu se auzea nici un sunet din nici una din camerele pe lîngă care Marion trecea încet. Asta însă, numai pînă cînd ajunse la jumătatea holului, unde auzi totuşi mici suspine nervoase venind dinspre o uşă deschisă. Suspinele erau însă atît de înăbuşite încît o vreme, nu fu absolut sigură că nu se înşelase. Dar în clipa în care văzu numărul camerei, înţelese.

Se opri brusc, de parcă se izbise de un perete. Privea fix la uşă şi la întunericul de după ea.

Putea să distingă vag conturul patului într-un colţ, dar camera era cufundată în întuneric : toate transperantele şi perdelele fuseseră trase, ca şi cum pacientul nu trebuia să intre în contact cu lumina. Marion rămase o vreme acolo, nemaiîndrăznind să intre, dar ştiind că trebuie s-o facă ; şi apoi, încet, puse un picior înaintea celuilalt şi, strecurîndu-se, înaintă cu cîţiva paşi în cameră. Dar din nou se opri.

Suspinele se auzeau ceva mai tare acum şi veneau la intervale mai scurte, însoţite de mici gemete înspăimîntate.

— E cineva aici ?

Tot capul fetei era acoperit de bandaje, iar vocea îi suna înăbuşit şi ciudat.

— E cineva...

Strigase mai tare de data asta.

— Nu văd.

— Ochii îţi sînt doar acoperiţi cu bandaje. Nu s-a întîmplat nimic cu ochii tăi.

Răspunsul nu fu decît un nou şir de suspine.

— De ce nu dormi ?

Marion îi vorbea cu un ton uniform. Cuvintele însă nu erau încurajatoare. Erau lipsite de orice

sentiment. Marion se simți de parcă ar fi trăit un vis. Dar știa că trebuia să fie acum, acolo. Trebuia. De dragul lui Michael.

— Ți-au dat ceva să dormi ?

— N-a avut nici un efect. Mă trezesc mereu.

— Te doare rău ?

— Nu, totul e amorțit. Cine... cine sînteți ?

Marion se temu să-i spună. În loc de asta, se apropie de pat și se așeză pe scaunul îngust acoperit cu vinil bleu, pe care sora medicală trebuie să-l fi tras aproape de pat. Mîinile fetei erau înfășurate și ele în bandaje și zăceau inutile lîngă ea. Marion își aminti că Wicky îi spusese că fata își ridicase instinctiv mîinile ca să încerce să-și protejeze fața. Se aflău așadar în aproape aceeași isituație deplorabilă ca și fața, ceea ce avea să fie îngrozitor pentru ea ca pictor. De fapt, în esență, viața ei era sfîrșită. Tinerețea ei, frumusețea ei, munca ei, toate se încheiaseră. Și povestea ei de dragoste la fel.

Dar acum Marion știa ce trebuie să-i spună.

— Nancy.

Era pentru prima dată cînd îi pronunța numele, dar asta n-avea importanță. N-avea de ales.

— Ți-au...

Se așeză lîngă fata distrusă, iar vocea îi deveni dulce și mătăsoasă.

— Ți-ai spus ce e cu fața ta ?

O liniște totală se înstăpîni în cameră. Părea că se scurseseră veacuri pînă cînd ea fu întreruptă de un suspin înăbușit și întretăiat ce abia se eliberă de sub bandaje.

Stomacul i se întoarse pe dos în vreme ce rostea cuvintele, dar nu se putea opri acum. Trebuia să-l elibereze pe Michael. Dacă îl va elibera, avea să trăiască. Și simțind asta, își adună curajul.

— Ți-au spus că e imposibil să te facă la fel cum ai fost ?

Suspinele erau furioase acum.

— M-au minţit. Au spus...

— Există un singur om care poate să facă aşa ceva, Nancy, însă ar costa sute de mii de dolari. Nu-ţi poţi permite suma asta. Şi nici Michael nu poate.

— Nu l-aş lăsa să facă aşa ceva.

Era furioasă pe voce acum, aşa cum era furioasă şi pe soartă.

— Nu l-aş lăsa niciodată...

— Atunci ce-ai să te faci ?...

— Nu ştiu.

Şi suspinele reîncepură să se audă.

— Ai putea să apari în faţa lui în asemenea hal ?

Au trecut minute în şir pînă cînd un „nu" înăbuşi să se facă auzit.

— Crezi că are să te mai iubească aşa cum eşti acum ? Char dacă ar încerca, pentru că, oricum, este loial şi-n plus are anumite obligaţii, cît de mult crezi că are să dureze asta ? Cît ai să suporţi să ştii cum arăţi şi cît de mult îi ceri ?

Sunetele pe care le scotea Nancy erau înspăimîntătoare. Ca şi cum era pe cale să i se facă rău dintr-o clipă într-alta. Iar Marion începea să se întrebe dacă ea însăşi se simţea cu mult mai bine.

— Nancy, nu ţi-a mai rămas nimic acum. Nimic. N-a mai rămas nimic din viaţa pe care o duceai înainte.

Se cufundaseră din nou într-o tăcere ce părea că nu se mai termină, iar Marion avu senzaţia că suspinele acelea aveau să-i răsune veşnic în urechi de-atunci înainte. Dar ceea ce-i spunea trebuia s-o doară pe faţă, altfel metoda avea să dea greş.

— L-ai pierdut deja. Nu poţi să-i faci una ca asta. Iar el... el merită ceva mult mai bun. Şi ai putea să ai o viaţă nouă, Nancy.

Fata nu se osteni să răspundă, însă suspinele continuară.

— Ai putea să ai o viață nouă. O lume cu totul nouă.

Marion așteptă ca suspinele să devină din nou furioase, apoi tăcu.

— O figură cu totul nouă, adăugă apoi.

— Cum?

— Există cineva în San Francisco. El ar putea să te facă din nou frumoasă. Ar putea să te facă să poți picta din nou. Va dura mult timp și va costa o groază de bani, dar merită, nu-i așa, Nancy?

Cel mai mic zîmbet posibil se zărea acum pe colțul gurii lui Marion. Acum era pe teren propriu. Totul nu mai era acum decît un tîrg pe bază de milioane de dolari. Un tîrg pe bază de sute de milioane de dolari. Dar toate tîrgurile erau la fel.

De sub bandaje sub care nu mai exista nici un chip se auzi un mic oftat înăbușit.

— Noi nu ne putem permite.

Marion se cutremură la auzul acelui „noi". Nu mai exista nici un „noi" de acum înainte. Și între ei nu existase de fapt niciodată. Ea însăși și cu Michael erau „noi". Nu această... această...

Trase adînc aer în piept, ca să se calmeze. Avea de lucru acum. Numai în felul acesta se putea gîndi la toată povestea. Nu se putea gîndi la față. Numai la Michael.

— Tu nu poți, Nancy. Dar eu pot. Știi cine sînt, nu-i așa?

— Da, știu.

— Ai înțeles că deja l-ai pierdut pe Michael? Că el nu va supraviețui niciodată cu ideea nenorocirii care s-a întîmplat, asta dacă supraviețuiește accidentului. Înțelegi asta?

— Da.

— Și știi că ar fi o ticăloșie să-l silești să treacă prin asta, să-l silești să-și dovedească loialitatea față de tine?

Pentru nimic în lume n-ar fi pronunțat cuvîntul „dragoste". Fata nu era demnă de el. Marion trebuie să fie convinsă de asta.

— Înțelegi asta, Nancy ?

Tăcere.

— Înțelegi ?

De data asta, răspunsul sosi într-un cuvînt ostenit. Nancy părea epuizată.

— Da.

— Atunci ai pierdut tot ce puteai pierde, nu-i așa ?

— Da.

Cuvîntul nu mai avea expresie, nu mai avea ton, nu mai avea viață în el. Era ca și cum viața se scurgea încet din trupul fetei.

— Nancy, îți propun un mic tîrg.

Acum Marion Hillyard era în largul ei. Dacă fiul ei ar fi auzit-o, i-ar fi venit s-o omoare poate.

— Aș vrea să te gîndești la acea figură nouă. La acea viață nouă, la acea nouă Nancy. Gîndește-te la asta. La ceea ce înseamnă asta. Vei fi din nou frumoasă, vei putea avea din nou prieteni, vei putea să ieși la restaurante, la cinema, la cumpărături — vei putea să porți haine frumoase și să ieși în oraș cu bărbați. Dacă nu, în celălalt caz... oamenii vor țipa de groază dacă treci pe lîngă ei. N-ai să poți să te duci nicăieri, n-ai să poți să faci nimic, n-ai să mai existi. Poți să-ți imaginezi ce înseamnă asta ? Dar ai de ales...

Strecurase totuși cuvintele.

— Nu, nu am.

— Ba da. Vreau să-ți dau o șansă. Am să-ți ofer acea viață nouă. Un chip nou, o lume nouă. O locuință în alt oraș pe timpul în care e făcută operația și tot ce-ți trebuie, tot ce vrei. N-o să fie nici o problemă, Nancy. Iar după un an și ceva, coșmarul o să se sfîrșească.

— Și pe urmă ?

— Eşti liberă. Viaţa nouă îţi aparţine.

Urmă o pauză nesfîrşită, în care Marion se pregăti să atenueze puţin şocul loviturii la care Nancy se aştepta totuşi.

— Dar asta numai dacă n-ai să mai iei niciodată legătura cu Micheal. Chipul cel nou e al tău şi numai dacă renunţi la Michael. Dar dacă nu-mi accepţi... oferta, să ştii că, oricum l-ai pierdut deja. Aşa că de ce să trăieşti ca o proscrisă ce ţi-a mai rămas din viaţă, dacă se poate numi şi altfel ?

— Dar dacă Michael n-o să onoreze înţelegerea ? Dacă eu accept să-l evit şi el nu ?

— Tot ce vreau de la tine e să-mi promiţi că ai să-l eviţi. Ce-o să facă Michael ? treaba lui.

— Promiteţi asta ? Dacă el mă vrea... în orice caz... dacă vine după mine, atunci e treaba lui ?

— Da. Promit.

Nancy se lăsă pe spate, simţindu-se victorioasă. Îl cunoştea pe Michael infinit mai bine decît mama lui. Michael nu va renunţa niciodată la ea. O va găsi, va dori s-o ajute să suporte mai bine chinul, dar la vremea aceea ea va fi fost deja pe cale să redevină ea însăşi. Mama lui n-avea să învingă, indiferent ce-ar fi făcut. De fapt, Nancy ar fi trişat acceptînd tîrgul, pentru că ştia cum se va termina totul. Dar trebuia să procedeze aşa. N-avea de ales.

— Accepţi ?

Marion abia respira aşteptînd singurul cuvînt pentru care se ruga, cuvîntul eare avea să-l elibereze pe Michael. Şi-n cele din urmă el veni.

Dar avea să fie un cuvînt al victoriei, nu al înfrîngerii. Avea să fie în el toată încrederea lui Nancy în Michael. Ea-şi aminti cuvintele pe care i le spusese lîngă stînca unde ascunseseră mărgelele dimineaţa trecută : „Promit să nu-ţi spun niciodată adio..." Nancy ştia că n-are s-o facă niciodată.

— Care-i răspunsul tău, Nancy ?

Marion nu mai putea să aştepte. Inima ei nu va suporta tensiunea.

— Da.

CAPITOLUL 5

Marion Hillyard stătea în uşa spitalului, urmărind cum o urcau pe fată în ambulanţă.

Purta o rochie neagră de lînă şi o jachetă neagră de catifea.

Era ora şase dimineaţa. Din noaptea trecută, de cînd încheiaseră înţelegerea, Marion nu se mai dusese s-o vadă pe fată. Nu mai vorbise cu ea. Dar imediat ce o părăsise îl rugase pe Wicky să ia legătura cu individul pe care-l cunoştea, cu chirurgul din San Francisco. Wickfield fusese într-al nouălea cer. O sărutase pe Marion pe obraz şi, plin de speranţe, alergase să-l sune pe Peter Greagson. Îl căutase pînă şi acasă. Iar peste cîteva clipe avea satisfacţia să poată s-o anunţe pe Marion că Greagson acceptase. Dar voia ca Nancy să plece spre San Francisco imediat. Aflîndu-i hotărîrea, Marion rezervă un compartiment special, de clasa întîi, pe un turboreactor pentru fată şi pentru cele două asistente care aveau s-o însoţească tot datorită intervenţiilor sale. Nu precupeţise nimic ; avionul decola la ora opt dimineaţa, cu direcţia San Francisco.

— E o fată norocoasă, Marion.

Wieckfield o privi cu admiraţie în vreme ce ea stingea altă ţigară strivind-o cu piciorul.

— Probabil. Dar vreau ca Michael să nu ştie nimic. E clar ?

Era tot atît de clar pe cît era de evidentă amenințarea unui „dacă nu...“ în vocea ei.

— Dacă cineva îi spune ceva, întrerup tratamentul.

— Dar de ce? Doar are dreptul să știe ce-ai făcut pentru fată.

— Asta ne privește numai pe noi două. Pe noi patru, incluzîndu-vă pe tine și pe Greagson. Michael n-are nevoie să știe nimic. Să nu cumva să-i pomenești ceva de față cînd are să-și revină din comă. N-ar face decît să-i creeze o stare de agitație.

„Dacă avea să-și revină vreodată din comă“.

Marion stătuse lîngă el toată noaptea, ațipind doar din cînd în cînd pe un scaun, în ciuda protestelor lui Wick. Dar se simțea ciudat de înviorată de discuția cu fata. Îl eliberase pe Michael în sfîrșit. Acum avea să trăiască, putea să trăiască. Într-un fel, le dăduse amîndurora viață. Știa că avusese dreptul să facă ceea ce făcuse.

— N-ai să spui nimic atunci, nu, Robert?

Nu-i spunea niciodată așa, decît atunci cînd voia să-i aducă aminte ce făcuseră banii Hillyard pentru spitalul lui.

— Firește că nu, dacă asta vrei.

— Asta vreau.

Ușa ambulanței se închise cu un zgomot surd. În sfîrșit nu se mai vedea nimic din păturile albastre cu care fusese înfășurată fata, și nici spatele asistentelor. Asistentele aveau să fie cu ea în următoarele șapte sau opt luni în San Francisco. După asta, spusese Gragson, Nancy n-o să mai aibă nevoie de ele. Dar în cele 7—8 luni, avea să stea cea mai mare parte din timp cu ochii bandajați, în vreme ce el avea să-i refacă pleoapele și nasul, fruntea și pometii obrajilor. Și mai apăreau și alte cheltuieli. Nancy urma să aibă nevoie de supraveghere aproape permanentă a unui psihiatru de vreme ce avea să sufere șocul emoțional datorat

faptului că devenise o cu totul altă persoană. Nu exista nici o posibilitate ca Gragson s-o facă să arate ca înainte. Trebuia să creeze o cu totul altă femeie. Iar lui Marion îi surîdea teribil ideea, astfel fata avea să fie şi mai departe de Michael acum. O asemenea situaţie înlătură posibilitatea unui accident, a unei întîlniri întîmplătoare în vreun aeroport cinci ani mai tîrziu. Marion nu voia să se întîmple aşa ceva.

Mintea îi fugi din nou la mulţimea de arajamente pe care le făcuse cu Gragson în aceeaşi zi, la telefon, la patru dimineaţa, era unu la San Francisco. După voce părea ca la vreo patruzeci de ani, cu o extraordinară reputaţie internaţională în domeniul lui.

Nancy era o fată al naibii de norocoasă. Gragson adăugase c-o s-o pună pe secretară să calculeze cît va costa totul. Plus apartamentul şi hainele.)

Au mai discutat în linii mari preţul a 18 luni de asistenţă chirurgicală, plus cheltuiala necesară pentru psihiatru, pentru asasitente medicale prezente permanent o vreme şi char pentru întreţinerea fetei, în general. Ajunseseră cam la 400 de mii de dolari în medie. Marion urma să ia legătura cu Banca la nouă şi să transfere suma în contul lui Gregson, într-o Bancă de pe coastă. Gregson ştia că totul avea să fie aranjat de el, cînd urma să se deschidă şi Banca în care avea el cont.

Nu se punea însă problema că ar fi fost îngrijorat. O cunoştea pe Marion Hillyard. Dar cine n-o cunoştea ?

— De ce nu vrei să intri şi să mănînci ceva de dimineaţă, Marion ?

Wickfield pierduse orice speranţă de a o putea influenţa în vreun fel, iar Calloway transmisese că nu putea pleca din New York mai devreme de acea dimineaţă. Wickfield nu ştia că Marion îi spusese

să nu vină. Voia să fie singură și să-și încheie „afacerile", iar ele decurseseseră perfect.

— Marion ?

— Hm ?

— Nu iei micul dejun ?

— Mai tîrziu, Wicky. Vreau să-l văd pe Michael.

— Urc imediat să văd ce-i cu el.

Marion se opri puțin în sala de așteptare pentru femei, în vreme ce Wickfield o luase înainte să-l vadă pe Michael. Dar nu se aștepta la vreo schimbare, fusese la el doar cu o oră înainte.

Însă în cameră era o liniște ciudată cînd Marion intră, cinci minute mai tîrziu. Wicky stătea la cîțiva pași de pat, cu un aer solemn, iar asistenta părăsise camera. Soarele Noii Anglii se revărsa pe pat și de undeva venea un zgomot de apă picurînd într-o chiuvetă. Totul era mult prea liniștit, gîndi Marion și deodată simți că-i sare inima din piept. Era la fel ca atunci cînd Friederich... o, Dumnezeule...

Inconștient, își duse mîna la inimă și înțepeni în ușă, mutîndu-și încet privirea de la Wicky la pat. Și atunci îl văzu, iar ochii i se umplură de lacrimi. Stătea acolo și-i zîmbea... băiețelul ei...

Nu era de loc ca atunci cînd Frederich... Un nod i se urcă în gît în vreme ce se apropie de pat cu pași șovăielnici. Se aplecă și-i atinse fața cu mîinile.

— Bună, mămico.

Astea erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise vreodată. Lacrimile îi alunecară pe față, dar ea zîmbi.

— Te iubesc, Michael.

— Și eu te iubesc.

Pînă și Wickfield ave lacrimi în ochi așa cum stătea acolo și se uita la ei. Băiatul, atît de tînăr și de chipeș revenit la viață, iar femeia care se chinuia atîta în ultimile două zile. Încet de tot, se stre-

cură afară din cameră. Ei nici măcar nu-l auziră plecînd.

O clipă nesfîrşit de lungă, ea-l ţinu strîns în braţe, în vreme ce el o mîngîia uşor pe păr.

— Linişteşte-te mămico. Totul e în regulă. Dar, Dumnezeule, mi-e foame.

Marion izbucni în rîs. Ce încurajator sunau cuvintele lui. Era readus la viaţă. Şi era numai al ei acum.

— O să-ţi aducem cel mai mare, cel mai bun, cel mai grozav mic dejun pe care l-ai văzut vreodată, dacă Wicky e de acord.

— La naiba cu Wicky, mor de foame.

— Michael.

Totuşi, nu se putea supăra pe el. Nu putea decît să-l iubească. Însă iutîndu-se la el, observă că faţa i se întunecă deodată ca şi cum îşi amintise brusc de ce era acolo. Înainte de asta, se comportase de parcă abia se trezise după anestezie, după ce-i fuseseră scoase amigdalele. Nu voia decît îngheţată şi pe mămica.

Acum însă erau mult mai multe întipărite pe figura lui. Încerca însă să se stăpînească. Nu ştia cum s-o ia, dar trebuia să întrebe. O cercetă cu privirea, iar ea rămase cu ochii fixaţi într-ai lui şi mîna i-o ţinu strîns în a ei.

— Linişteşte-te dragul meu.

— Mămico... ceilalţi... noaptea trecută... îi amintesc...

— Ben a plecat deja spre Boston cu tatăl lui. E destul de rău lovit, dar e-n afară de orice pericol. Mult mai în afară de orice pericol decît ai fost tu.

Însoţi ultimele cuvinte cu un suspin şi-i strînse şi mai tare mîna în a ei. Ştia ce va urma. Dar era pregătită.

— Şi... Nancy ?

Faţa lui era albă ca fildeşul cînd rosti numele.

— Nancy, mămico ?

Și deja ochii i se umplură de lacrimi. Văzuse răspunsul pe figura mamei lui, în timp ce ea se așezase cu grijă pe scaunul de lîngă el și-l mîngîie cu blîndețe pe față.

— N-a rezistat, dragul meu. Toată lumea a făcut tot ce-a putut. Dar rănile au fost mult prea serioase.

Făcu o pauză extrem de mică înainte de a continua.

— A murit azi dimineață, devreme.

— Ai văzut-o ?

Îi cercetă încă odată figura cu privirea, căutînd parcă ceva mai mult.

— Am stat puțin cu ea noaptea trecută.

— O, Doamne... și eu nu eram acolo. O, Nancy.

Își afundă capul în pernă și începu să plîngă ca un copil. Marion îl ținea de după umeri.

El rosti numele iarăși și iarăși, pînă cînd nu mai putu să plîngă. Și cînd se întoarse din nou spre maică-sa, ea văzu pe figura lui ceva ce nu mai văzuse pînă atunci. Era ca și cum pierduse ceva din el în clipele acelea în care plînsese rostind numele lui Nancy. Ca și cum o parte din el sîngerase de moarte și pierise.

CAPITOLUL 6

Nancy auzi coborîndu-se trenul de aterizare sub pîntecul avionului și pentru a suta oară de la decolare simți atingerea unei mîini care-i mai mîngîiase brațul și mai înainte. Era ciudat de reconfortant să simtă mîna vreuneia din asistente. Pe Nancy o încînta că putea deja să le deosebească.

Una avea mîini mici și delicate, cu degete lungi și subțiri, mîinile îi erau întotdeauna reci, dar aveau o mare influență asupra lui Nancy ori de cîte ori o ținea. O făceau să se simtă curajoasă numai atingînd-o. Cealaltă asistentă avea mîini calde, durdulii și moi care te făceau să te simți în siguranță, să te simți iubit. O mîngîiase mult timp pe braț pe Nancy și tot ea fusese cea care îi făcuse cele două injecții cu morfină ca să-i aline durerea. Avea o voce dulce și liniștitoare. Cealalată vorbea cu un ușor accent străin. Nancy ajunsese deja să țină la amîndouă.

— N-o să mai dureze mult, draga mea. Deja se vede golful. O să fim acolo cît ai clipi.

În realitate mai aveau să treacă vreo douăzeci de minute. Și Peter Gregson socotise la fel în vreme ce conducea cu viteză de-a lungul autostradei într-un Porsche negru. Ambulanța trebuia să sosească odată cu el la aeroport. Avea s-o pună pe una din fetele de la birou să-i aducă mașina a doua zi dimineața. Voia să se întoarcă în oraș împreună cu fata. Persoana ei îl intriga. Trebuia să fie cineva pentru ca Marion Hillyard să fie atît de preocupată de soarta ei. Patru sute de mii de dolari era o sumă și numai o treime din ea intrau în buzunarul lui. Restul era menit să-i asigure fetei tot confortul în următoarele 18 luni. Iar ea avea să-l aibă. Gregson îi promisese asta lui Marion Hillyard. Dar ar fi făcut-o oricum. Ținea la munca lui. Avea să ajungă să cunoască fiecare părticică din sufletul fetei. Urmau să devină mai mult decît prieteni, el avea să fie totul pentru ea, iar ea totul pentru el. Trebuia să se întîmple așa, pentru că în timpul în care se năștea noul chip ea trebuie să învețe să fie așa cum va arăta. Peter Gregson avea să dea naștere lui Nancy McAllistu după 18 luni de sarcină. Ea trebuia să fie o fată foarte curajoasă. Și va fi. El o să se ocupe de asta. O să dea piept cu situația

împreună. Ideea îl excita. Își iubea munca și, într-un fel ciudat, o iubea deja și pe Nancy. Și ce avea să facă din ea. Ce avea să fie ea. Îi va da tot ce putea, tot ce trebuia să-i dea.

Se uită la ceas și apăsă pe accelerator. Condusul mașinii făcea parte din metodele lui favorite de relaxare. De asemenea, își pilota avionul propriu, se ducea în larg să facă scufundări ori de cîte ori avea timp, schia și făcuse ascensiuni în mai mulți munți în Europa. Era un om căruia îi plăcea să escaladeze înălțimi în toate felurile posibile. Să încerce imposibilul și să reușească. De aceea își iubea meseria. Oamenii îl acuzau că se erijează în Dumnezeu. Dar nu era chiar așa. Ceea ce-l stimula erau dificultățile de neînvins. Și totuși nu fusese încă înfrînt. Nici de femei, nici de munți, nici de schi, nici măcar de un pacient. În patruzeci și șapte de ani reușise tot ce încercase și trebuia să reușească și acum. El și cu Nancy vor reuși, împreună. Părul negru îi flutura ușor în adierea brizei și ochii îi erau plini de viață. Era încă bronzat după o săptămînă petrecută recent în Tahiti. Purta niște pantaloni largi, cenușii și un pulovăr pe gît, de cașmir bleu deschis, exact în nuanța ochilor lui. Întotdeauna se îmbrăca impecabil și era perfect aranjat. Era un bărbat extrem de bine și chiar mai mult decît atît. Vitalitatea, energia lui atrăgea atenția tuturor chiar mai mult decît o făcea înfățișarea lui.

Intră în ultima curbă dinainte de aeroport exact în clipa în care Nancy ateriza. Arătă un permis special unui polițist care îl lăsă să intre și promise să se uite din cînd în cînd la mașină. Chiar și polițistul îi zîmbi lui Gregson. Peter era un om pe care nimeni nu-l putea ignora. Avea un farmec aproape irezistibil și o putere, o hotărire emanată

de tot ceea ce făcea. Iar asta îi făceau pe oameni să-și dorească să fie în preajma lui.

Își croi drum cu artă prin sala de așteptare a aeroportului și vorbi ceva în grabă cu un supraveghetor. Omul puse mîna pe un telefon și în cîteva clipe Peter fu condus pe o ușă, apoi în josul unor scări, introdus într-un mic vehicol al aeroportului și-n cele din urmă purtat în viteză spre pista de aterizare, lîngă care era parcată ambulanța. Alături de ea, Peter îi zări pe însoțitori așteptînd ca pacientul să fie coborît din avion.

El îi mulțumi șoferului și se grăbi spre ambulanță, pe care o cercetă repede pe dinăuntru, ca să vadă dacă ordinele îi fuseseră împlinite. Fuseseră, pînă la cel mai mic amănunt. Tot ce-i trebuia era acolo. Era greu de spus în ce stare putea fi Nancy după zbor, dar o voia la San Francisco imediat, ca să poată supraveghea ca lumea situația. Avea multe planificări de făcut și treaba asta urma să înceapă în numai cîteva zile.

Ceilalți pasageri au fost reținuți încă puțin în avion în timp ce Nancy era scoasă pe ușa principală. Stewardesele, cu figuri grave, șoviăiau, ferindu-se să privească spre sticlele și tuburile pentru transfuzii care atîrnau deasupra fetei bandajate, însă asistentele păreau că se potrivesc, compensîndu-se una pe alta, cu spirit de echipă. Asta era exact ce voia. Toți aveau să formeze o echipă, în următorul an și jumătate și fiecare era important. N-aveau vreme de pierdut cu împotriviri și incompetență. Fiecare trebuia să fie în cea mai bună formă posibilă, inclusiv Nancy. Dar o să se ocupe și de asta. Ea trebuia să fie vedeta acestui spectacol.

O privi cum este purtată spre el și așteptă pînă cînd brancarda a fost pusă cu grijă în ambulanță. Le zîmbi asistentelor, dar nu spusese nimic, ci ridică doar mîna, cerîndu-le să aștepte. Se urcă lîngă

Nancy și se așează pe o strapontină aproape de ea. Îi caută mîna și luîndu-i-o, o păstră.

— Bună, Nancy. Eu sînt Peter. Cum a fost drumul ?

Îi vorbea de parcă ea exista cu adevărat. De parcă ar fi fost încă o ființă umană și nu un nimeni fără chip. Nancy simți liniștea și reconfortarea pătrunzîndu-i în suflet la auzul vocii lui.

— A fost în regulă. Sînteți doctorul Gregson ?

După voce părea obosită, dar interesată.

— Da. Dar Peter sună mai puțin formal pentru doi oameni care vor lucra împreună.

Lui Nancy îi plăcu felul în care-i vorbise, ca și cum ea ar fi putut, ar fi trebuit să zîmbească.

— Ai venit să mă întîmpini ?

— Tu n-ai fi venit ?

— Ba da.

Ar fi vrut să încuviințeze doar cu o mișcare a capului, dar n-a putut.

— Mulțumesc.

— Dar mi-a făcut plăcere să vin. Ai mai fost în San Francisco, Nancy ?

— Nu.

— O să-ți placă aici. Și-o să-ți găsim un apartament care o să-ți placă atît de mult încît n-ai să mai vrei să mai pleci de-aici. Multă lume face așa fel, să știi. Odată ce-au pus piciorul aici, ar vrea să rămînă pentru totdeauna. Eu am venit din Chicago cu vreo 15 ani în urmă și nu m-aș mai întoarce acolo pentru nimic în lume.

Modul în care vorbise o făcu să rîdă, iar el îi zîmbi.

— Ești din Boston ?

Se purta cu ea de parcă se cunoscuseră prin niște prieteni. Dar voia ca ea să se relaxeze după zborul cel lung. Cîteva clipe de mișcare aveau să-i facă bine. Asistentele se bucurau și ele că aveau ocazia să se mai destindă și pălăvrăgeau cu cei doi însoț-

ţitori ai ambulanţei. Din cînd în cînd aruncau o privire înăuntru şi-l vedeau pe dr. Gregson stînd încă de vorbă cu Nancy. Îl simpatizau deja. Parcă emana mereu blîndeţe şi căldură.

— Nu sînt din New Hampshire. Acolo am crescut, cel puţin. Într-un orfelinat. M-am mutat în Boston cînd aveam 18 ani.

— Pare foarte romantic. Sau orfelinatul semăna cu unul din Dickens ?

Dădea oricărui subiect o tentă uşoară, o notă de veselie. Nancy izbucni în rîs la auzul întrebării.

— Nu prea. Călugăriţele erau minunate. Atît de minunate încît îmi doream să fiu şi eu călugăriţă.

— O, Doamne. Ia ascultă.

Tonul vocii lui o făcu să rîdă.

— Cînd o să ne terminăm treaba, doamna mea, vei fi bună de Hollywood. Dacă ai să te ascunzi în vreo mînăstire, am să... am să... ei, la naiba, am să-mi dau foc în piaţa publică. Să faci bine să-mi promiţi că n-ai să te duci să te călugăreşti undeva.

Asta era uşor. Michael o să aibă grijă de asta. Visurile de a deveni Sora Agnes Marie pieriseră cu ani în urmă. Dar voia să glumească cu Gregson puţin. Deja ţinea la el.

— Of... Bine...

Ar fi vrut să pară c-o spune cu regret, dar vocea îi suna ca şi cum abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs.

— Promiţi ? Hei, spune... „promit".

— Promit.

— Ce promiţi ?

— Promit să nu mă călugăresc niciodată.

Rîdeau amîndoi, acum.

— Uff. M-am liniştit.

Le făcu semn celor două asistente să se apropie, iar însoţitorii se duseră în faţă. Nancy era gata de plecare acum. Gregson nu voia s-o obosească cu prea mult zgomot.

— De ce nu mă prezinți prietenelor tale?
— Ei bine. Să vedem. Mîinile reci sînt Lily, iar cele calde sînt Gretchen.
— Toți patru izbucniră în rîs.
— Mulțumesc, Nancy.
Lily rîdea din toată inima iar Nancy își zîmbi sieși. Se simțea în siguranță alături de noii prieteni, iar acum nu se putea gîndi la altceva decît la felul în care o să arate pentru Michael cînd totul o să se termine. Îi plăcea Peter Gregson și deodată știu că avea să facă din ea o ființă foarte deosebită, pentru că asta îl pasiona.
— — Bine ai venit în San Francisco, mititico.
Mîinile reci ale lui Lily fură înlocuite cu cele puternice și totuși blînde ale lui. Tot drumul spre oraș, Peter îi ținu mîna pe umăr, într-o atingere ușoară.
Ciudat, dar o făcuse să se simtă ca și cum se întorcea acasă.

CAPITOLUL 7

Ușile ambulanței se deschiseră și brancarda fu scoasă și adusă cu grijă în hotel. Directorul se afla acolo ca să-i întîmpine și eventual să-i conducă pînă la ultimul etaj, care era pus în întregime la dispoziția lor. Aveau de gînd să stea numai cîteva zile. Însă hotelul era un intermediar potrivit între spital și casă. Marion avea cîteva întîlniri de afaceri în Boston și-n afară de asta, din anumite motive Michael insistase și el să stea cîteva zile într-un hotel înainte de-a ajunge acasă. Iar maică-sa era gata să-i satisfacă orice capriciu.

Cînd însoțitorii ambulanței îl depuseră cu foarte multă grijă pe pat, Michael se înfurie :

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nu mai am nimic. Toată lumea a zis că sînt cum trebuie.

— Bun, dar nu e nevoie să exagerăm.

— Să exagerăm ?

Michael privi în jur prin apartament și gemu, în vreme ce mama lui dădu ceva bacșiș însoțitorilor de ambulanță, care dispărură apoi imediat.

Camera era plină de flori și pe măsuța de lîngă pat trona un coș imens cu fructe. Mama lui era proprietara hotelului. Îl cumpărase cu ani în urmă, în chip de investiție oarecare.

— Acum odihnește-te, scumpule. Să nu faci prea mult efort. Vrei să mănînci ceva ?

Marion ar fi dorit să păstreze o asistentă, dar chiar și doctorul spusese că nu era nevoie și, în afară de asta, l-ar fi înnebunit pe Michael. Acum, el nu trebuia decît să se odihnească vreo două săptămîni și apoi putea începe treaba. Dar înainte de asta avea ceva de făcut.

— Ce-ar fi să comanzi ceva pentru la prînz ? întrebă Marion.

— Sigur. Melci. Stridii Rockefeller. Șampanie. Ouă de broască țestoasă și caviar.

Se ridicase în capul oaselor în pat, ca un copil îndărătnic.

— Ce combinație revoltătoare, dragostea mea.

Dar în realitate nu-l prea asculta. Se uită la ceas.

— Dar zău comandă-ți ceva. George ar trebui să apară în fiecare clipă. Întîlnirea din oraș e la unu.

Ieși din cameră cu un aer distrat, ca să-și caute mapa. Michael auzi soneria, sunînd la ușa din fața apartamentului. O clipă mai tîrziu, George Callowman intra în cameră.

— Ei, Michael, cum te simți ?

După două săptămîni de spital, unde n-am făcut absolut nimic, mă simt mult mai stînjenit.

Încercase să vorbească mai apăsător, despre situația lui, dar încă avea o lucire distrusă, disperată în ochi. Și mama lui o observase, dar o pusese pe seama oboselii. Exclusese din minte orice altă explicație și nu discutase niciodată despre ea cu Michael. Vorbeau despre afaceri, despre planurile în legătură cu Centrul Medical din San Francisco. Niciodată despre accident.

— M-am oprit puțin în biroul tău azi dimineață. Arată într-adevăr foarte frumos.

George zîmbi și se așeză la picioarele patului.

— Sînt sigur.

Michael o urmări pe maică-sa intrînd în cameră. Purta un costum Chanel de un gri deschis cu o bluză de mătase de un bleu plăcut, clipsuri de perle și trei șiraguri de perle în jurul gîtului.

— Mama are un gust excelent.

— Da, are.

George îi zîmbi cu căldură lui Marion, însă ea dădu din mînă, nerăbdătoare.

— Terminați cu complimentele, o să întîrziem. George, ai luat hîrtiile de care avem nevoie?

— Sigur.

— Atunci să mergem.

Se apropie în grabă de patul lui Michael și se aplecă să-l sărute pe eretșetul capului.

— Odihnește-te, dragule. Și nu uita să comanzi ceva de mîncare.

— Da, doamnă. Noroc la întîlnire.

Ea înălță capul și surîse cu siguranță de sine.

— Norocul n-are a face aici.

Cei doi bărbați izbucniră în rîs. Apoi Michael îi urmări plecînd. Și pe urmă se ridică.

Rămase pe marginea patului, răbdător și tăcut, așteptînd și gîndindu-se. Știa exact ce are de făcut. Plănuise totul de două săptămîni. Trăise pentru

această clipă. Nu se putea gîndi decît la asta. De asta sugerase să tragă la un hotel, sau mai curînd insistase. De asta stăruise pe lîngă Marion să fie ea însăşi de faţă la întîlnirea de afaceri privind construcţia clădirii pentru biblioteca cea nouă din Boston. Avea nevoie de după-amiază pentru el însuşi. Iar acum nu voia să strice totul riscînd să fie prins. Voia să fie sigur că plecaseră. Aşa că rămăsese exact acolo unde se afla timp de o jumătate de oră. Acum era sigur. Şi recapitulase totul în minte, pas cu pas, de cel puţin o sută de ori.

Se duse repede spre geamantanul lui aşezat pe o poliţă la picioarele patului şi scoase tot ce-i trebuia. Nişte pantaloni largi, cenuşii o cămaşă albastră, mocasini, ciorapi, lenjerie. Părea că nu mai purtase haine de sute de ani şi rămase surprins de cît de ameţit se simţea în timp ce se îmbrăca. A trebuit să se aşeze de trei sau patru ori ca să-şi recapete sufletul. Era ridicol să te simţi atît de slab şi neajutorat, dar n-avea de gînd să renunţe din cauza asta. N-avea de gînd să aştepte încă o zi. O să se ducă acolo chiar acum.

Îi luă aproape jumătate de oră ca să se îmbrace şi să se pieptene, după care sună la recepţie şi ceru un taxi.

Paloarea i se accentuase la coborîrea liftului, dar emoţia şi nerăbdarea trezite de planul ce-l avea îl făcuse să se simtă mai bine. Numai gîndul la el îi dădea iarăşi viaţă, aşa cum nimic nu reuşise timp de două săptămîni. Taxiul îl aştepta lîngă bordură.

Îi dădu şoferului adresa şi se rezemă de spătarul banchetei cu o senzaţie de puternică exaltare. Ca şi cum aveau o întîlnire, ca şi cum ea îl aştepta, ca şi cum ea ar fi ştiut. Îşi zîmbi sieşi tot drumul şi-i dădu şoferului un bacşiş generos. Nu-i ceru omului să-l aştepte. Nu voia să-l aştepte nimeni. Avea să stea acolo singur, cît de mult ar fi vrut. Chiar cochetase cu ideea de a continua să plătească

chiria și deci să poată veni acolo oricînd i-ar fi plăcut. Nu era decît la o oră de zbor din New York. Așa putea să păstreze pentru totdeauna apartamentul lor. Apartamentul lor. Privi în sus la clădire, într-un fel familiar, luminos, cu căldură și, aproape în ciuda sa, a propriei ființe, se auzi rostind cuvintele la care se gîndise.

— Salut, Nancy Fancy-pants, am venit.

Mai rostise cuvintele de mii de ori înainte, cînd intra și o găsea stînd în fața șevaletului, cu mîinile, brațele și citeodată fața mînjite de vopsea. Dacă era foarte preocupată de ceea ce făcea, citeodată nici nu-l auzea intrînd.

Urcă scările încet, ostenit, dar îmnbărbătat de sentimentul întoarcerii acasă. Nu voia decît să ajungă sus și să se așeze, lîngă ea, cu ea... cu lucrurile ei...

În clădire se răspîndiseră aceleași mirosuri familiare și se auzea curgînd apa, se auzea un copil, o pisică mieunînd undeva, mai jos, pe un coridor, o mașină claxonînd. Se auzea și un cîntec italian la radio și, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva radioul se afla în atelierul ei. Avea cheia în mînă cînd ajunsese. Se opri pentru o clipă părută, foarte lungă. Pentru prima dată în acea zi simțea lacrimi arzîndu-i fața. Știa adevărul. Ea nu va fi acolo. Plecase pentru totdeauna. Murise.

Pronunța cuvîntul cu voce tare din cînd în cînd, numai ca să se forțeze să-l spună, numai ca să se forțeze să știe. Nu voia să ajungă unul din acei nebuni care nu vor privi niciodată în față adevărul, care continuă să joace jocul simulărilor, să pretindă că nu știu. Ea ar fi rîs, disprețuitoare, de una ca asta. Și totuși, din cînd în cînd, lăsa rațiunea să-l părăsească. Dar nu se alegea cu nimic, doar cu faptul că ea revenea, ca o palmă peste față. Așa cum s-a întîmplat acum. Răsuci cheia în broască și

așteptă, ca și cum cineva avea poate să vină la ușă pînă la urmă, Dar nu era nimeni acolo.

Deschise ușa încet și gemu.

— O, Doamne. Unde e... unde...

Dispăruseră. Toate. Fiecare masă, fiecare scaun, plantele, picturile, șevaletul ei, vopselele ei. Hainele ei, totul...

— Isuse Cristoase, Nancy.

Și începu să plîngă. Lacrimi fierbinți de furie îi ardeau obrazul în vreme ce căuta în tot apartamentul, deschizînd fiecare ușă. Nimic. Chiar și frigiderul dispăruse. Rămase așa, nemișcat și mut cîteva clipe și dintr-o dată se năpusti în jos pe scări, coborînd cîte două deodată în fugă, pînă cînd ajunse la apartamentul administratorului, la subsol.

Bătu la ușă pînă cînd bătrînelul o deschise, dar nu mai mult decît îi permitea lanțul de protecție și se uită afară prin crăpătura ușii, cu o privire înspăimîntată. Dar îl recunoscu pe Michael, deschise ușa ca lumea și abia apucă să arboreze un mic zîmbet, că Michael îl luă de guler și începu să-l zgîlțîie.

— Unde sînt lucrurile ei, Konwalski ?

Unde dracu' sînt ? Ce-ai făcut cu ele ? Tu le-ai luat ? Cine le-a luat ? Unde sînt lucrurile ei ?

— Ce lucruri ? Cine... o, Doamne... nu, nu, eu n-am luat nimic. Ei au venit acum două săptămîni. Ei mi-au spus...

Tremura de groază, iar Michael de furie.

— Care dracu' sînt „ei" ?

— Nu știu. Cineva m-a căutat și mi-a zis că apartamentul a devenit vacant. Că d-ra McAllister e... a...

Observă că obrazul lui Michael era încă brăzdat de lacrimi și se temu să continue.

— Știți și dvs. Eh, și ei m-au anunțat și mi-au spus că apartamentul o să fie bun de închiriat pe la sfîrșitul săptămînii. Au mai venit și două asis-

tente care au luat cîte ceva, iar pentru restul a venit camionul „Goodwill"-ului a doua zi dimineața.

— Asistente? Care asistente? întrebă Michael.

Dar mintea îi era goală de orice gînd. „Goodwill"? Cine i-o mai fi chemat și pe-ăștia?

— Nu știu cine erau. Totuși, păreau să fie asistente medicale — erau îmbrăcate în alb. N-au luat cine știe ce. Numai o gentuță și pînzele ei. „Goodwill"-ul a luat restul. Eu n-am luat nimic. Pe cuvîntul meu. N-aș face una ca asta, și-n orice caz nu unei fete drăguțe ca...

Dar Michael nu-l mai asculta. Începuse deja să urce scările spre ieșirea de la parter. Pășea în neștire cu gîndurile aiurea însoțit de privirea bătrînelului care rămăsese în ușă, clătinînd din cap.

„Bietul băiat. Probabil că abia aflase..."

— Hei... hei. ..

Michael se întoarse. Bătrînelul coborî vocea.

— Îmi pare rău.

Michel nu făcu decît să dea din cap și ieși. Cum de aflaseră asistentele? Cum de putuseră să facă una ca asta? Luaseră probabil cele cîteva bijuterii pe care le avea, probabil niște brelocuri și picturile. Poate că le spusese cineva ceva la spital...

Păsări de pradă năpustindu-se să mai apuce ceva din ce-a mai rămas? Doamne, dacă le-ar fi prins ar fi...

Își înfipse mîinile în șold, furios. Apoi ridică brusc una, ca să cheme un taxi. Cel puțin... poate... ar merita să încerce. Se lăsă să cadă pe bancheta mașinii, ignorînd durerea care începuse să se facă simțită undeva, în fundul capului.

— Unde-i „Goodwill"-ul?

Șoferul morfolea un capăt de trabuc umed, și nu părea deloc interesat de nici un fel de „oodwill".

— Magazinele „Goodwill". Știi și d-ta. Haine folosite, mobilă veche.

— Aha. Bine.

Puștiul nu părea să fie unul din clienții lor, dar treaba lui. Oricum, de plătit tot trebuia să plătească.

Aveau de mers cam vreo cinci minute de la apartamentul lui Nancy, iar aerul proaspăt care i se revărsa pe față îl ajută pe Michael să-și revină după șocul pe care îl suferise cînd nu mai găsise nimic acolo. Fusese ca și cum ți-ai fi căutat pulsul și ai fi descoperit că inima încetase să mai bată.

— O. K. Aicea e.

Michael îi mulțumi și cu gîndurile aiurea plăti de două ori cît făcea călătoria și plecă. Dar nu era foarte sigur că vroia să intre înăuntru. Dorise să vadă lucrurihle ei în apartamentul ei, acolo unde le era locul. Nu într-un magazin vechi, mucegăit și urît mirositor, cu etichete de prețuri atîrnate pe ele. Și dacă le-ar găsi, ce-ar face. Le-ar cumpăra pe toate ? Și pe urmă ?

Intră în magazin simțindu-se singur și obosit și nehotărît. Nimeni nu se oferea să-l ajute. Începu să rătăcească fără țel de colo pînă colo, fără să găsească nimic din cele pe care le știa, fără să vadă nimic cunoscut și simțind dintr-o dată nevoia dureroasă să găsească nu „lucrurile" care păruseră atît de importante pentru el, ci pe fata ale căreia erau. Ea dispăruse și nici un lucru pe care l-ar fi găsit sau nu l-ar fi găsit n-ar mai putea vreodată să schimbe ceva.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, în vreme ce ieși din nou pe stradă, încet, fără nici o grabă.

De data asta n-a mai chemat nici un taxi. Mergea numai. Singur și în neștire, într-o direcție pe care picioarele lui păreau să o cunoască, însă creierul nu. Creierul lui nu mai știa acum nimic. Părea moale și nefolositor. Tot trupul părea acum că e moale și nefolositor. Numai inima i se împietrise.

Pe neașteptate, în magazinul vechi și urît mirositor, viața lui se sfîrșise. Înțelesese abia acum ce înseamnă asta cu adevărat. Și, în vreme ce stătea în fața unui stop pe roșu, așteptîndu-l să se schimbe în verde, fără să-i pese cîtuși de puțin dacă se schimbă sau nu, leșină.

Își reveni cîteva clipe mai tîrziu. Fusese așezat pe un petic de iarbă și lumea se îngrămădise în jurul lui. Deasupra capului lui, se afla un polițist privindu-l cercetător în ochi.

— Te simți bine, fiule ?

Era sigur că puștiul nu era nici beat, nici drogat, însă fața îi era înspăimîntător de palidă, aproape cenușie. Mai curînd părea bolnav. Sau poate numai flămînd sau cam așa ceva. Totuși, părea să aibă bani, așa că nu era cazul unui muritor de foame.

— Mda. Mă simt bine. Abia am ieșit din spital azi dimineață și cred că am făcut prea mult efort.

Surîse trist și încercă să se ridice. Dar din cauza cercului mult prea strîns de curioși adunați în jurul lui, nu prea avea multe șanse. Polițaiul văzu ce se întîmpla și începu să împrăștie mulțimea. Apoi se uită din nou la Michael.

— O să chem o mașină a poliției să te ducă acasă.

— Nu, serios, nu-i nevoie. Mă simt bine.

— Las-o baltă sau preferi să te întorci la spital ?

— La naiba. Nu.

— **În regulă.** Atunci o să te ducem acasă.

Spuse ceva într-un aparat de emisie-recepție și pe urmă se ghemui lîngă Michael.

— S-a făcut. O să fie atunci aici imediat. Ai fost bolnav multă vreme ?

Michael clătină din cap în tăcere și pe urmă își coborî privirea, fixîndu-și mîinile.

Avea încă o cicatrice îngustă lîngă tîmplă, dar era prea mică s-o observe polițistul.

— Două săptămîni.

— Ei, păi s-o iei mai ușor.

Mașina poliției apăru și parcă lîngă ei. Polițistul îi dădu mîna lui Michael, ajutîndu-l să se scoale. Era mai bine acum. Palid, dar mai sigur pe picioare ca înainte.

Michael privi peste umăr și încercă să-i zîmbească polițistului.

— Mulțumesc.

Dar zîmbetul silit nu făcu decît să-l îndemne pe polițai să se întrebe ce se întîmplase. Fusese ceva foarte asemănător cu disperarea în ochii puștiului...

Michael le spuse bărbaților din mașina poliției în ce zonă se afla hotelul. Au mers destul de repede și l-au lăsat destul de aproape. Coborî și le mulțumi. Nu mai avea de mers decît pînă la intersecția care urma imediat după cea în care-l lăsase mașina.

Apartamentul era încă gol cînd intră. O clipă avu de gînd să-și scoată hainele și să se bage la loc în pat, dar se gîndi că nu mai are nici un rost să continue jocul. Făcuse ceea ce voia. Nu-l ajutase cu nimic, dar cel puțin o făcuse. De fapt nu căutase nimic și pe nimeni altcineva decît pe Nancy. Ar fi trebuit să știe că n-o va găsi nici acolo și nici în altă parte. N-o va mai găsi decît în singurul loc unde mai trăia încă. În inima lui.

Ușa apartamentului se deschise, surprinzîndu-l în vreme ce se uita pe fereastră. În prima clipă nici nu se întoarse. Nu voia să-i vadă, să audă cum decursese întîlnirea, să pretindă că totul era în regulă cu el. Pentru că nu era. Și poate că nici nu va mai fi vreodată.

— Ce cauți jos din pat, Michael ?

Vocea lui Marion sunase ca și cum Michael urma să împlinească șapte ani peste cîteva zile, în loc de

25. El se răsuci încet, fără să spună nimic la început. Apoi îi zîmbi obosit lui George.

— E timpul să mă scol din pat, mamă. Nu pot să stau în pat toată viața. De fapt, plec la New York chiar astă seară.

— Ce faci ?

— Plec la New York.

— Dar de ce ? Doar ai vrut să stai aici.

Părea complet dezorientată.

— Ce rost mai are ? Ai fost la întîlnirea pe care o aveai.

„Iar eu am fost la a mea".

— Nu mai are rost să pierdem timpul aici. Și în plus, vreau să fiu la birou mîine. N-am dreptate, George ?

George se uită la el cu nervozitate, speriat de durerea și suferința pe care le distingea în ochii băiatului. Poate că i-ar face bine să aibă de lucru. Nu părea să fie complet refăcut încă, dar n-ar fi bine să mai stea în pat fără să facă nimic. Așa ar fi avut prea mult timp pentru gînduri...

— Cred că ai dreptate, Michael. Și oricum ai putea să lucrezi numai jumătate de zi la început.

— Cred că ați înebunit amîndoi. Abia a ieșit din spital azi dimineață.

— Și tu, firește, ești renumită pentru grija pe care ți-o porți. Nu-i așa, mamă ? adăugă Michael, înălțind capul spre ea.

Marion se afundă încet în canapeaua moale.

— Bine, bine, spuse ea cu un zîmbet ușor.

— Cum a fost la întîlnire ?

Michael se așeză la capătul celălalt al canapelei și încercă să pară interesat. Trebuia să se obișnuiască cu asta pentru că în acea după amiază luase o hotărîre. De acum înainte avea să trăiască numai și numai pentru un singur lucru. Pentru munca lui. Doar atît îi rămăsese.

— Gata ?

— Cred că da.

Nu mai simțea nimic mai sus de umeri, era ca și cum capul îi fusese tăiat. Luminile strălucitoare din sala de operație o făceau pe Nancy să vrea să-și mijească ochii, dar nici asta nu putea măcar. Tot ce putea vedea cu claritate era fața lui Peter aplecată deasupra ei. Barba foarte îngrijită îi era acoperită de o mască chirurgicală și ochii nu-i stăteau o clipă locului.

Vreme de trei săptămîni stătuse să studieze pe baza razelor X, să măsoare, să schițeze, să deseneze, să plănuiască, să pregătească și să discute cu ea. Singura fotografie a lui Nancy pe care o avea era cea făcută în ziua accidentului, la bilci. Dar fața ei era pe jumătate umbrită de marginea găurii prin care-și băgase capul, ca și Michael, ca să-și facă poza.

Totuși, îi dădea lui Peter o idee, un punct de plecare. Dar el avea să meargă mult mai departe decît cerea fotografia. Nancy urma să fie o fată cu totul deosebită cînd el își va termina treaba, o ființă așa cum oricine visează să fie.

Peter îi zîmbi văzînd că pleoapele ei se îngreunează și încep să coboare.

— O să trebuiască să stai trează acum și să vorbești cu mine tot timpul. O să-ți cam fie somn, dar n-ai voie să adormi.

Altfel ar fi riscat să se înece cu propriul ei sînge, dar nu era nevoie ca ea să știe asta. În loc s-o sperie cu asemenea specificări, continua s-o amuze cu povești și glume, să-i pună întrebări, s-o facă să se gîndească la diverse lucruri, să caute răspunsuri,

să-și amintească numele tuturor călugărițelor pe care le cunoscuse cînd fusese mică.

— Și ești sigură că nu vrei să ajungi Sora Agnes Maria ?

— Uff. Am promis.

Glumiră unul cu altul pe tot parcursul celor trei ore cît a durat operația, timp în care mîinile lui nu se opriră nici o clipă. Pentru Nancy, era ca și cum ar fi urmărit un balet.

— Și gîndește-te numai, în vreo două săptămîni o să ai apartamentul tău, poate unul cu o priveliște și... Hai, somnoroaso, ce părere ai de priveliște ? Vrei să vezi golful din dormitor ?

— Sigur. De ce nu ?

— Doar „sigur" ? Știi ceva, cred că deja ai devenit o răsfățată din cauza priveliștei pe care o ai din camera de la spital, Nancy.

— Nu-i adevărat. Îmi place la nebunie.

— În regulă. Atunci o să ieșim împreună ca să-ți găsim ceva și mai grozav. Ne-am înțeles ?

— Ne-am înțeles.

Chiar dacă vocea îi suna somnoroasă, era încîntată.

— Pot să adorm acum ?

— Știi ceva, Prințesă, aproape că poți. Încă puțin și pe urmă o să-ți facem vînt în camera ta. Acolo ai să poți să dormi cît îți dorește inima.

— Perfect.

— De ce-i chiar așa perfect ? Te-am plictisit ?

Ea chicoti auzindu-l cum se preface jignit.

— Așa, scumpete... totul... e-n regulă...

Peter înălță capul spre chirurgul care-l asistase, după care se dădu puțin înapoi.

O soră medicală îi făcu repede lui Nancy o injecție în coapsă. Apoi Gregson se apropie din nou de ea și surîse ochilor pe care deja îi cunoștea atît de bine. Nu văzuse restul și nu-l vedea nici acum. Nu

încă. Dar văzuse ochii. Și-i cunoștea perfect. Așa cum și ea îi cunoștea pe-ai lui.

— Știai că azi e o zi deosebită ?

— Da.

— Da ? Cum de-ai știut ?

— Am știut și eu așa...

Pentru că era ziua de naștere a lui Michael, dar nu voia să-i spună asta lui Peter. Mike împlinea 25 de ani azi. Nancy se întrebă oare ce făcea acum.

— Ei bine, pentru mine e deosebită pentru că reprezintă începutul. Prima operație, primul pas pe drumul minunat către un nou tu. Ce zici de asta ?

Peter îi zîmbi, iar ea închise ochii fără să mai spună nimic și adormi, injecția își făcuse efectul.

— La mulți ani, șefule !

— Nu-mi spune așa, derbedeule. Dumnezeule, dar arăți groaznic, Ben.

— Mulțumesc din suflet.

Ben se uită spre prietenul lui în vreme ce intra șchiopătînd în birou, cu cîrja și asistat de secretară. Ea-l ajută să se așeze pe un scaun și se retrase din biroul lambrisat și mult prea încărcat al lui Michael.

— Asta probabil că e locul pe care l-au pregătit pentru tine. Al meu o să arate tot atît de frumos ?

— Dacă nu, poți să-l iei pe-ăsta. Nu pot să-l sufăr.

— Bravo. Și ce mai e nou ?

Discuțiile erau încordate și forțate. Se mai văzuseră de două ori de cînd Ben venise din Boston, dar efortul de a evita orice discuția despre Nancy era aproape prea mult pentru ei. Pentru că amîndoi se gîndeau numai la ea.

— Doctorul a zis că pot să încep treaba săptămîna care vine.

Michael izbucni în rîs și clătină din cap.

— Ai înebunit de tot, Ben.

— Și tu nu ?

Ochii lui Mike se înnegurară o clipă.

— Numai că la mine nu se vede nimic. „În orice caz, nimic din ce-ai putea să vezi tu".

— Ți-am mai zis, ai la dispoziția o lună. Două, dacă ai nevoie. De ce nu te duci în Europa cu sora-ta ?

— Și ce să fac ? Să stau într-un scaun cu rotile și să visez la bikini ? Vreau să încep treaba. Ce-ai zice dacă vin peste două săptămîni ?

— O să vedem.

Urmă o tăcere lungă. Deodată, Mike se uită la prietenul lui cu o expresie de amărăciune pe care Ben n-o mai văzuse niciodată pînă atunci.

— Și după aia ?

— Ce vrei să spui, Mike, cu „după aia" ?

— Exact ce-am spus. O să muncim de-o să ne tocim fundurile pe scaune vreo 50 de ani de-acum înainte, o să băgăm în mă-sa cît de mulți oameni putem, o să facem cît de mulți bani putem, și după aia ? Ce dracu' vine după aia ?

— Ești într-o dispoziție minunată. Ce-ai pățit ? Ți-ai prins degetul în sertarul biroului, azi-dimineață ?

— Oh, pentru Dumnezeu, ce-ar fi să lași gluma din cînd în cînd ? Vorbesc foarte serios. Nu te-ai gîndit niciodată la asta ? La ce mama dracului folosesc toate ?

Ben știa la ce se referă. Nu avea cum să evite discuția asta.

— Nu știu, Mike. Accidentul m-a făcut și pe mine să mă gîndesc la asta. M-a făcut să mă întreb ce e important în viața mea, să mă întreb în ce cred.

— Și-ai găsit ?

— Nu sînt sigur. Cred că sînt pur și simplu recunoscător că sînt aici. Poate că m-a învățat cît de importantă e viața, cît de bine e atunci cînd o ai.

Avea lacrimi în ochi cînd spusese asta.

— Nu înțeleg de ce s-a întîmplat așa. Aș fi vrut... aș fi vrut...

Vocea i se frînse.

— Aș fi vrut să fi fost eu.

Mike închise ochii să-și strivească lacrimile și apoi ocoli încet biroul spre prietenul lui. Stătură acolo o vreme, amîndoi, cu lacrimile alunecîndu-le încet pe obraji, ținîndu-se strîns unul de altul și simțind că prietenia de 10 ani le aducea alinare, așa cum puține lucruri ar fi putut să facă.

— Mulțumesc, Ben.

— Hei, ia ascultă.

Ben își șterse lacrimile de pe obraz cu mîneca jachetei.

— Nu vrei să plecăm și să ne facem criță? La dracu', e ziua ta, așa că, de ce nu?

O clipă, Mike nu făcu decît să rîdă, dar apoi, ca un băiețaș atras într-o conspirație, încuviință.

— La naiba, e aproape cinci. Nu mai am nici o întîlnire la care să trebuiască să merg. O să mergem la Oak Room și-o s-o facem lată.

Îl însoți pe Ben afară din cameră, apoi într-un taxi și, o jumătate de oră mai tîrziu erau bine porniți către o pileală pe cinste. Mike nu se întoarse în apartamentul maică-sii înainte de miezul nopții și cînd s-a întors, totuși, a avut nevoie de un ajutor serios din partea portarului ca să poată să ajungă sus. A doua zi dimineața, cînd a intrat servitoarea, l-a găsit dormind în camera lui, ce-i drept, dar pe podea. Dar cel puțin, făcuse față aniversării.

Abia vedea ce-i în jur cînd s-a dus să-și ia micul dejun a doua zi dimineață. Mama lui era deja plecată acolo într-o rochie neagră, citind „The New

York Times". Îi veni să verse cînd simţi mirosul cornurilor dulci şi al cafelei.

— Probabil că te-ai distrat bine azi-noapte!

Tonul ei era de gheaţă.

— Am fost în oraş cu Ben.

— Aşa mi-a spus şi secretara ta. Sper însă că nu-ţi vei face un obicei din asta.

Oh, Isuse Cristoase. De ce nu?

— Care asta? Că m-am îmbătat?

— Nu. Că ai plecat mai devreme. Şi, de fapt, şi cealaltă e valabilă. Probabil că erai fermecător cînd ai ajuns acasă.

— Nu-mi amintesc.

Încerca din răsputeri să nu vomite din cauza cafelei.

— Mai e ceva de care nu ţi-ai amintit.

Marion puse ziarul jos şi-l privi fix.

— Te-am invitat la masă noaptea trecută, la Twentyone. Te-am aşteptat două ore. Cu încă alte nouă persoane. A fost ziua ta — ţii minte?

Dumnezeule, asta-i mai lipsea.

— Nu mi-ai spus nimic despre cele nouă persoane. M-ai invitat să luăm masa împreună. Am crezut că o să fim numai noi doi.

Iarăşi ajunseseră într-un punct de unde discuţia avea toate şansele să continue.

— Şi n-avea nimic dacă mă lăsai baltă numai pe mine, nu? Asta ai vrut să spui.

— Nu. Pur şi simplu am uitat, pentru numele lui Dumnezeu. N-a fost tocmai aniversarea mea favorită.

— Îmi pare rău.

Dar nu părea să-i fi amintit de ce aniversarea asta era deosebită de celelalte. Şi nici nu părea să-i pese. Părea frumoasă.

— Şi dacă tot am ajuns aici, mamă, vreau să-ţi mai spun ceva. Am de gînd să mă mut de-aici şi să

stau singur, undeva, într-un apartament care să fie al meu.

Ea ridică ochii, surprinsă :

— De ce ?

— Pentru că am 25 de ani. Lucrez pentru tine, mamă. Nu am obligația să și locuiesc cu tine.

— Nimeni nu te obligă la nimic.

Ea începu să se întrebe oare ce influență avea tînărul Avery asupra lui Michael. Asta părea să fie ideea lui.

— Mamă, hai să trecem peste asta acum. Mă doare capul îngrozitor.

— Ești mahmur.

Marion se uită la ceas și se ridică.

— Ne vedem la birou peste o jumătate de oră. Să nu uiți de întîlnirea cu cei din Huston. Ești în stare să faci față ?

— Am să fiu. Și, mamă... îmi pare rău de situația cu apartamentul, dar cred că a venit vremea.

Ea-l privi cu severitate o clipă, apoi lăsă să-i scape un oftat ușor.

— Poate că da Michael. Poate că da. Și, apropo, la mulți ani.

Se aplecă să-l sărute, iar Michael reuși chiar să surîdă, în ciuda durerii de cap îngrozitoare pe care o avea.

— Ți-am lăsat un cadou pe birou la tine.

— Nu trebuia.

Nici un cadou nu mai conta acum. Ben înțelesese asta. El nu-i dăduse nimic.

— Aniversările sînt totuși aniversări, Michael. Ne vedem la birou.

După plecarea ei, el mai rămase o bucată de vreme în sufragerie, uitîndu-se pe geam. Știa exact ce apartament voia. Numai că era în Boston. Dar avea

să se facă luntre și punte să găsească unul exact la fel în New York. Într-un anume fel, nu-și abandonase visul. Deși știa că era o nebunie să se agațe de el.

CAPITOLUL 9

— Bună, Sue. Domnul Hillyard e înăuntru? Ajuns la ușa biroului lui Mike, Ben arăta ca și cum s-ar fi dus la un ceai. Asta nu din punctul de vedere al hainelor, firește — căci avea totuși ținuta serioasă de serviciu — ci pentru că era ușurat că ziua de lucru era aproape pe sfîrșite. Abia dacă stătuse jos cîteva clipe cît a fost ziua de lungă.

— Da, este. Să-l anunț că sînteți aici?

Ea-i zîmbi, iar el simți cum îi alunecă ochii pe silueta acoperită cu foarte multă grijă. Marion Hillyard nu accepta secretarele sexy nici măcar pentru fiul ei... „Sau să fi fost mai ales pentru fiul ei?" se întrebă Ben în vreme ce clătina din cap în semn că nu.

— Nu, mulțumesc. O să mă anunț singur.

Trecu pe lîngă biroul ei, ținînd în mînă dosarele care-i serveau drept permis de intrare și ciocăni în ușa grea.

— E cineva acasă?

Nu-i răspunse nimeni, așa că bătu încă o dată. Din nou nici un răspuns. Se întoarse atunci spre secretară, cu o privire întrebătoare.

— Sigur e înăuntru?

— Absolut sigur.

— Bine.

Ben încercă din nou. De data asta un mormăit răgușit îl îndemnă să intre. Ben deschise ușa cu grijă și privi în jur.

— Ai adormit sau ce-i cu tine ?

Michael ridică ochii și rînji spre prietenul lui.

— Bine-ar fi. Ia uite ce talmeș-balmeș.

Era înconjurat de dosare, mulaje, desene, proiecte, referate. Erau destul ca să-i dea de lucru unui om pe un an întreg.

— Stai jos, Ben.

— Mulțumesc, șefule.

Ben nu se putea stăpîni să nu-l tachineze.

— O, ține-ți gura. Ce-i cu dosarele pe care mi le-ai adus ?

Michael își trecu mîna prin păr și se rezemă de spătarul fotoliului masiv de piele cu care începuse să se obișnuiască. Ajunsese să se obișnuiască și cu desenele impersonale de pe pereți. Nimic nu mai conta acum. Nu-i mai păsa de nimic. Nu dădea nici o atenție pereților și desenelor de pe ei, biroului pe care-l avea, secretarei... sau vieții pe care-o ducea. Dădea atenție dosarelor de pe birou și la foarte puține alte lucrări. Așă se scurseseră patru luni.

— Te rog, nu-mi spune că mi-ai adus alte probleme despre afurisitul ăla de centru comercial din Kansas City. M-au înebunit.

— Asta și vrei. Spune-mi Mike, care a fost ultimul film pe care l-ai văzut ? „Podul peste rîul Kwai" sau „Fantasia" ? Nu ieși niciodată dracului de-aici ?

— Ies, dacă pot, răspunse Michael cu ochii în niște hîrtii. Deci, ce-i cu dosarele ?

— Sînt doar un pretext ca să te văd. Voiam să vin și să stau de vorbă cu tine.

— Și nu poți să vii fără pretext ? rînji Michael.

Era ca și cum erau iarăși copii și se duceau unul la altul chipurile ca să-și ceară sfaturi la lecții.

— Ce să fac, uit mereu că mama ta nu-i bătrînul Sandus la St. Jude.

— Slavă Domnului că nu-i.

De fapt, amîndoi știau că e mai rău de-atît, dar nici unul nu-și putea permite s-o spună cu voce tare.

Marion nu suporta să-i vadă pe angajații ei „foindu-se de colo-colo" pe coridoare — așa cum obișnuia să spună — și de obicei îi și oprea ca să se uite la dosarele pe care le aveau în mînă.

— Și-ce s-a mai întîmplat, Ben ? Ce mai făceau Hamptonii ?

Ben stătu foarte liniștit și tăcut o clipă, privindu-l, înainte de a-i răspunde :

— Chiar îți pasă ?

— De tine sau de Hamptoni ?

Zîmbetul lui Michael părea silit, iar fața lui avea paloarea fantomatică potrivită lui decembrie, nu lui septembrie. Era evident că nu fusese nicăieri toată vara.

— Țin mult la tine, Ben.

— Dar nu și la tine. Te-ai mai uitat în oglindă în ultima vreme ? Ai putea s-o sperii pe mama lui Frankenstein.

— Mmm. mulțumesc.

— Pentru puțin. În orice caz, de-asta am venit.

— În numele mamei lui Frankenstein ?

— Nu, al mamei mele. Vrem să vii cu noi la „capeă" la sfîrșitul săptămînii. Ei vor. Eu vreau. Toți vrem. Și, ascultă, dacă spui nu, o să mă întind, peste biroul ăsta și-o să te trag afară de aici. Ai nevoie să ieși din văgăuna asta, fir-ar să fie.

Ben nu mai zîmbea acum. Era foarte serios, și Mike știa și el. Dar clătină din cap.

— Mi-ar place foarte mult, Ben. Dar nu pot. Am necazuri cu Kansas City și cu 47 de mii de probleme în legătură cu asta, pe care se pare că nu prea

avem şanse să le rezolvăm. Ştii şi tu. Doar ai fost şi tu la întrunire ieri.

— Şi-au mai fost alţi 33 de oameni, lasă-i pe ei să se descurce. Cel puţin pentru weckend-ul ăsta. Sau eşti atît de vanitos încît nu poţi să laşi pe nimeni să se atingă de treburile tale ?

Dar amîndoi ştiau că nu e vorba de asta. Munca devenise drogul lui. Îl împiedica să se gîndească la orice altceva. Iar el abuzase de asta din prima clipă în care păşise în birou.

— Hei, Mike. Ai milă de tine. Măcar de data asta.

— Nu pot, Ben.

— Fir-ar a dracului, omule, cum să te iau ca să pricepi ? Uită-te la tine. Nu-ţi pasă ? Te omori cu mîna ta şi ce cîştigi ?

Vocea lui mînioasă răsună în toată încăperea şi-l izbi pe Michael aproape cu acelaşi efect ca un pumn în piept. Însă tînărul rămase cu privirea aţintită pe figura prietenului său, pe trăsăturile căruia emoţia se întipărise adînc.

— La ce dracu'-ţi foloseşte, Mike ?

Chiar dacă te omori cu mîna ta, tot n-o s-o aduci înapoi. Tu trăieşti, fir-ar a dracului. Trăieşti şi ai 25 de ani — şi-ţi iroseşti viaţa şi calci pe urmele afurisitei de Marion. Asta vrei ? Să fii ca ea ? Să trăieşti şi să mori din afurisita asta de muncă pentru companie ? Asta-i de tine ? Asta eşti tu ? Ei, să ştii că eu nu cred. Ştiu că era altcineva în pielea dumitale, amice, şi eu la ăla ţin. Dar se pare că-l chinui ca pe-un cîine şi n-am să te las. Ştii ce-ar trebui să faci ? Să ieşi afară de-aici şi să trăieşti. Să ieşi de-aici şi să faci dragoste cu secretara aia superbă pe care-o ai sau cu toate fiţele pe care le întîlneşti la cele mai mişto petreceri din oraş. Mişcă-ţi fundul şi ieşi din coşciugul ăsta, Mike, pînă n-ai să...

Dar Mike îl întrerupse brusc. Se întinsese pe jumătate peste birou, sprijinindu-se de el, tremurînd, mai palid chiar de cît fusese înainte.

— Ieşi dracului din biroul meu, Ben, pînă nu te omor. Ieşi!

Vocea-i sunase ca răgnetul leului rănit şi înfuriat. Pentru o clipă rămaseră amîndoi tăcuţi, privindu-se ţintă unul pe altul, şocaţi şi înspăimîntaţi de ce-au putut să spună, să gîndească.

— Îmi pare rău.

Mike se aşeză din nou şi-şi cuprinse capul în palme.

— Ce-ar fi s-o lăsăm baltă azi?

Nu se mai uită la Ben, care păşi uşor de-a curmezişul camerei, masîndu-şi umărul rănit în accident şi ieşi, închizînd încet uşa după el. Nu mai rămînea nimic de spus.

Secretara lui Michael îl privi cercetător pe Ben cînd el trecu prin faţa ei, dar nu-l întrebă nimic. Deşi, auzise răcnetul lui Mike. De fapt, tot etajul ar fi putut să-l audă, dacă s-ar fi ostenit să asculte. Ben trecu pe lîngă Marion pe hol, în drumul spre biroul lui, dar ea era ocupată cu un lucru pe care i-l arăta Calloway iar Ben, la rîndul său, nu era dispus să piardă vremea cu politeţurile obişnuite. Se săturase de ea şi de halul în care-l lăsa pe Mike să ajungă. Servea scopurilor ei să-l aibă muncind în felul ăsta; era folositor pentru afaceri, pentru imperiu, pentru dinastie... iar lui Ben Avery îi făcea silă.

Plecă de la servici la 6,30 în ziua aceea şi, cînd privi în sus din stradă, văzu că în biroul lui Mike lumina ardea încă. Ştia că va fi aprinsă pînă la 11 sau 12 noaptea. Şi de ce nu? Unde dracu' s-ar fi dus acasă? În apartamentul gol pe care-l închiriase acum trei luni?

Găsise o locuință drăguță în sudul lui Central Park, a cărei așezare îi amintea lui Ben de casa lui Nancy din Boston. Poate că pentru asta o și alesese. Dar apoi se întîmplase ceva. Stropul de viață care-i mai rămăsese l-a părăsit. Începuse să muncească în felul acela groaznic. Un maraton al nebuniei. Așa că nu se ostenise niciodată să se ocupe de apartament. L-a lăsat să rămînă așa acolo, rece și gol și singuratic. Singura mobilă pe care o avea erau două scaune pliante, un pat și o lampă veche și urîtă, pusă pe podea. Pretutindeni răsunau doar ecouri singuratice : era ca și cum chiriașul fusese evacuat în aceeași dimineață. Ben se simțea deprimat numai la gîndul de-a fi silit să te întorci „acasă" într-un asemenea loc și-și putea imagina cum se simțea Mike — în caz că mai observa cele înconjurătoare, lucru de care Ben începuse să se îndoiască.

În iulie îi dăruise trei plante ca să-și decoreze apartamentul și toate se ofiliseră pînă la sfîrșitul lunii. La fel ca lampa cea urîtă, rămăseseră acolo, uitate și cîtuși de puțin iubite.

Lui Ben nu-i plăceau cele ce se întîmplau, dar nimeni nu putea schimba nimic. Nimeni, în afară de Nancy, iar ea era moartă. Numai gîndindu-se la ea, Ben simțea încă o durere aproape fizică, la fel ca durerea ascuțită pe care-o simțea în gleznă și-n șold cînd obosea. Însă rănile i se vindecaseră repede : tinerețea îl ajutase mult. Nu mai putea decît să spună că tot tinerețea va face același lucru și pentru Mike. Însă rănile lui Mike erau leziuni serioase ale unor părți din el pe care nici nu le arăta măcar. Nu se vedea nimic. Decît în ochii lui. Sau pe figura lui, la sfîrșitul unei zile de muncă... sau în expresia gurii strînse, în vreme ce stătea la birou și privea în depărtare, la întinderea nesfîrșită.

— Ei, stimată doamnă ? Mi-am ținut promisiunea ? Ai cea mai grozavă priveliște din oraș ?

Peter Gragson și Nancy stăteau amîndoi pe terasă, schimbînd priviri strălucitoare. Fața ei era încă serios bandajată, dar ochii îi jucau prin bandaje, iar mîinile îi erau libere acum. Arătau altfel, dar erau foarte frumoase, mai ales cînd erau puse în evidență de gesturile largi ale lui Nancy.

De acolo de unde stăteau, puteau vedea tot golful, Podul „Golden Gate" în stînga, Alcatraz în dreapta, „Marin County" chiar în față și, de pe partea cealaltă a terasei, o priveliște tot atît de spectaculoasă asupra orașului, spre sud și est. Terasa acoperită în întregime îi oferea priveliște și asupra răsăriturilor și asupra apusurilor. Și-i mai oferea atunci și avantajul de a putea sta acolo ziua întreagă fără să se plictisească. Vremea fusese minunată de cînd se instalase în noua locuință. Peter i-o găsise pe cea mai grozavă dintre cele care i se potriveau, așa cum promisese.

— Știi ceva, cred că o să devin groaznic de răsfățată.

— Meriți ! A, asta mi-aduce aminte că ți-am cumpărat ceva.

Ea bătu din palme, ca o fetiță mică. Întotdeauna el îi cumpăra cîte ceva. O mulțime de nimicuri, un teanc de reviste, un vraf de cărți, o pălărie nostimă, o eșarfă superbă pe care să și-o drapeze deasupra bandajelor, o grămadă de brățări minunate, care clincăneau dacă se loveau una de alta, ca să sărbătorească mîinile cele noi. Într-adevăr, primise o mulțime de cadouri, dar cel de astăzi era cel mai grozav dintre toate. Cu o privire încîntată și misterioasă, el își părăsi locul de pe terasă și se duse

înăuntru. Se întoarse cu o cutie destul de mare, care părea să fie și destul de grea. Cînd o lăsă în poala ei, Nancy descoperi că bănuiala îi era perfect întemeiată.

— Ce e înăuntru, Peter? Parc'ar fi o bucată de stîncă.

Ea zîmbi prin bandaj, iar el rîse:

— Da, e cel mai mare smarald care există în San Francisco.

— Grozav.

Dar cadoul era mult mai grozav decît își închipuia. Conținutul cutiei misterioase se dovedise a fi un aparat de fotografiat foarte scump și executat la mare artă.

— Peter. Doamne, Dumnezeule, ce cadou. Nu pot...

— Ba poți foarte bine. Și am pretenția să văd că faci o treabă serioasă cu obiectul ăsta.

Amîndoi știau cît de tulburată era, atît de tulburată încît nu mai părea să vrea să mai picteze vreodată. Și acum nici nu mai avea scuza mîinilor bandajate. Dar nu mai putea. Ceva în ființa ei nu mai funcționa ori de cîte ori se gîndea la asta. Pînzele pe care le aduseseră asistentele din locuința ei din Boston erau zăvorîte încă în servieta sa imensă, care zăcea zvîrlită în fundul unui dulap, Nancy nu voia nici să le vadă măcar, darămite să se ocupe de ele.

Dar un aparat de fotografiat ar putea fi altceva. Peter văzu scînteia din ochii ei și se rugă cerului să fi deschis o nouă ușă. Nancy avea nevoie de uși noi. Nici una din cele vechi n-avea să-i arate ce-ar fi vrut ea să vadă. Ar fi mai bine pentru ea să înceapă ceva nou.

— E pe-acolo o broșură cu instrucțiuni înfiorător de complicate. Cei zece ani de pregătire medicală nu m-au ajutat deloc s-o descurc. Poate că reușești tu.

— La naiba, sigur că da.

Nancy își aruncă privirea în broșura groasă și rămase cu totul concentrată asupra ei cîteva clipe, ținînd aparatul de fotografiat în brațe și uitînd cu totul de prietenul ei.

Apoi, absorbită de gînduri, flutură broșura spre el :

— E fantastic, Peter. Uite... chestia asta de-aici, dac-o lovești ușor...

Era dusă de curent, complet fascinată, complet absorbită. Peter se rezemă de spătarul scaunului cu un zîmbet plăcut.

Abia după o jumătate de oră Nancy îl observă din nou. Se uitase brusc în sus, cu niște ochi plini de încîntare, care-i mărturisiseră lui Peter cît de recunoscătoare îi era.

— E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

În afară de mărgelele albastre de la Michael, la bîlci... dar pe care le alungă repede din minte.

Peter era obișnuit să vadă pe neașteptate cum privirea ei se adumbrea, din pricina norilor unor gînduri vechi care o bîntuiau încă. Dar știa că vor dispare cu timpul.

— Film ai adus ?

— Sigur.

Scoase din ambalaj o altă cutie, mai mică, și i-o azvîrli în poală.

— Nu. Tu nu uiți niciodată de nimic.

— Aș fi putut să uit de film ?

Nancy se grăbi să bage filmul în aparat și să înceapă să-i facă poze lui, apoi priveliști, apoi unor stoluri grăbite de păsări, care zburau pe lîngă terasă.

— Probabil că sînt oribile, dar e totuși un început.

El o privi în tăcere mult timp, apoi îi înconjură umerii cu brațul și intrară înăuntru.

— Știi ceva, mai am alt cadou pentru tine azi, Nancy.

— Un Mercedes. Vezi, ghicesc întotdeauna.

— Nu. De data asta e ceva serios.

Privi în jos spre ea cu un zîmbet blajin și prudent.

— Am de gînd să te fac să fii prietenă cu o prietenă de-a mea. O femeie foarte deosebită.

O clipă, Nancy simți, prostește, un grăunte de gelozie pătrunzîndu-i în suflet. Dar ceva în expresia lui Peter își spuse că n-are nici un motiv să-l simtă.

Iar el, la rîndul lui descoperii că, totuși, îl privea și-l asculta cu atenție. Și continuă.

— Numele ei e Faye Allison. Am fost colegi de facultate. Este, fără nici o îndoială, unul din cei mai buni psihiatri din vest, poate din toată țara, e un prieten bun și demn de încredere și o ființă cu totul deosebită. Cred că o să-ți placă.

— Și ?

Nancy aștepta, încordată, dar curioasă.

— Și cred că ar fi o idee bună să te vadă o vreme. Știi și tu. Am mai vorbit de asta înainte.

— Nu crezi că mă adaptez bine la situație ?

Părea jignită. Puse aparatul de fotografiat la o parte și se uită la Peter cu mai multă seriozitate.

— Cred că te descurci extraordinar de bine, Nancy, dar ar fi bine s-o cunoști pe Faye fie și numai ca să mai ai încă pe cineva cu care să poți schimba o vorbă. O ai pe Lily, pe Gretchen și pe mine. Atît. Nu simți nevoia să schimbi o vorbă și cu altcineva ?.

Ba da. Cu Michael. El fusese cel mai bun prieten al ei atît timp. Dar pe moment, Peter era de-ajuns.

— Nu știu sigur.

— Cred c-o să știi cînd o s-o cunoști pe Faye. E incredibil de bună și tandră. Și-a fost foarte interesată de cazul tău de la bun început.

— A auzit de mine ?

— Din prima clipă.

De fapt, fusese cu el în noaptea în care-l căutase Marion Hillyard și dr. Wickfield, dar Nancy n-avea nevoie să știe asta. Legătura lui cu Faye exista, cu mici întreruperi, de mulți ani, dar mai mult ca un lucru util decît ca rezultatul unei mari pasiuni. Mai mult decît orice, erau prieteni.

— Vine după-masă să bea o cafea cu noi. Ai ceva împotrivă ?

Dar ea știa că nu prea are de ales.

— Cred că nu.

Se duse spre camera de zi și se instală într-un fotoliu. Devenise gînditoare. Nu era tocmai sigură că-i convenea apariția altei persoane în cercul ei, cu atît mai mult cu cît persoana era femeie. Și avea senzația unei rivalități și-a unei lipse de încredere. Pînă cînd o cunoscu pe Faye Allison. Nimic din ce-i spusese Peter n-o lăsase să bănuiască măcar cîtă căldură putea să emane acea femeie. Era înaltă, zveltă, blondă și slabă, osoasă, însă trăsăturile feței erau plăcute. Ochii îi erau calzi și vioi, în fiecare clipă exista o glumă, un răspuns, un hoht de rîs în acei ochi, și totuși oricine își putea da seama că era întotdeauna fata, să fie serioasă și compătimitoare.

După o oră, cînd Peter le lăsă singure, Nancy descoperi că plecarea lui îi convenea de minune. Au discutat despre o mulțime de lucruri. Dar nu despre accident. Despre Boston, despre pictură, despre San Francisco, despre copii, adulți și facultatea de medicină.

Faye îi dezvăluia o mare parte din viața sa, iar Nancy, la rîndul ei, îi povestea lucruri pe care nu le mai spusese nimănui de multă vreme, încă de cînd abia îl întîlnise pe Michael.

Lucruri despre orfelinat, lucruri reale, spunea lui Peter. Singurătatea de acolo, întrebările de genul: „Cine era ea în realitate?", „De ce fusese lăsată acolo?", „Ce înseamnă să fi complet singur?".

Şi apoi fără nici un motiv, îi spuse lui Faye despre tîrgul pe care îl făcuse cu Marion Hillyard. Faye o ascultase cu înţelegere şi căldură. Nu fusese şocată şi nici nu-i făcuse vreun reproş. Iar Nancy se trezi că-i vorbeşte despre gînduri şi sentimente şi-ntîmplări care se petrecuseră în decursul unor ani de-a rîndul şi nu numai în ultimele patru luni.

Dar cea mai mare uşurare o simţea atunci cînd îi vorbise despre Marion Hillyard.

— Nu ştiu, pare aşa de ciudat s-o spun, dar...

Ezită, ca şi cum s-ar fi temut să nu spună prostii. Arătase ca un copil aşa cum se uita la noua ei prietenă.

— Dar eu... eu n-am avut niciodată nici un fel de familie, de vreme ce am crescut într-un orfelinat. Maica stareţă mi-a fost cea mai apropiată, ca o mamă sau mai degrabă ca o mătuşă nemăritată. Dar în ciuda lucrurilor pe care le-am auzit despre Marion de la Michael, de la prietenul lui, Ben, în ciuda lucrurilor pe care le bănuiam şi eu, am avut întotdeauna visurile mele nebuneşti, închipuirile mele. Că Marion mi-ar fi plăcut, că am fi fost prietene.

Ochii i se umplură pe neaşteptată de lacrimi. Se uită repede în altă parte.

— Te-ai gîndit că poate o să fie o mamă pentru tine?

— E o prostie?

Nancy încuviinţă cu o mişcare a capului, fără să spună un cuvînt şi apoi camuflă lacrimile dinainte cu un mic rîs nervos.

— De loc. E o presupunere, sau mai degrabă o dorinţă foarte normală. Eşti îndrăgostită de Michael. N-ai o familie a ta. E normal atunci să-ţi dorşti să

fii adoptată de ai lui. De-asta te doare atît de mult tîrgul cu ea ?

Dar Faye știa dinainte răspunsul, tot atît de bine ca Nancy.

— Da. Pentru că mi-a dovedit cît de mult mă urăște.

— Poate că asta-i prea mult spus, Nancy. După cum se pare, a făcut teribil de mult pentru tine. Te-a trimis la Peter ca să capeți o față nouă.

Fără a mai pune în discuție modul de viață extrem de confortabil pe care i l-a asigurat pe toată durata operațiilor.

— Numai ca să renunț la Michael. M-a alungat de dragul lui — și de dragul liniștei ei. Am știut atunci că nu-mi dădea nici o șansă. A fost un moment îngrozitor.

Suspină și apoi vocea îi deveni mai blîndă.

— Dar cred că m-am pierdut și înainte și totuși am supraviețuit.

— Ți-amintești ceva de moartea părinților tăi ?

— Nu cine știe ce. Cînd a murit tata, eram prea mică să fi putut să țin minte ceva. Nu eram cu mult mai mare cînd m-a lăsat mama la orfelinat. Mi-amintesc ziua în care mi s-a spus că a murit. Am plîns, dar nici acum nu știu foarte sigur de ce. Nu cred c-o mai țineam minte. Poate pentru că pur și simplu mă simțeam părăsită.

— Așa cum te simți acum ?

Fusese numai o presupunere, dar una întemeiată.

— Poate. Sentimentul însondabil al lui „dar cine o să aibă grijă de mine acum ?". Mă gîndesc cîteodată la asta. Înainte știam că orfelinatul o să mă aibă în grijă pînă cresc. Acum știu că o s-o facă Peter și-o s-o facă banii lui Marion, pînă cînd o să fiu făcută la loc. Dar pe urmă ?

— Dar Michael ? Crezi că o să vină după tine ?

— Cîteodată da. De foarte multe ori da.

Urmă o tăcere lungă.

— Şi de celelalte ori ?

— Încep să mă îndoiesc. La început îmi spuneam că poate se teme de felul în care aş putea arăta, de felul în care asta i-ar putea influenţa sentimentele pentru mine. Dar la vremea asta trebuie să ştie de operaţie şi trebuie să-şi închipuie că există nişte îmbunătăţiri. Deci cum se face că nu e încă aici ?

Se întoarse spre Faye s-o privească drept în faţă.

— Asta-i întrebarea pe care mi-o pun.

— Şi ai găsit vreun răspuns la ea ?

— Nimic prea îmbucurător. Cîteodată cred că l-a îmbrobodit, că l-a convins că o fată ca mine, venită din „locurile nesănătoase ale oraşului" i-ar strica reputaţia profesională. Marion Hillyard a ajutat la înălţarea unui imperiu şi vrea ca Michael să continue cele mai valoroase tradiţii ale familiei. Iar asta nu se potriveşte cu căsătoria cu o nimeni fără nume, crescută la orfelinat şi pe deasupra pictoriţă. Ea ar vrea să-l însoare cu vreo moştenitoare în perspectivă care i-ar crea anumite avantaje.

— Crezi că asta contează pentru el ?

— Înainte nu conta, dar acum... nu mai ştiu.

— Şi dacă-l pierzi ?

Nancy tresări şi nu răspunse. Însă ochii ei spuneau totul.

— Şi dacă nu se simte în stare să facă faţă situaţiei în care te găseşti acum ? Ar fi posibil, Nancy. Unii bărbaţi nu sînt totuşi atît de curajoşi cît ne place să credem că sînt.

— Nu ştiu. Poate că aşteaptă să se termine totul.

— Şi i-ai lua-o în nume de rău ? Că n-a fost alături de tine cînd ai avut nevoie de el ?

Nancy răspunse printr-un suspin lung.

— Poate. Nu ştiu exact. Mă gîndesc mult la toate, dar nu pot să dau decît cîteva răspunsuri.

— Numai timpul poate să dea răspunsurile. Tot ce trebuie să ştii e ce simţi. Asta-i tot. Ce simţi în

legătură cu tine ? Cu noul „tu" ? Ești emoționată ? Speriată ? Supărată că ai să arăți altfel ? Ușurată ?

— Mult mai mult decît atît.

Riseră amîndouă de sinceritatea ei.

— Ca să-ți spun deschis, sînt îngrozită. Poți să-ți imaginezi una ca asta ? Să te uiți în oglindă după 23 de ani și să vezi pe altcineva acolo. Dumnezeule, trebuie să fie ca și cum ai avea vedenii.

Rise, dar exista spaimă adevărată în rîsul ei.

— Te simți ca și cum ai avea vedenii ?

— Citeodată. Dar cea mai mare parte din timp nu mă gîndesc la asta.

— Dar la ce te gîndești ?

— Sincer ?

— Sincer.

— La Michael. Citeodată la Peter. Dar de cele mai multe ori la Michael.

— Începi să te îndrăgostești de Peter ?

Întrebarea fusese pusă fără nici o urmă de ezitare. Dr. Allison vorbea acum nu Faye. Acum nu se gîndea decît la Nancy.

— Nu, n-aș putea să mă îndrăgostesc de Peter. E un om simpatic, un prieten bun. Într-un fel, e tătîcu grozav pe care nu l-am avut niciodată. Mi-aduce tot timpul cadouri... Dar... îl iubesc pe Michael.

— Ei, să vedem atunci ce-o să se-ntîmple.

Faye Allison se uită la ceas și rămase înmărmurită. Stătuseră de vorbă aproape trei ore. Era trecut de șapte.

— Sfinte Dumnezeule, știi cît e ora ?

Nancy se uită și ea la ceas și ochii i se umplură de uimire.

— Tii. Cum am putut să facem una ca asta ?

Apoi zîmbi.

— Ai să mai vii să mă vezi din cînd în cînd Faye ? Peter a avut dreptate. Ești o femeie foarte deosebită.

— Mulțumesc. Mi-ar place la nebunie. De fapt... Peter se gîndea c-ar fi bine să ne vedem în mod regulat. Tu ce zici ?

— Zic c-ar fi minunat să pot să stau de vorbă cu cineva, așa cum am stat azi.

— Nu pot să-ți promit c-or să fie totdeauna trei ore.

Riseră amîndouă. Nancy o conduse la ușă.

— Ce zici de o oră de trei ori pe săptămînă, profesional ? Și putem să ne mai întîlnim din cînd în cînd, ca prietene. E bine ?

— E minunat !

Își dădură mîna la ușă, ca să pecetluiască înțelegerea. Iar Nancy fu uimită să descopere că abia aștepta să treacă cele două zile care o despărțeau de prima lor întîlnire... oficială.

CAPITOLUL 11

Nancy se rezemă în scaunul foarte confortabil de lîngă foc și-și rezemă capul de spătar cu un oftat. Venise cu cinci minute mai devreme azi și era nerăbdătoare să vorbească cu Faye. După zgomotul făcut de tocurile ei înalte, își dădu seama că Faye străbătea acum holul ca să ajungă în biblioteca în care-și primea de obicei pacienții. Zîmbi, apoi se îndreptă de spate. Voia să-i ofere lui Faye o imagine completă.

— Bună dimineața, pasăre timpurie. Dar ce bine arăți azi în roșu.

Apoi se opri în ușă și zîmbi.

— Dar dă-l încolo de roșu. Lasă-mă mai bine să-ți văd bărbia cea nouă.

Faye se apropie încet de ea, privind cu atenție partea de jos a feței lui Nancy și, în cele din urmă, cu un surîs victorios, întîlni privirea fetei.

— Ei, cum îți place ?

Dar putea vedea deja răspunsul pe figura lui Faye, pe care erau întipărite admirația pentru munca lui Peter și bucuria pentru bucuria fetei.

— Nancy, arăți grozav. Pur și simplu grozav.

Acum se putea vedea gîtul superb și tînăr, care se înălța grațios dintre umerii înguști, se putea vedea bărbia delicată și o gură frumoasă și senzuală. Totul era desăvîrșit și se potrivea teribil cu personalitatea fetei. Schițele și sculpturile nenumărate ale lui Peter nu fuseseră făcute degeaba.

— Mamă, Doamne, cum aș vrea și eu așa ceva.

Nancy chicoti, amuzată și se rezemă de spătarul scaunului, ascunzînd restul feței, care mai era încă acoperit de bandaje, sub o pălărie de fetru maro închis pe care o cumpărase cu cîteva săptămîni de de la I. Maguin. Mergea foarte bine cu haina cea nouă, tot maro, de lînă și cu cizmulițele maro pe care le purta, împreună cu rochia roșie triçotată.

Silueta ei fusese dintotdeauna excelentă, iar datorită unui chip nou, de o frumusețe izbitoare, avea să fie o fată extraordinar de atrăgătoare.

Începuse deja să se simtă frumoasă, acum, cînd vedea o parte din ceea ce avea să fie. Peter își ținea promisiunile.

— E stînjenitor, Faye. Mă simt atît de bine încît îmi vine să sar într-un picior de bucurie. Și e cu-atît mai ciudat cu cît îmi dau seama că deși n-am să semăn deloc cu mine, îmi place la nebunie.

— Mă bucur. Dar cum rămîne cu treaba asta, că n-ai să semeni de loc cu tine ? Te deranjează ?

— Nu atît de mult cît îmi închipuiam. Dar poate că încă în subconștientul meu mai sper ca restul să arate ca mine. Asta-i numai o parte separată și, oricum, nu-mi prea plăcea cum arăta

gura mea înainte. Poate că o să pară mai ciudat cînd și restul o să arate a altcineva. Nu știu.

— Știi ceva, Nancy. Poate că ar trebui să stai deoparte și să te amuzi de situație. Poate că ar trebui să te joci cu ea puțin. Ia încearcă.

— Ce vrei să spui ?

— Păi noi toți lucrăm ca să creăm o nouă Nancy și încercăm să ne obișnuim cu ideea de a renunța la părți din Nancy cea veche, în timp ce înaintăm. Poate că ar trebui să te dai cu cîțiva pași înapoi ca să ai în ochi tot tabloul. De exemplu, îți place cum mergeai înainte ?

Nancy păru încurcată gîndindu-se la asta. Era o idee cu totul nouă, un lucru de care nu pomeniseră nimic, niciodată, în cele patru luni care se scurseseră de cînd o cunoscuse pe Faye.

— Păi, să ne mai gîndim la asta. Dar vocea ta ? Te-ai gîndit vreodată să încerci să-ți modelezi vocea ? Ai o voce minunată mîngîietoare și blîndă. Poate modelîndu-ți-o puțin, ai scoate ceva mai mult din ea. De ce să nu ne jucăm cu ceea ce avem și din joacă să scoatem cît mai mult din ele ? Peter face așa. De ce să nu faci și tu la fel ?

Fața lui Nancy se lumină. O parte din entuziasmul lui Faye trecuse asupra ei.

— Aș putea să schimb în mai bine fiecare părticică din mine, nu ? Să învăț să cînt la pian... să am un altfel de mers... chiar să-mi schimb numele.

— Ei, să n-o luăm chiar așa. Doar nu vreai să ajungi să simți că te-ai pierdut pe tine însăți. Vrei să simți că ai adăugat cîte ceva ție însăți. Dar să ne mai gîndim la asta. Am senzația că or să ne ducă în niște direcții foarte interesante.

— Vreau o voce nouă.

Nancy se lăsă pe spate și chicoti.

— Ca asta.

Își coborî cu cîteva octave. Faye rise.

— Dacă mergi pînă aici, s-ar putea ca Peter să-ţi pună şi-o barbă.

— Superb.

Dintr-o dată fură într-o dispoziţie de vacanţă. Nancy se ridică şi începu să se fîţîie prin cameră, făcînd pe grozava. În momente ca acestea, Faye îşi amintea cît de tînără era ea de fapt. Avea 23 de ani acum. Ziua ei de naştere venise şi trecuse, iar ea creştea acum în condiţii în care sînt puşi prea puţini oameni. Dar făcînd abstracţie de suprafaţă, se vedea că e încă foarte, foarte tînără.

— Dar, Nancy, aş vrea să fii conştientă de un lucru.

Părea mult mai serioasă acum.

— Care ?

— Cred că ar trebui să înţelegi de ce-ţi doreşti atît de mult să te schimbi. Nu e deloc neobişnuit, în cazul orfanilor, cum eşti şi tu, să se simtă nesiguri de identitatea lor. Tu nu ştii sigur cum erau părinţii tăi şi, ca urmare, te simţi ca şi cum o parte din tine lipseşte. Că ai pierdut una din legăturile cu realitatea. Aşa că e mult mai uşor pentru tine să renunţi la anumite părţi din fiinţa care ai fost înainte decît ar fi pentru cineva care păstrează imagini foarte clare despre părinţii săi şi toate obligaţiile care apar de-aici. În anumite privinţe, se poate spune că situaţia ta ţi-a creat anumite înlesniri.

Nancy rămase tăcută şi se instală din nou în scaunul confortabil de lîngă foc. Faye îi zîmbi.

Camera era cît se poate de potrivită ca să-şi primească pacienţii în ea : îl punea pe fiecare în largul lui. Faye folosise foarte bine covoarele persane ale bunicii ei, punîndu-le pe podeaua acelei camere, care se mai lăuda şi cu lambriuri superbe şi candelabre de alamă. Căminul era decorat şi el cu alamă, perdelele erau vechi, de dantelă, pereţii erau aco-

periți cu cărți. Tablouri minuscule erau ascunse în locuri unde nici un te-aşteptai să le găseşti. Şi de pretutindeni se degaja o impresie de extravaganță şi de fast. Locuința părea căminul unei femei interesante, iar aceasta era exact efectul pe care-l dorea Faye.

— În regulă, am să-ți dau liber să te mai gîndeşti la asta. Dar pe moment, avem un subiect mai serios de discutat. Ce facem cu vacanțele ?

— Ce-i cu ele ?

Ochii lui Nancy se închiseră. Iar hohotele de rîs de acum cîteva clipe dispăruseră complet. Faye ştiuse că aşa va fi, şi tocmai din acest motiv subiectul trebuia abordat.

— Cum te gîndeşti la vacanțe ? Eşti surprinsă ?

— Nu.

Fața lui Nancy era imobilă. Faye aştepta.

— Tristă ?

— Nu.

— În regulă, hai să nu mai jucăm jocul cu ghicitul. Ce-ar fi să-mi spui tu ? Cum te simți ?

— Vrei să ştii cum mă simt ?

Dintr-o dată, Nancy o fixă cu o privire încremenită.

— Chiar vrei să ştii ?

Se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, apoi se întoarse.

— Simt că m-apucă dracii.

— Dracii ?

— Nişte draci teribili, nişte superdraci, nişte draci regeşti.

— Din cauza cui ?

Nancy se cufundă din nou în fotoliu şi-şi aținti privirile în foc. De data asta, cînd vorbi din nou, vocea îi era blîndă şi tristă.

— Din cauza lui Michael. Mi-nchipuiam că avea să mă găsească pînă acum. Au trecut mai mult de şapte luni. Am crezut că are să fie aici.

Închise ochii ca să nu lase lacrimile să-i șiroiască pe obraji.

— Și pe cine mai ești furioasă? Pe tine?

— Da.

— Pentru că am făcut tîrgul cu Marion Hillyard în primul rînd. Detest curajul cu care și-a asumat niște riscuri, dar îl detest pe-al meu și mai mult. M-am vîndut.

— Chiar așa?

— Așa cred. Și totul pentru o bărbie nouă.

Pe Faye o duru s-o vadă vorbind cu dispreț despre lucrurile de care cu o clipă în urmă fusese atît de mîndră. Dar trebuia să meargă și mai departe acum.

— Nu sînt de acord cu tine, Nancy. N-ai făcut tîrgul pentru o bărbie nouă. L-ai făcut pentru o viață nouă. E chiar așa de rău să faci așa ceva cînd ai doar 23 de ani. Oare ce-ai zice de altcineva care ar fi făcut același lucru?

— Nu știu. Poate aș spune c-a fost un prost. Sau poate aș înțelege.

— Știi ceva, acum cîteva clipe vorbeam de o viață nouă. Voce nouă, mers nou, chip nou, nume nou. Totul e nou, în afară de un singur lucru.

Nancy așteptă, deși știa ce avea să urmeze și deși nu voia s-o audă pe Faye vorbind despre asta.

— Michael. Ce-ar fi să te gîndești la o viață nouă, fără el? Ai încercat vreodată?

— Nu.

Dar ochii i se umplură de lacrimi. Și știură amîndouă că mințea.

— Niciodată?

— Nu mă gîndesc niciodată la alți bărbați. Dar mă gîndesc cîteodată cum ar fi dacă nu l-aș avea pe Michael.

— Și cum te simți?

— Ca și cum mi-aș dori să fiu moartă.

Dar nu voia să spună chiar asta, și-o știau amîndouă.

— Dar nu-l ai pe Michael acum. Și nu e chiar așa de rău, nu-i așa ?

Nancy nu făcu decît să ridice din umeri. Apoi, Faye vorbi din nou, Acum, vocea îi era infinit de blîndă.

— Poate c-ar trebui să te gîndești serios la asta, Nancy.

— Nu crezi c-o să se întoarcă la mine, așa-i ? Era din nou furioasă. De data asta pe Faye, pentru că nu avea pe nimeni altcineva pe moment.

— Nu știu, Nancy. La întrebarea asta numai Michael poate să răspundă.

— Da ! Ticălosul.

Se ridică și începu să străbată iar camera pînă cînd, la un moment dat, pe neașteptate, ritmul pașilor ei mînați de furie începu să scadă. În cele din urmă, se opri în fața focului, cu obrajii șiroind de lacrimi și mîinile încleștate pe paravanul din fața căminului.

— O, Faye, sînt atît de speriată.

— De ce ?

Vocea din spatele lui Nancy era blîndă.

— De singurătate. De faptul că nu voi mai fi eu niciodată. De... Mă întreb dacă nu cumva am făcut un lucru îngrozitor pentru care o să fiu pedepsită. Am renunțat la iubire pentru un chip.

— Dar credeai că deja ai pierdut totul ? Nu poți să te învinovățești pentru alegerea pe care ai făcut-o. Și poate, pînă la urmă, totul o să fie bine.

— Mda... Poate.

Dinspre cămin veniră noi suspine, iar Faye observă că umerii înguști ai fetei tremurau.

— Știi ceva, și vacanțele mă sperie. E mai rău decît la orfelinat. De data asta nu mai am pe ni-

meni, Lily și Gretchen au plecat luna trecută, iar tu te duci să schiezi. Peter pleacă o săptămînă în Europa și...

Nu reuși să-și rețină lacrimile. Dar astea erau acum realități ale vieții ei. Trebuia să le facă față. Nici Faye, nici Peter nu trebuiau făcuți să se simtă vinovați că plecau ; aveau fiecare viața lui cu totul și cu totul personală, chiar dacă în ea mai intra și timpul pe care i-l acordau ei, lui Nancy.

— Poate c-ar fi timpul să mai ieși în oraș și să-ți faci prieteni.

— Așa ?

Se întoarse din nou spre Faye și-și smulse din cap pălăria moale, maro, scoțînd la iveală o față încă bandajată serios.

— Nu pot să ies și să cunosc pe cineva așa cum sînt acum. I-aș speria de moarte pe toți. Uitați-vă fraților, la Dracula.

— Să știi că nu e chiar așa de înspăimîntător, Nancy, și cu timpul o să dispară. Nu e ceva permanent. De fapt, sînt numai bandaje. Oamenii vor înțelege.

— Poate că da.

Dar nu era gata să creadă.

— Însă oricum, n-am nevoie de prieteni. O să am de lucru cu aparatul de fotografiat.

Cadoul lui Peter era un noroc picat din cer.

— Știu. Am văzut zilele trecute, la Peter, ultimele poze pe care le-ai făcut. E atît de mîndru de ele încît le arată la toată lumea. Ai lucrat frumos, Nancy.

— Mulțumesc.

O parte din furie i se risipi odată ce venise vorba despre munca ei.

— O, Faye...

Se rezemă din nou de spătarul scaunului și-și întinse picioarele.

— Ce-am să fac cu viața mea ?

— Păi, nu asta încercăm acum să stabilim ? Și între timp, de ce să nu te gîndești la cîte ceva din ce-am discutat azi ? Modelarea vocii, lecțiile de muzică — ceva care să te distreze, dar să aparțină toate persoanei noi care vei deveni.

— Da, cred c-o să mă mai gîndesc la ele. Apropo, cînd te întorci de la schi ?

— Peste două săptămîni. Dar o să-ți las un număr de telefon la care să mă cauți în caz că ai vreo urgență.

Faye era cu mult mai îngrijorată decît voia să arate de felul în care o să facă față Nancy vacanței. Vacanța era timpul cel mai prielnic depresiunilor nervoase, chiar sinuciderii. Pe moment însă, în cazul lui Nancy nu-și aveau sensul asemenea motive de îngrijorare. Dar Faye nici nu voia ca ea să devină o isterică din cauza singurătății. Ce ghinion afurisit că și ea, și Peter plecau în aceeași perioadă. Dar pe de altă parte, Nancy trebuia să se obișnuiască să nu depindă prea mult de ei.

— Ce-ar fi să ne fixăm întîlnirea următoare pentru ziua care vine azi în două săptămîni ? Și să știi că vreau să-i arăți un munte de fotografii făcute în vacanță.

— Bine că mi-ai amintit.

Nancy sări din nou de pe scaun și dispăru în hol, unde lăsase un pachet plat învelit în hîrtie maro. Cînd se întoarse în cameră, îl avea în mînă. Zîmbind, i-l întinse lui Faye !

— Crăciun fericit !

Faye îl deschise, cu ochii strălucind întîi de plăcere, apoi de venerație. Darul era o fotografie de-a ei, care arăta de parc-ar fi pozat ore în șir pentru ea, ca să-i îngăduie fotografului să prindă expresia cea mai potrivită și dispoziția cea mai potrivită. Era ceva de vis, de o calitate impresionantă : o înfățișa pe ea stînd pe terasa lui Nancy, cu părul

fluturînd în vînt, purtînd o bluză de mătase de un trandafiriu pal. Iar în spatele ei, soarele apunea, înconjurat de roșu și portocaliu. Faye își amintea ziua respectivă, dar nu-și amintea să fi fost fotografiată de Nancy.

— Cînd ai făcut-o ?

Părea în culmea mirării.

— Cînd nu erai atentă la mine.

Nancy părea mulțumită de sine. Și avea toate motivele să fie. Fotografia era magnifică. O developase și o mărise cu mîna ei, apoi avusese grijă să i se pună o ramă frumoasă. Era expresivă ca un tablou.

— Ești nemaipomenită, Nancy. Ce cadou, ce cadou superb.

— Am avut și un model superb.

Cele două femei se îmbrățișară. Cu regret, Nancy își îmbrăcă haina.

— Distracție plăcută la schi !

— Mulțumesc. Am să-ți aduc niște zăpadă.

— Mișto.

Nancy o îmbrățișă din nou. Înainte să plece, își mai urară o dată una alteia un Crăciun fericit. Rămasă singură Faye avu o strîngere de inimă. Nancy era o fată foarte frumoasă. Pe dinăuntru. Acolo unde conta.

CAPITOLUL 12

— Vă caută d-l Calloway, d-le Hillyard.

Zăpada începuse să cadă acum cinci sau șase ore peste străzile deja pline de mocirlă ale New York-ului, dar Michael nu observase nimic. Era așezat

la birou încă de la șase dimineața, iar acum era ora cinci.

Se întinse după telefon în timp ce semna un vraf de scrisori pentru ca secretara să poată să le trimită. Cel puțin afacerea cu Kansas City fusese luată de pe umerii lui. Acum avea destulă bătaie de cap cu cea din Houston, iar la primăvară, Centrul Medical din San Francisco o să-i scoată peri albi, fără îndoială. Slujba lui era un șirag nesfîrșit de bătăi de cap și cereri, contracte și probleme și întruniri. Slavă Domnului.

— George ? Aici e Mike. Ce-i cu voi ?

— Mama ta e la o întrunire, dar m-a rugat să te sun și să-ți spun că ne întoarcem din Boston la noapte, dacă se oprește ninsoarea. Dacă nu, venim mîine.

— Ninge acolo ?

Michael părea surprins, ca și cum ar fi fost în iunie și ar fi fost absurd să ningă.

— Nu.

George părea încurcat acum.

— Mi s-a spus că e furtună de zăpadă în New York... Nu e ?

Mike se uită pe geam și rînji.

— Mda, este. Pur și simplu nu mă uitasem. Mă scuzi.

Băiatul se omora cu mîna lui, așa cum făcuse și maică-sa dintotdeauna. Pentru o clipă, George se întreba oare ce-avea neamul lor de erau toți atît de neîndurători cu ei înșiși și cu cei care-i iubeau ?

— Oricum, bine c-am aranjat lucrurile, făcu George, apoi chicoti. Mi-a mai zis să te caut, continuă el, ca să mă asigur că n-ai nici un program pentru mîine, pentru noaptea de Crăciun. A invitat cîțiva prieteni la masă și bineînțeles că vrea să vii și tu.

Michael respiră adînc. Cîțiva prieteni. Asta înseamnă 20 sau 30, toți persoane pe care nu le cu-

noștea sau pe care nu putea să le sufere, plus inevitabila fată fără partener, dintr-o familie bună, pentru el. Iată un mod împuțit ca să-ți petreci Crăciunul: Sau orice altă zi.

— Îmi pare rău, George. Cred că mama va trebui să mă scuze. Sînt angajat deja în altă parte.

— Serios ?

Părea în culmea mirării.

— Am vrut să-i spun săptămîna trecută, dar am uitat complet. Am fost prea ocupat cu Centrul din Houston încît n-am mai avut timp și de asta. Sînt sigur c-o să înțeleagă.

Făcuse minuni pentru clientul din Houston, așa c-ar face bine să înțeleagă dracului. Cu asta, Michael știa că o avea la mînă.

— Păi, o să fie dezamăgită, desigur, dar o să se bucure cînd o să afle că ai un program. E ceva... hm... ceva interesant, sper.

— Da, George. Ceva grozav.

— E ceva serios ?

Acum George părea îngrijorat. Dumnezeule, nu era chip să-i mulțumești.

— Nu, n-ai motiv să-ți faci probleme. E vorba pur și simplu de o distracție, ca oricare alta.

— Excelent. Atunci, Crăciun fericit și toate cele bune.

— La fel și pentru tine. Spune-i mamei că o iubesc. O s-o caut mîine.

— O să-i spun.

George era numai zîmbete cînd închise telefonul, mulțumit că băiatul își revenea în sfîrșit. Michael dusese o viață foarte ciudată în ultimul timp. Marion o să fie și ea ușurată, deși neîndoielnic avea să fie furioasă ca dracu' cîteva minute pentru că el n-o să fie de față ca să cineze împreună cu prietenii ei. Dar la urma urmei, era tînăr, ce naiba. Avea și el dreptul la puțină distracție. George rînji

ca pentru sine în vreme ce luă o înghițitură de Scotch și-și amintì de un Crăciun în Viena, acum 25 de ani. Și apoi, ca întotdeauna, gîndurile lui rătăciră din nou spre mama lui Michael.

În biroul lui Michael, telefonul continuă să sune. Ben voia să fie sigur că avea un program. Michael îl asigură că va fi la petrecerea mamei lui, plictisit de moarte : dar așteptat. L-au mai sunat și alți clienți, ba ca să se plîngă, ba să-l felicite și să-i ureze Crăciun fericit. După ce închise telefonul după ultima convorbire, mormăi ca pentru sine :

— Ah, duceți-vă dracului.

Auzind însă un rîs necunoscut dinspre ușă, ridică ochii, surprins. Era noul designer de interioare pe care-l angajase Ben. O fată, într-adevăr foarte drăguță, cu un bogat păr castaniu, care-i cădea în valuri dese pe umeri, punînd în evidență pielea sidefie și ochii albaștri. Firește însă că Mike nu observă cît era de frumoasă. Nu mai observa nimic, dacă nu zăcea pe biroul lui și n-avea nevoie de-o semnătură.

Întotdeauna urați oamenilor un Crăciun fericit în felul ăsta ?

— Numai celor care-mi fac o mare plăcere cînd mă sună.

Îi zîmbi fetei, întrebîndu-se ce căuta aici. N-o chemase, iar ea n-avea nici o treabă cu el sau, oricum, nu vreuna de care să fi știut și el.

— Pot să fac ceva pentru dvs, d-ră... ? La dracu'. Nu putea să-și amintească numele ei. Cum dracu o chema ?

— Wend Towusend. Am venit să vă urez un Crăciun fericit.

Ah. Genul lingușitor. Amuzat, Michael îi arătă un scaun.

— Nu ți-au spus că sînt cel mai veritabil Scrooge ?

— Mi-am închipuit cînd am văzut că n-aţi apărut nici la petrecerea de la birou, nici la masa de Crăciun noaptea trecută. Mi s-a spus însă că munciţi prea mult.

— Îmi face bine la ten.

— La fel ca multe alte lucruri.

Se aşează picior peste picior, dîndu-i ocazia (involuntar poate) lui Mike să observe că are picioare frumoase. Dar încă din primăvara trecută, din mai, nimic nu-l interesase mai puţin.

— Şi mai voiam să vă mulţumesc pentru mărirea de salariu.

Îi surise, arătînd un şirag de dinţi albi şi strălucitori. Mike îi întoarse zîmbetul. Dar începuse să se întrebe ce voia de la el ? Un premiu ? Altă mărire de salariu ?

— Va trebui să-i mulţumeşti lui Ben Avery pentru asta. Mă tem că eu n-am nici un merit.

— Înţeleg.

Era o conversaţie fără rost şi-o ştia şi ea. Cu regret, se ridică şi aruncă o privire pe fereastră. Zăpada se îngrămădise pe pervaz, ajungînd chiar la o înălţime de 7—8 inci.

— Ia te uită, o să fie Crăciun alb pînă la urmă. Dar cred că e practic imposibil pentru cineva să ajungă acasă pe o noapte ca asta.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Probabil că eu nici n-am să încerc.

Arătă rînjind spre canapeaua de piele.

— Cred că de-asta am pus-o aici, ca să mă ţină legat de birou.

„Nu dom'le. Ţi-o faci cu mîna ta. Stai aici pentru că aşa vrei, fără să te lege nimeni".

Dar fata nu-i spusese totuşi nimic. Se mulţumi să-i zîmbească numai şi să-i ureze un Crăciun fericit. Iar Michael se apucă din nou să semneze scrisori şi, aşa cum îi spusese lui Wendy, îşi petrecu

noaptea pe canapea. Și noaptea cealaltă la fel. Îi convenea teribil. Crăciunul căzuse la sfîrșitul săptămînii anul acesta, așa că nimeni n-a știut unde era Mike de fapt. Chiar și portarului și servitoarelor li se dăduse liber. Numai paznicul de noapte și-a dat seama că Michael nu ieșise deloc din birou de vineri pînă duminică, noaptea tîrziu. Atunci însă trecuse Crăciunul. Și cînd Michael se întoarse în apartamentul lui gol, nu mai avea de ce se teme. Crăciunul, cu toate amintirile și fantomele lui, aparținea deja trecutului.

Găsi la ușă o poinsettie mare și ostentativă, pe care i-o trimisese maică-sa. Zăcea acolo, pe cale să se ofilească.

O puse lîngă cutia cu vechituri.

*

* *

În San Francisco, Nancy a petrecut Crăciunul mai confortabil ca Michael, dar la fel de singură. A băgat la cuptor un clapon mic, a cîntat de una singură colinde de Crăciun pe terasă, în noaptea de Crăciun, după ce-a venit de la biserică și s-a sculat tîrziu în prima zi de Crăciun. Sperase să fi putu să împiedice în vreun fel acea zi să vină, dar nu exista nici o șansă să scape de ea. Venise implacabil cu podoabe și cu pom de Crăciun, cu primisiunile și minciunile ei.

Dar cel puțin vremea din San Francisco îi amintea prea puțin de Crăciunurile pe care le petrecuse în Est. Era aproape ca și cum oamenii de-aici se prefăceau că a venit Crăciunul, în vreme ce știa că de fapt nu venise. Modul cu totul nefamiliar ei în care arăta acest Crăciun făcuse din el și din tot ce însemna pentru ea un fleac mai ușor de îndurat.

Și, în plus, primise două cadouri grozave anul ăsta. O geantă superbă de mînă, model Gucci, de la

Peter și o carte nostimă de la Faye. Se ghemui într-un fotoliu cu ea în mînă într-o după-amiază, după ce mîncase tot ce mai rămăsese din claponul umplut și stropit pe deasupra cu sos de afine.

Totul îi dădea într-un fel impresia că-și petrece Crăciunul la Schrafft, cu o mulțime de doamne bătrîne și cu toate speranțele vieții sale îngrămădite într-o geantă de mînă. Dintotdeauna se întrebase ce duceau oare acele bătrîne doamne în eternele lor genți de mînă. Scrisori vechi poate, sau fotografii; brelocuri sau mici trofeuri sau vise.

Trecuse de șase cînd lăsă în sfîrșit cartea din mînă și-și întinse picioarele, avea nevoie de puțin aer. Puse așadar la repezeală haina pe ea, se întinse după pălărie și după aparatul de fotografiat și zîmbi chipului ei reflectat în oglindă. Încă îi plăcea zîmbetul ei cel nou. Era un zîmbet fantastic. O făcea să se întrebe cum va arăta restul feței ei, cînd Peter va termina. Într-un fel, era ca și cum avea să devină femeia visurilor lui. De fapt, odată îi spusese chiar că făcea din ea „idealul lui".

Era un sentiment cam neplăcut, dar totuși îi plăcea zîmbetul ei cel nou.

Își puse aparatul de fotografiat pe umăr și se duse să ia liftul.

Era o seară răcoroasă, cu aer curat și fără ceață, deci tocmai bună pentru făcut fotografii, așa cum își închipuise și Nancy.

Încet, fără să se grăbească, se îndreptă spre debarcader. Străzile erau mai toate pustii. Toată lumea se refăcea după masa de Crăciun, recuperînd în fotoliile confortabile sau pe canapele orele de somn pe care le pierduseră, sau sforăind încet în fața unui televizor. Asemenea închipuiri o făcură să zîmbească. Însă deodată, călcă strîmb, se împiedică gata să cadă și scoase un țipăt ascuțit.

Peter o avertizase să fie atentă și să nu cadă. Din cauză că exista pericolul căzăturilor, Nancy nu-și îngăduia încă să se apuce de vreun sport, și, cînd colo, uite că era cît pe ce să se întindă cît era de lungă în plină stradă.

Instinctiv, întinse brațele ca să-și ferească fața de lovitură și reuși să se sprijine în mîini. Iar în clipa aceea își dădu seama că nu era singura care țipase.

Se împiedicase de fapt de un cățeluș cu blană scurtă și aspră, care părea grozav de jignit. Acum stătea în poponeț, fluturînd o lăbuță spre Nancy și scheuna. Era ca un ghem încurcat de lînă bej și maro.

Se uită fix la ea și lătră din nou.

— Bine, bine. Îmi pare rău. Dar să știi că și tu m-ai speriat.

Nancy se aplecă să-l mîngîie. El dădu din coadă și lătră încă o dată. Era un cățeluș foarte nostim, aproape încă un pui. Fetei îi păru rău că n-avea ce să-i dea de mîncare. Părea flămînd. Îl mîngîia din nou, zîmbi și apoi se ridică, bucuroasă că nu scăpase din mînă aparatul de fotografiat. Cățelușul lătră din nou. Ea surîse.

— O. K. Pa!

Dar abia apucă să facă doi pași, că se și luă după ea, lipăind tacticos din lăbuțe, pînă cînd în cele din urmă, Nancy se opri din mers și privi din nou în jos, la el.

— Ia ascultă, acum du-te acasă. Dă-i drumul...

Dar de fiecare dată cînd ea făcea vreun pas, făcea și el, iar cînd ea se oprea, se așeza din nou, așteptînd-o, jucăuș, să meargă mai departe. Urmărindu-i mișcările, Nancy începu să rîdă. Era un cățeluș într-adevăr caraghios, dar atît de simpatic.

Se aplecă din nou ca să-l mîngîie și ca să-l pipăie la gît după zgardă, dar n-o găsi. N-avea absolut nimic.

Şi deodată, ca să se distreze, se hotărî să-i facă nişte fotografii. A fost extraordinar. Cînd firesc, cînd făcînd pe grozavul, cînd pozînd, cînd dînd din coadă. Într-un cuvînt a distrat-o teribil.

Nancy îşi făcuse un nou prieten şi, după o jumătate de oră încă nu dădea vreun semn c-ar vrea s-o părăsească.

— În regulă, cuţule. Hai atunci.

Şi-au plecat împreună spre debarcader. Acolo ea făcu poze maghernicelor dărăpănate, unor puşti care făceau pe negustorii ambulanţi, unor turişti şi unor Moşi Crăciuni beţi, bărcilor, păsărilor şi din nou cînelui. S-a distrat bine, iar noul prieten încă n-o părăsise. Era cu ea chiar şi cînd, obosită, se opri în sfîrşit să bea o cafea. Începuse să se descurce foarte bine de la o vreme cu intratul în cafenele şi bufeturi, lăsîndu-şi borul pălăriei în jos pînă cînd îşi ascundea aproape toată faţa sub el. Şi apoi comanda tot ce-şi dorea.

Acum avea chiar şi un zîmbet care să meargă alături de mulţumesc, fără să-i fie atît de greu să-l arboreze pe cît îşi închipuise.

De data asta comandă cafea turcească pentru ea şi o chiftea pentru cîine. Chelnerul îi aduse chifteaua pe o farfurioară de carton roşu, pe care ea o aşeză pe trotuar, lîngă căţel. Fără să mai stea pe gînduri, el o înfulecă repede, se linse pe bot, apoi lătră un „mulţumesc".

— Asta înseamnă „mulţumesc" sau „mai vreau" ?

Căţelaşul lătră din nou, iar ea izbucni în rîs.

Cineva se opri lîngă ei ca să-l mîngîie şi să întrebe cum îl cheamă.

— Nu ştiu. M-a adoptat pur şi simplu acum vreo oră.

— Aţi anunţat că l-aţi găsit ?

— Cred c-ar trebui.

Omul îi spuse cum s-o facă, iar ea îi mulţumi. Putea foarte bine să vorbească şi numai la telefon,

de la ea de-acasă, dacă jevruța ar fi venit după ea pînă acolo.

Și a venit. S-a oprit în ușa clădirii în care locuia ea, de parcă ar fi stat acolo de cînd se născuse.

Nancy îl duse sus și sună la ASPCA dar nimeni nu anunțase că a pierdut vreun cîine care să arate ca el așa că trebuia ori să se resemneze să aibă un cîine, ori să-l dea la hingheri.

Revoltată de o asemenea sugestie, Nancy îl înconjură protector cu brațul, așa cum stăteau amîndoi, unul lîngă altul, pe podea.

— Arăți în ultimul hal, amice. Ce-ai zice de o baie ?

Cățelușul scoase limba și dădu din coadă. Ea-l luă în brațe, îl duse în baie și-l puse în cadă. Trebuia să aibă grijă să nu se stropească, să nu-și ude bandajele. Dar el acceptă să fie spălat fără să opună nici o rezistență.

În vreme ce-l freca, Nancy descoperi că nu era bej cu pete maro, ci maro cu alb. Maroul blănii avea nuanța cafelei cu lapte, iar albul era ca zăpada. Era într-adevăr un cățel adorabil, Nancy ajunse să spere că nimeni nu va anunța că l-a pierdut. N-avusese niciodată un cîine pînă atunci, iar pe ăsta îl iubea deja la nebunie. Nu fusese posibil să aibă un cîine cît timp era la orfelinat, iar în locuința ei din Boston nu era voie să ții animale.

Dar administrația locuinței în care stătea acum n-avea nimic de obiectat în privința lor.

Nancy se ghemui din nou lîngă el și-l frecă din nou cu prosopul, în vreme ce el, jucăuș, se rostogolea pe spate, agitîndu-și în aer toate cele patru lăbuțe.

Fata se și hotărîse ce nume să-i dea. Era vorba de numele unui cățel de care îi povestise Michael, primul cîine pe care-l avusese cînd era mic. Într-un fel, i se părea cel mai potrivit nume pentru cățelușul ăsta al nimănui.

— Ce-ai zice să-ți spun Fred, micuțule? Îți place?

Cățelușul scoase vreo două lătrături, pe care Nancy le luă drept „da".

CAPITOLUL 13

Nancy viri capul pe ușă ca să se uite cu un zîmbet la Faye, care era deja așezată confortabil lîngă foc.

— Ce-mi ascunzi acolo, domnișoară? făcu Faye, surîzînd ușurată că fata arăta atît de bine.

— Am venit cu un prieten.

— Serios? Te las singură doar două săptămîni și ți-ai și făcut un prieten? I-auzi.

Dar abia apucă să se mire, că Fred se năpusti în cameră în mod cert extraordinar de mîndru de noua zgardă roșie și de lesă. Nimeni nu anunțase că l-a pierdut, așa că începînd din acea dimineață, aparținea în mod legal lui Nancy. Acum avea act de identitate, avea un pătuț, un castron și vreo 17 jucării. Iar Nancy era nebună după el și-l răsfăța cît putea.

— Faye, ți-l prezint pe Fred.

Spunînd asta, zîmbi spre el cu o mîndrie de mamă. Faye izbucni în rîs.

— E adorabil, Nancy. De unde-l ai?

— M-a adoptat în noaptea de Crăciun. De fapt, poate c-ar fi trebuit să-i spun Noel, dar Fred mi s-a părut mai potrivit.

Pentru prima dată, se jenă să-i spună lui Faye care era motivul adevărat. Începea să simtă prost să se tot agațe de Michael.

— Și ți-am mai adus un teanc de poze să te uiți la ele.

— Măi, măi, ce ocupată ai fost. Poate c-ar trebui să plec mai des.

— Te rog, fă-mi favoare și nu pleca.

Numai expresia ochilor lui Nancy îi mărturisi lui Faye cît de singură fusese. Dar cel puțin făcuse față Crăciunului, și încă singură. Asta nu era puțin lucru.

— Și..., adăugă ea cu mîndrie, am aranjat să-ncepi niște lecții pentru modelarea vocii. Peter spune că face parte din preț. Începi mîine la trei. Nu pot să iau încă lecții de dans, pentru că fața nu mi-e gata, dar o să pot să m-apuc și de asta vara viitoare.

— Sînt mîndră de tine, Nancy.

— Și eu.

Ședința din acea zi a fost foarte fructuoasă și, pentru prima dată în opt luni, n-am vorbit despre Michael. Spre marea mirare a lui Faye, venise din nou primăvara înainte ca Nancy să-i pomenească din nou numele. Își impusese parcă să n-o facă. Nu vorbea decît de planurile ei. De lecțiile pentru modelarea vocii. De poze. De treaba pe care voia s-o facă cu aparatul de fotografiat, acum cînd tehnica ei de lucru începea să devină mai sofisticată.

Primăvara, ea și Fred se duceau să facă plimbări lungi prin parc, prin grădinile de trandafiri și de-a lungul celor mai îndepărtate poteci de lîngă plajă. Cîteodată, Peter o ducea cu mașina pe niște plăji îndepărtate și pustii, unde bandajele ei nu contau. Iar fața ei nouă apărea puțin cîte puțin, la fel ca și noua ei personalitate.

Era ca și cum refăcîndu-i pometii obrajilor, fruntea și nasul, Peter dezvăluia în același timp părți din sufletul ei, care fuseseră pînă atunci ascunse de tinerețe. Se maturizase extrem de mult în anul care se scursese de la accident.

— A trecut deja un an ? o întrebă Faye pe Nancy într-o după amiază, privind-o cu uimire.

Peter se ocupa acum de regiunea din jurul ochilor, așa că ea purta ochelari imenși, cu lentile foarte întunecate, care-i acopereau pomeții obrajilor tot atît de bine ca și ochii.

— Da. S-a întîmplat exact acum un an, în mai. Iar noi ne vedem de opt luni, Faye. Chiar crezi că fac progrese ?

Părea descurajată. Dar era și obosită după ultima operație, care i se făcuse cu trei zile în urmă.

— Te îndoiești de progresele tale ?

— Cîteodată. Cînd mă gîndesc prea mult la Michael.

Era greu pentru ea să facă o asemenea mărturisire. Încă se mai agăța de ultimele frînturi de speranțe : că el o va găsi în cele din urmă, că tîrgul cu mama lui își va pierde în sfîrșit rostul.

— Nu știu de ce-mi fac răul ăsta, dar mi-l fac.

— Așteaptă să mai ieși puțin în lume, Nancy. Acum nu poți să privești decît sau înapoi, la lucrurile de care-ți amintești, sau înainte, la cele pe care le aștepți dar pe care nu le știi încă, așa că e foarte normal să privești mai mult înapoi. Încă n-au apărut alți oameni în viața ta, dar vor apare. Ai răbdare.

Nancy scoase un suspin lung și ostenit.

— M-am săturat să tot am răbdare, Faye. Mi se pare cîteodată că fața asta a mea n-o să mai fie gata niciodată. Și atunci aproape că-l urăsc pe Peter pentru asta, deși știu că nu e vina lui. Încearcă și el să mă termine cît poate mai repede.

— Să știi că atunci cînd ai să fii gata, fața ta o să merite tot timpul pe care la-i investit în ea. Iar dacă vrei să mă crezi, deja meritâ.

Zîmbi, iar Nancy îi întoarse zîmbetul. Într-adevăr forma delicată a figurii fetei se putea distinge

deja, iar fiecare săptămînă părea să aducă o nouă schimbare. Lecțiile pentru modelarea vocii își avuseseră și ele efectul. Vocea lui Nancy era mai joasă acum, era superb modelată, iar fata avea acum mult mai mult control asupra blîndeței din glas și a tonului mîngîietor decît oricare altă persoană neantrenată. Asta îi dăduse o ideie lui Faye.

— Te-ai gîndit vreodată să joci în filme după ce se termină toată treaba ? O experiență ca asta poate să te facă să înțelegi mult mai bine lucrurile.

Nancy zîmbi și clătină din cap.

— Să fac filme, poate, să joc în ele, nu. E prea subiectivă și influențabilă povestea. Prefer să rămîn de aceeași parte a obiectivului ca acum.

— În regulă, n-a fost decît o sugestie. Deci ce program ai pe săptămîna asta ?

I-am promis lui Peter c-am să fac niște poze pentru el, iar duminică o să dăm o fugă pînă în Santa Barbara. Vrea să vadă pe cineva acolo și s-a oferit să mă ia și pe mine ca să fac o plimbare.

— Așa viață mi-ar place și mie. Ei, copilaș..., adăugă ea, aruncînd o privire la ceas. Ne vedem miercurea viitoare.

— Da, doamnă, o salută Nancy cu un zîmbet, în vreme ce Fred se năpustea pe ușă afară cu lesa în bot. Era obișnuit cu vizitele la Faye. Nancy nu venea niciodată fără el.

Ieșind din cabinetul lui Faye, se hotărî să mai meargă puțin pe jos, pînă într-un parc din apropiere ca să vadă dacă mai erau copii pe terenul de joacă, pe care să-i fotografieze. Nu mai fotografiase copii de mult. Cînd ajunse acolo, descoperi că avea de ales dintr-o sumedenie de modele care se cățărau, se împingeau, se îmbrînceau și alergau.

Nancy se așeză puțin pe bancă, să se uite la ei și să-și dea seama cine erau și ce-aveau de gînd. Era o zi frumoasă, iar fata avea acum o părere foarte bună despre viață.

— Vii des pe-aici ?

Surprins Michael privi în sus, de pe banca pe care stătea. Se refugiase în parc o oră, dar numai ca să mai iasă din birou, dintre cei patru pereți și ca să vadă ceva verde. Întotdeauna era ceva magic în primele zile de primăvară, cînd din cenușiu, New York-ul devenea de un verde luxuriant, cînd viața exploda în tufișuri și copaci și flori.

Și totuși fusese sigur că va fi singur locșorul acela izolat unde găsise și o bancă goală. Vocea care răsunase pe neașteptate îl surprinsese. Cînd înălță privirea, o descoperi pe Wendy Towusend, designerul de la birou.

— Nu... eu... de fapt, aproape niciodată. Dar am avut azi un atac neașteptat și rar de febră de primăvară.

— Și eu la fel.

Părea stînjenită, așa cum stătea acum în fața lui, cu un cornet în mînă, din care înghețata începuse să curgă în picături mici. Deodată, Wendy se aplecă să-l lingă, de teamă să nu piardă o bucată mare de ciocolată.

— Trebuie să fie delicioasă, spuse Mike, zîmbindu-i fetei învăluite de aerul călduț de primăvară.

— Vrei ?

I-o întinse cu un surîs prietenesc, dar el clătină din cap.

— În orice caz, mulțumesc pentru ofertă. Nu vrei să stai jos ?

Se simțea puțin cam prost să fie prins în parc, dar era o zi atît de frumoasă încît nu-i părea rău s-o petreacă cu cineva, iar ea era o fată simpatică.

De fapt, ei doi se mai întîlniseră de cîteva ori de cînd păsise pentru prima dată în biroul lui, ca să-i ureze un Crăciun fericit.

Acum se așezase lîngă el, mîncînd ce-i mai rămăsese din înghețată.

— La ce lucrezi zilele astea ? o întrebă el.

— La afacerile din Houston şi Kansas City. Întotdeauna mă ocup de cele la care lucrai tu acum cinci sau şase luni. E interesant să-ţi calc aşa pe urme.

— Nu prea ştiu cum să iau ceea ce-ai spus, făcu el.

Dar de fapt nu-şi făcea cine ştie ce probleme din cauza asta.

— Drept un compliment.

De sub genele lungi şi castanii, ochii ei îi zîmbiră.

— Mulţumesc. Ben se poartă frumos cu tine, sau vă tratează pe toţi ca pe sclavi, aşa cum l-am instruit ?

— N-ar fi în stare să te asculte.

— Ştiu.

Ar trebui să-l întrebe odată pe Ben ce se întîmplase cu individul ăsta, de care nu te puteai apropia nicicum la mai puţin de o mie de mile.

CAPITOLUL 14

Spre marea mirare a lui Mike, şi Wendy trebuia să fie prezentă la aceeaşi întrunire ca şi el. Ben avea nevoie de ea acolo. Aveau de discutat despre primele planuri în legătură cu Centrul Medical din San Francisco, iar acolo designul de interioare era un factor principal. Arta locală avea să fie folosită din belşug ca să completeze designul de bază. Ben avea sarcina să găsească el însuşi ceea ce se potrivea, dar Wendy trebuia să se ocupe serios de coor-

donarea majorității lucrărilor — mai serios ca de obicei, de vreme ce Ben avea să stea mult timp în San Francisco. Proiectul era, firește, pe termen foarte lung, dar era timpul să înceapă să se întocmească planurile, să se rezolve problemele, să se puncteze detaliile.

A fost o întrunire lungă, interesantă, pretențioasă condusă în cea mai mare parte de Marion, asistată de George Calloway. Dar Michael avea un rol aproape tot atît de mare ca al lor în îndrumarea discuțiilor. Proiectul acesta era al lui, așa voise și mama lui, din clipa în care primiseră comanda.

Toate companiile arhitecturale importante din țară nivniseră la această comandă, iar Marion avea de gînd să se folosească de asta ca să stabilească reputația lui Michael în domeniu.

Întrunirea se sfîrșise cam pe la șase, iar Wendy era epuizată. Își prezentase bine ideile, îi făcuse chiar față lui Marion atunci cînd fusese cazul, iar priceperea ei îi făcuse o bună impresie lui Mike. Ben era mîndru de ea și, la plecare, o bătu prietenește pe umăr.

— Bună treabă, fetițo. A naibii de bună treabă.

Chiar atunci a fost însă chemat de secretara lui, așa că Wendy rămase din nou singură pe coridor. Și fu extrem de surprinsă cînd și Mike o opri.

— Mi-a plăcut foarte mult ce-ai făcut, Wendy. Cred c-o să facem o treabă bună acolo, împreună.

— Așa cred și eu, răspunse ea, radiind de bucuria laudei lui și-a tuturor.

— Îmi... Michael, îmi... pare foarte rău dacă am spus ceva care să te jignească azi după-masă. Serios, n-am vrut deloc să mă bag în treburile tale, iar dacă a fost o întrebare nelalocul ei, te rog să mă scuzi. Îmi pare îngrozitor de...

Michael o opri, ridicînd mîna. Mîhnirea ei îi dăduse o strîngere de inimă.

— Am fost nepoliticos, așa că eu trebuie să-ți cer scuze. Cred că febra de primăvară mă face și visător, dar și nebun. Aș putea să te invit la masă în seara asta ?

Rămase tot atît de surprins ca și ea cînd auzi cuvintele ce i se desprinseseră pe neașteptate de pe buze. La masă ? De un an nu mai luase masa cu vreo femeie. Dar era o fată drăguță, făcea treabă bună și voia numai bine. Și acum se uita la el, îmbujorată și stînjenită.

— Eu... dar nu ești obligat să...

— Știu, dar mi-ar face plăcere.

De data asta nu vorbise fără să se gîndească.

— Ești liberă ?

— Da. Și mi-ar place la nebunie.

— Bun. Atunci vin să te iau de-acasă peste o oră.

Își notă repede adresa pe spatele agendei și, cu un zîmbet, se înapoie grăbit în biroul lui.

Era o nebunie ceea ce făcea, dar de ce dracu' să n-o facă ?

O oră mai tîrziu era, punctual, în fața apartamentului ei. Și i-a plăcut ce-a văzut.

Pereții erau acoperiți cu bucățele mici și netede de gresie roșcată. Ușa de la intrare, mică, de un negru strălucitor avea, în loc de sonerie, un ciocan mare de alamă. Casa era împărțită în patru apartamente, iar Wendy locuia în cel mai mic. Însă al ei era singurul care dădea într-o grădiniță foarte bine îngrijită. Apartamentul ei era un amestec plăcut de nou și vechi, de obiecte antice, vechi și de demult, de mărunțișuri ieftine și de obiecte moderne de bun gust : apartamentul era tot numai culori calde, cu lumini difuze, cu pante și cu luminări. Wendy părea să aibă o pasiune pentru argintul vechi, pe care-l frecase de strălucea ca oglinda.

Michael privi în jur cu plăcere, apoi se așeză să guste antreurile pe care le pregătise ea. Au băut apoi „Bloody Mary" și-au vorbit de tot felul de

prostii în legătură cu diversele proiecte la care lucraseră. Și așa, discutînd lucruri mărunte, se scursese o oră. Michael n-ar fi vrut să strice atmosfera asta plăcută și să plece ca să cineze, dar rezervase o masă la un restaurant francez, iar ei nu rețineau mesele întîrziaților mai mult de cinci minute.

— Mă tem c-ar trebui să ne grăbim dacă vrem să prindem masa. Sau nu mai vrei ?

Michael fu surprins s-o audă exprimînd propriile lui gînduri și nu reuși să-și dea seama ce însemna exact sclipirea poznașă din ochii ei. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai ieșise cu cineva și se temea să nu interpreteze aiurea anumite lucruri și să facă mișcări greșite.

— La ce te gîndeți de fapt, d-ră Towusend ? Îți este oare gîndul tot atît de revoltător ca privirea ?

— E mai rău. Mă gîndeam ce-ar fi să facem un picnic și să mergem să ne uităm la bărcile care trec pe East River.

Arăta acum ca o fetiță care avusese o idee de copil neascultător. Erau amîndoi îmbrăcați pentru o masă la restaurant, el în costum de culoare închisă, iar ea într-o rochie neagră de mătase, și Wendy propusese să meargă la un picnic pe East River.

— Pare grozav. Ai ceva unt de arahide ?

— Bine înțeles că nu.

Părea jignită.

— Dar îmi fac singură pâte-ul, d-le Hillyard. Și mai am și pîine proaspătă.

Acum părea mîndră de sine, iar Michael era vizibil interesat.

— Doamne, Dumnezeule. Și eu care-mi imaginam ceva în genul untului de arahide, piftiei și chifteluțelor.

— În nici un caz.

Cu un surîs, dispăru în bucătărie, unde în zece minute reuși să pregătească cel mai grozav meniu pentru un picnic în doi : resturi de ratatouille, pâte-ul promis, o bucată de pîine proaspătă, o bucată zdravănă de Brie, trei pere foarte coapte, niște struguri și o sticluță cu vin.

— Ajunge oare ? întrebă ea îngrijorată.

Mike izbucni în rîs.

— Vorbești serios ? N-am mai mîncat așa de bine de cînd aveam 12 ani. Trăise mai mult din niște sandwich-uri cu friptură și din ce-mi mai dă din cînd în cînd secretara, cînd nu sînt atent. Habar n-am ce. Probabil mîncare pentru cîini. Nu-mi dau seama niciodată.

— Grozav. E de mirare că nu mori de foame.

De fapt, nu se putea spune despre Michael că flămînzea, dar cu siguranță era foarte slab.

— Mai avem ceva de luat ?

Wendy privi în jur prin camera de zi, după care luă un delicat șal bej, în vreme ce Michael ridicase coșulețul pentru picnic. Apoi plecară.

Au mers pe jos pînă la East Rivier, au găsit o bancă s-au așezat pe ea, veseli, ca să se uite la bărci. Era o noapte frumoasă și caldă cu un cer plin de stele, iar rîul era destul de circulat de remorchere, de crucișătoare cu cabine și, din cînd în cînd, chiar de cîteva bărci cu pînze, care ieșiseră pentru vreo excursie nocturnă.

Mike și Wendy nu erau singurii cu febră de primăvară.

— Asta e prima ta slujbă, Wendy ? întrebă la un moment dat Mike, cu gura pe jumătate plină de pâte.

Acum, arăta mai tînăr decît păruse în oricare din zilele ultimului an.

Ea înouviință, veselă.

— Da. Și e și prima pe care am cerut-o. Am fost foarte bucuroasă că m-ați angajat. Am venit drept la voi imediat ce-am absolvit colegiul Parson.

— Bravo. Și la mine e prima dată cînd sînt angajat.

Ar fi vrut al naibii de mult s-o întrebe ce părere are de mama lui, dar nu-ndrăzni. N-ar fi fost cinstit. Și-n afară de asta, dacă fata avea puțină minte, cu siguranță că nu putea s-o sufere. Era îngrozitor să lucrezi pentru Marion Hillyard, chiar și Michael știa asta.

— Cred c-o duci bine, Michael, dacă lucrezi aici.

Din nou îl necăjea acum. Mike izbucni în rîs.

— Și ce-ai de gînd să faci pe urmă ? Să te măriți și să ai copii ?

— Nu știu. Poate. Dar dacă da, o să mai treacă multă vreme pînă atunci. Întîi vreau o carieră. Pot foarte bine să fac copii și la 30 de ani.

— Măi, măi, ce s-au schimbat lucrurile. Înainte toate ardeau să se mărite, rînji Mike spre noua lui prietenă.

— Anumite fete încă ard să se mărite, îi zîmbi ea, luînd o bucățică de Brie și o felie dintr-o pară. Fusese o masă excelentă.

— Tu nu vrei să te însori ? mai adăugă ea, privindu-l plină de curiozitate.

El clătină din cap, privind peste rîu, spre bărci.

— Niciodată ?

El se-ntorsese s-o privească și din nou clătină din cap. Iar ceva din privirea lui grăitoare îi atrase atenția. Nu era sigură dacă putea să pună sau nu întrebarea. Dar în cele din urmă se decise s-o facă.

— Aș putea să-ntreb dece, sau s-o las baltă ?

— Poate că acum nu mai contează. Am tot fugit de asta un an întreg. Și am fugit chiar și de tine

azi, cînd cu invitația la masă. Dar nu pot să fug toată viața.

Se opri o clipă și-și plecă ochii, fixîndu-și mîinile, apoi se uită din nou la ea.

— Trebuia să mă însor anul trecut. Dar în ziua nunții, Ben Avery și... și... logodnica mea și cu mine... am avut un accident de mașină. Celălalt șofer a murit și la fel și.. A murit și ea.

Nu plînse, dar simți că i se sfîșie totul pe dinăuntru.

Wendy îl privea cu ochii măriți de groază.

— O, Doamne, Michael, ce groaznic. E ca un coșmar.

— Așa a și fost. Am fost în comă cîteva zile și cînd mi-am revenit, ea nu mai era. Am... am...

Aproape că nu putea să continue, dar acum trebuia. Trebuia să spună cuiva. Nici lui Ben nu-i spusese măcar vreodată.

— Am fost din nou în apartamentul ei, cînd am ieșit din spital, două săptămîni mai tîrziu, dar era gol deja. Cineva chemase „Goodwill"-ul, iar tablourile ei fuseseră... fuseseră furate de două surori medicale de la spital. Fusese pictoriță.

Tăcerea se înstăpîni multă vreme între ei, pînă cînd el rosti cuvintele din nou, de parcă ar fi vrut să le-nțeleagă mai bine.

— N-a mai rămas nimic. Nici din ea, și nici din mine cred.

Cînd înălță din nou capul, văzu obrajii lui Wendy șiroiau de lacrimi.

— Îmi pare atît de rău, Michael.

El înclină capul a încuviințare sau a mulțumire și, pentru prima dată într-un an plînse și el. O cuprinse în brațe și lăsă lacrimile să-i alunece pe obraji.

CAPITOLUL 15

— Mike, ce zici de femeia care conduce biroul din San Francisco al...

Aruncă a privire spre el din șezlongul unde ședea. Și văzu clar că n-o asculta.

— Mike.

Stătea în costum de baie, ars de soarele puternic al New York-ului, uitîndu-se fix la ziarul de duminică. Dar Wendy știa că nu dădea nici o atenție nici ziarului.

— Mike.

— Te întrebasem de femeia aia cu biroul din Kansas City.

Dar deja îl pierduse. Wendy se uită țintă la el, iritată.

— Mai vrei o „Bloody Mary" ?

— Hm ? Da. Cred c-o să plec la birou curînd, adăugă el, privind prin ea la un punct invizibil, chiar sub umărul ei stîng.

— Minunat.

— Ce vrei să spui cu ata ?

Acum se uita la ea, fără să știe singur ce spunea figura ei. Dacă s-ar fi străduit, puțin, și-ar fi dat seama imediat. Dar nu se străduise niciodată.

— Nimic.

— Ascultă, Centrul Medical din San Francisco o să-mi dea de lucru pînă peste cap în ăștia doi ani care vin. E una din cele mai serioase afaceri din țară.

— Și dacă n-ar fi fost asta, ar fi fost altceva. Nu-i nevoie să te scuzi. E-n regulă.

— Atunci nu mai vorbi de parcă aș avea program de stat aici, izbucni Mike, dînd un șut ziarului.

Wendy începuse să fiarbă.

— Program ? Ai apărut la 12,30 azi noapte. Trebuia să luăm masa cu Thompsonii și nici nu m-ai anunțat că întîrzii decît la 9,45, Michael. Ar fi trebuit să plec cu ei.

— Și de ce n-ai plecat ? Nu ești obligată să stai să m-aștepți.

— Nu, dar din întîmplare sînt îndrăgostită de tine, așa că te-aș fi atșeptat oricum. Dar tu nici nu-ncerci măcar să fii amabil. Ce dracu'-i cu tine ? Ți-e frică să stai în altă parte decît în birou ? Te temi c-ar putea să pună cineva mîna pe tine ? Te temi c-ai putea să te îndrăgostești și tu de mine ? Ar fi chiar atît de groaznic ?

— Nu fii caraghioasă. Știi cît am de lucru. Ar trebui să știi mai bine decît oricine.

— Așa și e. Ți de-asta știu că jumătate din orele cînd muncești nu sînt justificate. Te folosești de munca ta ca să te ascunzi și să trăiești așa. Te folosești de ea ca să mă eviți pe mine. Și pe tine.

„Și pe Nancy". Dar asta nu o mai spuse.

— E ridicol ce spui.

Se ridică și-ncepu să se plimbe de colo-colo în jurul grădinii micuțe și bine-ntreținute. Dalele de piatră pe care pașii lui călcau nervos erau fierbinți căci, deși era încă septembrie, era încă foarte cald în New-York.

După primele săptămîni — puține, dar fericite ale legăturii lor pur platonice, vara lui și-a lui Wendy n-a fost deloc constantă în întîmplări. El își petrecea o mare parte din timp în birou, dar au reușit pînă la urmă să plece într-un wekend pînă la Long Island.

— Și, la urma urmei, ce dracu' vrei de la mine ? Credeam că ne-am lămurit de la bun început. Ți-am spus că nu vreau să mă...

— Mi-ai spus că nu vrei să te ambalezi prea mult, că ți-e teamă să nu suferi. Nu erai sigur c-o să vrei vreodată să te-nsori. Dar nu mi-ai spus

niciodată că ți-e teamă să trăiești, pentru numele lui Dumnezeu, că ți-e teamă să ții cituși de puțin, că ți-e teamă să fii o ființă omenească. Isuse, Michael, petreci mai mult timp cu dictafonul tău decît cu mine. Și probabil că ești mai drăguț cu el.

— Și ce dacă?

Privindu-l în față, Wendy simți un fior prin șira spinării. De fapt, lui puțin îi păsa. Era o nebună că rămînea cu el. Dar totuși avea ceva — frumusețe, putere, nesăbuință, durere — care o atrăgea ca un magnet. Și mai mult decît atît, își dădea seama cît de mare era suferința lui și nevoia lui. Voia să ajungă la el, să-i arate cît de mult îl iubea. Dar porcăria era că, de fapt, lui puțin îi păsa. Ea nu era Nancy. Și-o știau amîndoi.

Wendy se ridică în tăcere și trecu în camera de zi, ca să ascundă de el lacrimile ce-i străluceau în ochi. În bucătărie își turnă altă Bloody Mary și rămase acolo o clipă, cu ochii închiși tremurînd, dorindu-și să poată să ajungă la el și să-l găsească acolo. Dar începuse să-și dea seama că nu va fi niciodată „acolo" pentru ea. N-avea să-și îngăduie să fie „acolo" pentru nimeni.

Începu să-și bea băutura cu înghițituri lungi și ritmice. Însă-și lăsă paharul jos, pe masă, în clipa în care simți mîinile lui alunecînd încet și blînd pe pielea ei bronzată.

Își petrecea fiecare weekend în grădină, stînd singură la soare, să se bronzeze.

Nu-i spuse nimic, acum, lăsîndu-l să rămînă așa, exact în spatele ei. Putea să-i simtă căldura trupului, așa cum stăteau în clipa asta, și-l dorea cu disperare, dar se săturase să fie sigură c-o știa și el, să fie sigură c-ar fi putut s-o aibă oricînd ar fi vrut. Fir-ar a dracului, era timpul să se schimbe, să nu mai fie totul așa de ușor de obținut pentru el.

— Te doresc, Wendy.

Tînjea după el din tot trupul acum, după ce-i auzise cuvintele, dar nu-şi îngădui să cedeze aşa uşor. Rămase cu spatele la el, respingînd blîndeţea şi căldura mîinilor lui care-i alunecaseră încet pe tot spatele, pe coapse, în jurul mijlocului şi apoi sus, spre sîni.

— Aşa cum ai zis şi tu mai înainte. „Şi ce dacă" ?

— Ştii că n-am să mă descurc niciodată dacă e vorba de constrîngere.

— Nu e constrîngere, Michael. E dragoste. Însă e trist că tu nu ştii să le deosebeşti. Şi cu ea era la fel ?

Wendy simţi că mîinile lui Mike îngheaţă în nemişcare şi că braţele i se înţepenesc. Dar acum nu mai putea să se oprească. Voia ca să-l rănească şi ea pe el.

— Şi pe ea ţi-era frică s-o iubeşti ? E mai uşor acu, că e moartă ? Acum nu trebuie să mai iubeşti pe nimeni, aşa că poţi să trăieşti viaţa care ţi-a mai rămas ascunzîndu-te după tragedia lui „cît de mult îmi lipseşti". Ţi-e mia uşor aşa, nu ?

Se-ntoarse încet ca să-l privească. Ochii lui scîlpeau de ură acum.

— Cum poţi să spui una ca asta ? Cum îndrăzneşti ?

O clipă, el îi aminti de maică-sa. Fusese aproape tot atît de dur, aproape tot atît de rece. Dar nu exact ca ea. Nimeni n-o putea egala pe Marion.

— Cum îndrăzneşti să denaturezi în halul ăsta lucrurile pe care ţi le-am spus ?

— Nu denaturez nimic. Întreb numai. Dacă mă înşel, îmi pare rău. Dar am început să mă-ndoiesc că mă înşel.

Se rezemă de masă, uitîndu-se ţintă la el. Iar Mike, după o clipă, o apucă de umeri şi o trase spre el.

— Michael...

Dar el nu spuse nici un cuvînt ci doar îi strivi buzele sub ale lui și-n același timp rupse partea de sus a bikini-ului ei. Apoi trase cu brutalitate de partea de jos, care cedă imediat și-i rămase în mînă. Cataramele mici din aur din părți se rupseseră.

Dar cînd ajunse pe podeaua bucătăriei în brațele lui, Wendy se disprețuia mai mult pe sine însăși decît îl disprețuia pe el pentru că știa că-n străfundurile inimii sale își dorise să fie acolo. Cel puțin Mike trăia acum, cel puțin făcea dragoste cu ea, oricît de mult ar fi costat-o. Dar o costa prea mult și-o știa. O costa o parte din suflet.

Zece minute mai tîrziu, zăceau amîndoi acolo, istoviți și descurajați. Wendy putea să audă ceasul din bucătărie ticăind. Singurul sunet în tăcerea din jur. Michael nu spusese nimic. Nu făcea decît să se uite fix afară, în grădină, cu o expresie ciudat de tristă întipărită pe față.

— Te simți bine ?

El ar fi trebuit s-o întrebe, dar iată că ea-l întreba pe el. Toată povestea asta era o nebunie și-o știa, dar nu se putea opri. Cîteodată, se întreba ce-o să i se-ntîmple cînd o să se termine totul. Poate c-o să-l pună pe Ben Avery s-o concedieze. Aproape că se aștepta la așa ceva.

— Mike ?

— Hm ? Da. Îmi... îmi pare rău, Wendy. Cîteodată sînt un mare măgar.

Iar ochii îi scînteiau de lacrimi.

— Eh, nu sînt sigură să vreau să te contrazic.

Se uită în sus la el c-o privire tristă și-l sărută pe bărbie.

— Dar te iubesc oricum ai fii.

— Ai merita ceva mai bun, să știi.

Pentru prima dată de luni întregi se uită la ea fără să mai dea impresia că n-o vede.

— Cîteodată, mă disprețuiesc, pentru răul pe care ți-l fac. Numai că...

Nu mai putu să continue. Ea-i puse degetul pe buze.

— Știu.

El încuviință în tăcere și se ridică, în vreme ce ea rămase pe podeaua bucătăriei, uitîndu-se în sus la el.

— Michael ?

— Da.

Expresia feței lui era ceva mai blîndă acum decît fusese cu o jumătate de oră în urmă. Deci făcuse ceva pentru el, la urma urmei.

— Încă-i duci dorul în fiecare clipă ?

El așteptă o clipă infinit de lungă, apoi încuviință, cu o privire plină de durere. Și apoi, fără să mai spună nimic, se duse în dormitor să se-mbrace.

Wendy se ridică încet. Nu se mai sinchisi de bikini-ul rupt. Oricum, îl folosise o vară întreagă, iar cataramele de aur probabil că nu mai puteau fi puse la loc.

Se cocoță goală pe un scăunaș înalt de lîngă masă, gîndindu-se la ceea ce văzuse în ochii lui.

Cînd el se întoarse în bucătărie cîteva clipe mai tîrziu, o găsi tot acolo, pierdută în gînduri. Ea privi în sus, surprinsă, dar în ochi i se putea citi regretul și dezamăgirea cînd îl văzu purtînd niște blugi și o cămașă albă, deschisă la gît. Își ținea mapa într-o mînă și puloverul pe gît în cealaltă. Mapa îi dădu de-nțeles că se ducea la birou pînă la urmă, în ciuda faptului că era duminică, iar puloverul îi spuse că avea de gînd să stea pînă tîrziu. Nici una din ele nu erau vești bune pentru Wendy.

— Ne vedem mai tîrziu ?

Se dispreți pentru că pusese întrebarea. Ceruse... cerșise...

Blestemat să fie biroul ăla al lui și compania și tot. Blestemată să-i fie ascunzătoarea.

Cu atît mai mult cu cît el clătină din cap.

— Probabil c-o să lucrez pînă la două sau trei dimineața și pe urmă o să mă-ntorc la mine. Oricum trebuie să trec pe-acolo să mă schimb.

Blîndețea de scurtă durată a puținelor clipe dinainte dispăruse. Acum, era din nou același Michael care fugea. Îl pierduse deja în 10 sau 12 minute după ce făcuseră dragoste. Situația era disperată, dar totuși nu suporta să se dea bătută. O asemenea înfrîngere n-o făcea decît să se străduiască mai tare și să dea mai mult.

— Ne vedem mîine la biroul atunci.

Încercă din răsputeri să n-arate că e nefericită și chiar să zîmbească în vreme ce-l conducea, dar fu bucuroasă să se uite înapoi, pentru că plîngea deja — acum putea să plîngă — înainte chiar să fi închis ușa de tot. Michael Hillyard era o cauză pierdută.

CAPITOLUL 16

Peisajul de țară zbura cu și mai mare repeziciune prin fața ochilor lor acum, cînd el apăsase pe acceleratorul Porsche-ului negru. Era o senzație delicioasă : aproape că-ți dădea sentimentul că zbori. Cu atît mai mult cu cît șoseaua era complet liberă acum.

De la o vreme, obișnuiau să plece în fiecare duminică într-o plimbare cu mașina. Peter venea pe la unsprezece s-o ia și apoi porneau în viteză spre sud și mergeau dît de departe voiau. După un timp se opreau să mănînce undeva, pe urmă se plimbau puțin mînă-n mînă, rîzînd fiecare de istorioarele și

întîmplările din trecut ale celuilalt. Apoi o luau înapoi spre casă.

Era un ritual pe care ea ajunsese să-l îndrăgească. Şi, într-un fel ciudat ajunsese să-l îndrăgească şi pe el. Peter reprezenta acum ceva deosebit în viaţa ei. Îi dădea înapoi toate visele, laolaltă cu altele noi.

Azi s-au oprit lîngă Santa Cruz într-un restaurant mic, decorat ca un han franţuzesc. Au mîncat quiche şi salată nicoise, în chip de masă de prînz, stropindu-le pe amîndouă cu un vin alb foarte sec.

Nancy ajunsese să se obişnuiască cu asemenea meniuri. Era foarte departe acum de New England, de bîlciuri de ţară şi de mărgele albastre. Peter Gregson era un om căruia îi plăceau lucrurile sofisticate. Iată unul din lucrurile care-o atrăgeau spre el. O făcea să se simtă minunat de mondenă, chiar şi bandajată şi cu pălării nostime pe cap. Dar acum se putea vedea mult mai mult din figura ei. Toată partea de jos a feţei sale fusese terminată. Numai regiunea din jurul ochilor mai era încă foarte serios bandajată, însă ochelarii fumurii acopereau aproape totul. Fruntea, de asemenea, era în cea mai mare parte ascunsă. Şi totuşi, chiar şi numai regiunile care se puteau vedea mărturiseau că el nu făcuse doar un miracol, ci şi o treabă excelentă, superbă, nemaipomenită. Însăşi Nancy era conştientă de asta şi, numai ştiind cum începea să arate căpătase mult mai multă încredere în sine. Purta acum pălării cu boruri mai înguste şi-şi cumpăra haine cu o înfăţişarea mult mai izbitoare, o croială mult mai sofisticată decît cele pe care le purtase pînă atunci. Mai slăbise cu vreo 8 kilograme şi părea acum mai înaltă şi mlădioasă, cu graţia suplă a unei feline. Începuse chiar să se joace cu vocea ei cea nouă acum. Îi plăcea deja fiinţa nouă care era pe cale să devină.

— Știi ceva, Peter, m-am gîndit să-mi schimb numele, rosti ea într-un sfîrșit cu un mic surîs timid, după ce luase una din ultimile înghițituri de vin.

Într-un fel, ideea păruse mai puțin copilărească și prostească atunci cînd discutase cu Faye despre ea. Acum însă, îi păru rău că adusese vorba de asta. Însă din fericire Peter știu s-o facă să se simtă în largul ei într-o clipă.

— Nu mă mir. Ești o fată cu totul nouă, Nancy. Așa că de ce să n-ai și un nume nou? făcu el aruncîndu-i o privire afectuoasă și-și mai aprinse încă un „Don Diego", marca „Dunhill".

Lui Nancy ajunsese să-i placă mult aroma lor, mai ales după o masă bună.

Peter îi arăta acum cele mai bune lucruri, cele mai frumoase aspecte ale vieții. Era un mod încîntător să crești să te maturizezi în asemenea condiții.

— Deci, cine-i noua mea prietenă? Cum o cheamă?

— Nu m-am hotărît încă, dar mă gîndeam la Marie Adamson. Ce părere ai?

El cugetă o clipă, apoi încuviință.

— Nu-i rău... de fapt, îmi place. Îmi place foarte mult. Cum de te-ai gîndit tocmai la el?

— E vorba de numele de fată al mamei și al călugăriței mele favorite.

— Măi, măi, ce combinație exotică.

Izbucniră amîndoi în rîs, iar Nancy se lăsă pe spate cu un mic zîmbet satisfăcut. Marie Adamson îi plăcea teribil.

— Cînd te-ai gîndit să-l schimbi? o întrebă el privind-o prin vălul subțire de fum de țigară.

— Nu știu. Nu m-am hotărît.

— De ce să nu-ncepi să-l folosești în munca ta?

Peter părea entuziasmat de idee. Era întotdeauna entuziasmat cînd vorbea de munca ei sau de a lui.

Și, spre marea ei uimire și bucurie, privea munca ei în aceeași lumină ca a lui, ca și cum erau la fel de importante. Ajunsese să respecte mult talentul ei.

— Serios Nancy, de ce nu?

— Cum? Să semnez Marie Adamson pe fotografiile pe care ți le fac cadou? întrebă ea, amuzată de seriozitatea cu care-i vorbise.

— Și-ai putea să-ți mai lărgești puțin orizontul. Gîndește-te că pînă acum numai eu și cu Faye am putut să vedem rodul muncii tale.

Nu era pentru prima dată cînd se aborda între ei acest subiect. Așa că știind ce-ar fi urmat, ea ridică mîna și clătină din cap, cu un mic zîmbet hotărît.

— Nu-ncepe iar.

— Ba o să-ncep și-o s-o țin așa pînă cînd o' să fii mai rezonabilă, Nancy. Nu poți să-ți ascunzi definitiv talentul. Ești o maestră, indiferent dacă te ocupi de pictură sau de fotografii. E o crimă să continui să te ascunzi așa cum ai făcut pînă acum. Trebuie să expui.

— Nu, răspunse ea cu hotărîre, mai luînd o înghițitură de vin și mutîndu-și privirea în altă parte, spre priveliște. Am expus tot ce voiam să expun.

— Superb. Deci te fac la loc ca să te ascunzi într-un apartament pentru tot restul vieții și să-mi faci mie poze.

— E o soartă atît de groaznică?

— Pentru mine, nu, îi zîmbi el cu blîndețe, luîndu-i mîna într-a lui. Dar pentru tine, da. Ai așa de mult talent. Nu fi zgîrcită. Nu-l ascunde. Nu-ți face răul ăsta. De ce să nu faci o expoziție ca Marie Adamson? Așa ai fi în anonimat.

Dacă nu-ți place cum a ieșit expoziția, nici ce-a urmat după ea, poți să renunți la numele de Marie Adamson, și să începi din nou să-mi faci mie poze. Cel puțin încearcă. Chiar și Garbo a avut un

succes răsunător înainte să se transforme într-o pustnică. Dă-ți o șansă cel puțin.

Ceva din vocea lui o atrase, căci suna parcă a pledoarie. Și, în plus, avusese dreptate în legătură cu anonimatul creat de noul ei nume. Poate că din cauza asta, nu va fi chiar același lucru. Dar totuși simțea că se mai aflaseră încă de o mie de ori până atunci exact în același punct al discuției. Ceva din ființa ei înghețа, se împietrea la gîndul că ar putea fi din nou artist profesionist. Asta o făcea să se simtă vulnerabilă. O făcea... să se gîndească la Michael.

— O să mă mai gîndesc la asta.

Péter se mulțumi cu-atît. Era cel mai pozitiv răspuns pe care-l primise la acea întrebare până atunci.

— Așa să faci... Marie.

O privi cu un zîmbet larg. Ea chicoti.

— E ciudat să ai un nume nou.

— De ce? Ai o față nouă. Și asta-i ciudată?

— Nu tocmai. Nu mai e. Mulțumită lui Faye și ție. M-am obișnuit cu ea.

O mulțime de femei și-ar fi dat mîna dreaptă să aibă ocazie să se obișnuiască cu așa o față, și-o știa și ea.

— Să-ncep să-ți spun Marie?

Vorbise în glumă numai, înainte să vadă strălucirea nouă din ochii ei. Erau strengărești și minunați și vii.

— De fapt și la urma urmei... da. Cred c-o să-ncerc să văd dacă mi se potrivește.

— Perfect, Marie. Dacă mă-ncurc sau uit, calcă-mă.

— Nici o problemă. O să-ți dau una cu aparatul de fotografiat.

El chemă chelnerul ca să le facă socoteala și, înainte de a se ridica, își zîmbiră lung și tandru.

După ce-au mîncat de prînz, au plecat să se plimbe prin orășelul mic de pe plajă, intrînd în magazine, plimbîndu-se pe străduțele înguste, rătăcind prin săli de expoziție dacă era ceva interesant. Și oriunde s-ar fi dus, Fred alerga sau în urma, sau înaintea lor, la fel de obișnuit cu acest ritual de duminică. Întotdeauna aștepta în mașină cît timp luau ei masa, însă restul zilei, inclusiv în plimbări, erau împreună.

— Ești obosită ? o întrebă el, grijuliu, după o oră de hoinăreală.

Deși ea se străduia, cu timpul, să se obișnuiască să îndure mai mult, Peter, mai mult ca oricine, își dădea seama cît de ușor obosea Nancy. Dar în cele 17 luni cîte s-au scurs de la accident, i se făcuseră 14 operații. Însă trebuia să mai treacă un an pînă ce ea să se obișnuiască perfect cu noul său „eu", deși oricine care n-o cunoștea bine n-ar fi observat în nici un caz oboseala ei ocazională. Părea întotdeauna plină de viață, dar o plimbare de-o oră încă îi cerea un anume efort.

— Vrei să ne-ntoarcem ?

— Da, deși mă scoate din sărite că trebuie să recunosc, încuviință ea cu tristețe, lăsîndu-și mîna prinsă într-a lui.

— De azi într-un an, Marie, o să mă învingi în orice întrecere.

Ideea asta, dar și ușurința cu care folosea numele ei cel nou o făcu să rîdă.

— Accept ce-ai zis în chip de provocare.

— Mă tem c-ai să cîștigi. Pentru că ai un mare avantaj.

— Care ?

— Tinerețea.

— Și tu la fel, spuse ea cu sinceritate.

Însă el rise, clătinînd din cap.

— Fie ca să mă vezi mereu cu ochii ăștia, draga mea.

Dar cînd privi în altă parte, în ochii lui se ascundea o umbră de tristețe. Ea prinse o lucire numai, dar i-a fost de-ajuns. Nu era chip să negi că exista o mare diferență de vîrstă între ei. Nu contează cît de mult țineau unul la altul, cît de apropiați erau : nimeni nu putea să ignore diferența de 23 de ani între ei. Dar ea ajunsese la concluzia că asta n-o deranjează : că-i plăcea chiar. Îi mărturisi asta odată și, citeodată, el chiar o credea : asta depindea însă de starea de spirit în care se găsea Dar nu recunoscuse niciodată cît de mult îl irita. Ea era prima fată care-l făcuse să-și dorească să fie iarăși tînăr, să poată să arunce de pe umeri zece ani sau poate 20, ani pe care-i prețuise pînă atunci, dar pe care acum îi considera o povară cu care-i venea greu să apară înaintea tinereții ei.

— Nancy...

Acum, cînd o privea cu multă seriozitate, cu o întrebare în ochi, numele ei cel nou fusese brusc uitat.

— Da ?

— Încă îi... încă îi simți lipsa ?

Era atîta durere în ochii lui Peter cînd i-a pus întrebarea încît ea-și dori să-l cuprindă în brațe și să-i spună că totul era în regulă. Dar nici nu putea să-l mintă.

Spre marea ei surprindere descoperi că întrebarea îi aduse lacrimi în ochi. Dădu din umeri, apoi încuviință cu o mișcare a capului.

— Citeodată. Nu întotdeauna.

Fusese un răspuns sincer.

— Îl mai iubești încă ?

Ea-l privi drept în ochi înainte să răspundă.

— Nu știu. Îmi amintesc de el așa cum era, de noi așa cum eram, dar nici una din imaginile din mintea mea nu poate să se mai potrivească cu rea-

lităţea. Eu nu mai sînt aceeaşi şi nici el nu mai poate fi. Accidentul trebuie să-şi fi pus amprenta şi pe el. Poate dacă ne-am revedea în clipa asta, am descoperi că nu mai avem nimic comun. Aşa cum sîntem acum, e greu de spus. Pentru că nu ne-a mai rămas decît visele din trecut. Cîteodată îmi doresc să-l văd numai ca să fiu pusă să fac faţă situaţiei. Dar am... am ajuns să înţeleg că n-am să-l... mai văd vreodată.

A spus-o cu greutate, dar cu caracter definitiv.

— Aşa că trebuie să renunţ la vise.

— Asta nu-i uşor.

Ciudat, dar şi ochii lui erau acum plini de durere cînd îi vorbi. Şi deodată ea începu să se-ntrebe dacă nu trecuse şi el prin ceva asemănător. Poate că de-asta îi înţelegerea întotdeauna atît de bine sentimentele.

— Peter, cum se face că nu te-ai însurat niciodată ?

Mergeau încet spre plajă acum, cu Fred în spate : însă uitaseră complet de el.

— Sau n-ar trebui să-ntreb ?

— Ba da, poţi să-ntrebi. Dintr-o mie de motive rezonabile. Sînt prea egoist. Sînt prea ocupat. Munca mi-a înghiţit viaţa. Din toate motivele astea. Şi, de asemenea, mă mişc prea repede, nu sînt tocmai genul să mă stabilesc.

— Într-un fel, nu-mi vine să cred că numai pentru asta, făcu ea privindu-l cercetător.

Ea îi zîmbi.

— Nici eu. Dar e un bob de adevăr în toate motivele astea.

Făcu o pauză lungă, apoi oftă.

— Mai sînt şi alte motive. Am fost îndrăgostit de cineva vreme de 12 ani. Era pacienta mea cînd ne-am cunoscut şi m-am ataşat mult de ea, dar am evitat să mă ambalez. Ea n-a ştiut niciodată ce simt pînă... pînă mult mai tîrziu. Păream destinaţi

să ne întîlnim mereu. La fiecare petrecere, la fiecare masă festivă, la fiecare întrunire socială sau profesională. Soțul ei era și el doctor. Înțelegi, era căsătorită. Am rezistat „tentației" — pentru că era tentație — încă un an. Pe urmă n-am mai putut. Ne-am îndrăgostit unul de altul și ne-am simțit foarte bine împreună. Discutam despre căsătorie, plănuiam să fugim împreună, să avem un copil. Dar n-am făcut-o niciodată. Pur și simplu am continuat să trăim în același fel... timp de 12 ani. Nu pot să-nțeleg cum de am putut să rămînem așa atîta timp, dar cred că lucrurile se mai întîmplă și așa. O ții mereu și mereu așa și într-o zi te trezești c-au zburat 10 ani, sau 11 sau 12. Găseam mereu motive să nu ne căsătorim, ea să nu divorțeze. Se găseau întotdeauna motive. Poate că preferam să rămînem așa cum eram. Nu știu.

Nu mai recunoscuse niciodată asta înainte. Nancy îl privea atent, ascultîndu-l. Privea în zare și părea la o mie de mile depărtare de ea, chiar dacă-i vorbea.

— De ce-ați încetat să vă mai vedeți ? Sau...

Poate că nu încetaseră. Cînd gîndul i se ivi în minte, obrajii i se aprinseră. Poate că era prea curioasă. Poate că exista o mare parte din viața lui Peter, despre care să nu se știe nimic și să n-aibă nici un drept să știe. Nu se mai gîndise niciodată la asta pînă acum.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să-ntreb.

— Nu fi caraghioasă.

Ochii lui și gîndurile lui se întoarseră la ea cu obișnuita lor blîndețe.

— Poți să mă-ntrebi orice. Nu, a murit. Acum patru ani, de cancer. Am fost cu ea aproape tot timpul, în afară de ultima zi. Cred... cred că Richard și-a dat seama și cred că de fapt îi era recunoscător că nu-l părăsise cu ani în urmă. Am

plîns-o împreună. Era o femeie nemaipomenită. Era... semăna foarte mult cu tine.

Acum, cînd a privit-o din nou, Nancy văzu că ochii îi erau plini de lacrimi. Și mai simți că lacrimile izvorăsc și-n ochii ei. Fără să se gîndească, întinse mîna cu grijă și-i șterse cu blîndețe lacrimile de pe obraz. Apoi, fără să-și retragă mîna de pe obrazul lui, se apropia încet de el și-l sărută ușor, pe buze. Rămaseră acolo în tăcere o clipă infinit de lungă, foarte aproape, cu ochii închiși. Apoi ea simți brațele lui Peter cuprinzînd-o și se mai simți mult mai liniștită decît fusese vreodată în ultimul an. Se simțea în siguranță, Peter o ținu la fel un timp care păru să fie extrem de lung și apoi el își plecă fața peste a ei și o sărută cu pasiunea zăgăzuită a ultimilor patru ani. Avusese alte femei de cînd murise Livia, dar n-o iubise pe nici una. Pînă la Nancy.

— Știi că te iubesc ?

Făcu un pas înapoi și privi în jos spre ea cu un zîmbet pe care Nancy nu i-l mai văzuse niciodată. O făcea să se simtă veselă și tristă în același timp, pentru că nu era sigură că era gata să-i dăruiască tot ceea ce-i dăruia el. Îl iubea, dar nu... nu în felul în care ochii lui îi mărturiseau c-o iubea el.

— Și eu te iubesc, Peter. În felul meu ciudat.

— Pentru moment ajunge.

Și Livia îi spusese la fel la început. Era înspăimîntător, cîteodată, cît de mult semănau.

— Știi, Faye m-a ajutat foarte mult cînd a murit ea. De-asta am crezut c-o să fie bună și pentru tine.

Îl mai ajutase și-n alte femei, dar asta nu conta, nu acum.

— Ai avut dreptate. E minunată. Amîndoi sînteți.

Ea prinse mîna lui Peter și o luară înapoi pe plajă.

— Peter... eu... nu prea știu cum s-o spun, dar... nu vreau să-ți fac rău. Te iubesc, dar sînt în faza cînd îmi împachetez trecutul. Bucată cu bucată, frîntură cu frîntură. S-ar putea să-mi mai ia cîtva timp.

— Nu mă grăbesc. Sînt un om foarte răbdător.

— Bun. Pentru că vreau să fii aci cînd am să fiu gata.

— O să fiu. Nu-ți face griji.

Felul în care-a spus-o a făcut-o să se simtă bine, să se simtă fericită. Începuse să se-ntrebe dacă nu cumva îl iubea mai mult decît credea. Și, așa cum mergeau unul lîngă altul, îi veni deodată o idee. O sperie și-o entuziasma, dar știa că voia s-o pună-n aplicare. El descoperi scînteia din ochii ei cînd fata ridică ochii spre el în vreme ce se-ntorceau spre mașină.

— Ia zi, ce-ți trece prin cap ?

— Nu contează.

— O, Doamne. Ce mai e acum ?

Cu cîteva săptămîni în urmă îl sunase în zori ca să-i spună că trebuie să se scoale ca să vadă cel mai grozav răsărit de soare de pe lume.

— Nancy... nu, Marie. De-acum înainte ești Marie și numai Marie. Dar spune-mi, Marie e tot atît de zăpăcită ca Nancy ?

— Mai rău. Am tot felul de idei noi.

— O, nu, scutește-mă.

Dar nu arăta ca și cum ar fi dorit să fie scutit. Cel puțin nu pe moment.

— Poate-mi dai vreun exemplu. Nici măcar unul mic ?

Dar nu arăta ca și cum ar fi dorit să fie scutit. îi sări în brațe, iar Peter porni mașina.

— Ei bine, am și eu o idee în legătură cu tine. Fața ta o să fie terminată cam pe la sfîrșitul anului. Ce-ai zice să începi un an nou cu o expoziție

de artă fotografică a Mariei Adamson? Ai fi de acord ?

— Poate.

De fapt, începuse să-i placă ideea și unul din lucrurile întîmplate în acea după-amiază o făcuse să se simtă din nou curajoasă. Poate că spunîndu-i ce simțea în legătură cu Michael, auzind de femeia pe care-o iubise... fiind în brațele lui, fiind sărutată din nou de un bărbat...

— O să mă mai gîndesc la asta.

— Nu. Promite-mi. De fapt...

Scoase cheia din contact, o lăsă să alunece pe scaun sub el și se-ntoarse cu un zîmbet spre ea.

— Nu te duc acasă pînă nu-mi spui clar că ești de acord să expui. Și sper că ești o doamnă prea bine ca să te bați cu mine pentru cheie.

— Bine. Ai cîștigat, rise ea zburlind blana lui Fred. Mă dau bătută. O să expun.

— Așa ușor cedezi ? făcu el uimit la culme.

— Așa ușor cedez. Dar după tine, cum să fac să ajung să expun ?

— Lasă asta-n seama mea. Ne-am înțeles ?

— Da, sir, ne-am înțeles.

Îi încredințase astfel munca ei, la fel cum îi încredințase chipul ei și viața ei.

— Draga mea, n-ai să regreți.

Apoi îi luă cu blîndețe fața în mîini, o sărută și pe urmă porni din nou mașina. Fusese o zi minunată.

Mașina înaintase încet de-a lungul coastei, apoi la fel de încet prin oraș, pînă cînd Peter o opri plin de regret în fața casei ei, la ora șase. Nu putea să suporte ideea că ziua cea minunată se sfîrșește, dar voia ca ea să se odihnească.

— În regulă, stimată doamnă. Somn ușor. Vreau să vii devreme mîine la mine la cabinet. Și mai vreau să fii odihnită.

Avea să-i mai scoată din bandaje a doua zi și mai existau încă două operații programate pentru următoarele două luni. Dar pînă în decembrie avea să i se facă toate operațiile, iar în ianuarie va fi „dezvăluită".

— Vrei să vii sus ?

De fapt nu era foarte sigură c-ar fi vrut într-adevăr ca el să vină, așa că a fost oarecum ușurată cînd el i-a zis că nu.

— O să luăm masa împreună săptămîna asta. Pînă atunci poate că o să am niște vești despre expoziție.

— N-o să fiu foarte dezamăgită dacă n-ai să ai.

El îi zîmbi în vreme ce ea și Fred coborîră din mașină. Înainte să intre în clădire, ea-i făcu cu mîna. Dar deja se gîndea la altceva. Ideea îi venise pe plajă, cînd se îndreptau spre mașină. Acum știa că trebuie s-o pună-n aplicare. Că voia s-o pună-n aplicare.

Cum ajunse sus se îndreptă spre dulap fără să-și scoată măcar haina și căută pe după boarfe pînă cînd o găsi. O trase afară în hol și-o privi țintă multă vreme pînă să se hotărască să-o deschidă. Era prăfuită, iar ea aproape că se temea s-o deschidă, dar trebuia s-o facă. În cele din urmă își adună curajul și trase încet de fermoar. Servieta ei neagră de pictor i se deschise la picioare, scoțînd la iveală schițe, cîteva tablouri mici și alte cîteva neterminate. Dar deasupra grămezii se afla ceea ce căutase. Se așeză pe podea și se uită gînditoare la el. Voise să fie cadoul de nuntă a lui Michael, acum un an jumătate. Peisajul cu băiețelul ascuns în copac.

Rămase așa multă vreme, ținîndu-l în mînă, cu obrajii șiroind de lacrimi. Trebuiseră să treacă 18

luni pînă să se poată uita din nou la el. Dar acum trebuia să se uite și avea de gînd să-l termine chiar. Pentru Peter.

CAPITOLUL 17

Era o zi friguroasă și umedă. Marie coborî borul pălăriei ei albe de fetru moale și ridică gulerul paltonului de lînă de un roșu aprins. Se îndrepta spre cabinetul lui Faye Allison. Nu mai era mult de mers. Fred lipăia din lăbuțe alături de ea, ca de obicei, iar zgarda și lesa lui aveau aceeași nuanță de roșu ca și haina ei. Cînd au dat ultimul colț, Nancy a privit în jos spre el și i-a zîmbit. Era plină de o bună dispoziție pe care nici măcar ceața nu putea s-o strice sau s-o mai tempereze cel puțin.

Și mînată de această dispoziție, urcă în fugă scările spre cabinetul lui Faye și intră singură, fără să fie nevoie să-i deschidă nimeni.

— Salut. Sînt aici răsună vocea ei în casa călduroasă și confortabilă.

Un moment mai tîrziu veni și răspunsul grăbit de sus.

Marie își scoase haina și rămase în rochia albă, simplă, de lînă pe care o purta. N-avea la ea decît o singură bijuterie : un ac de aur pe care i-l dăruise Peter acum cîteva luni.

Aproape fără să-și dea seama ce face, se uită în oglindă, ridică mai sus borul pălăriei și zîmbi imaginei pe care o văzu acolo. Ochelarii dispăruse în sfîrșit... Acum își putea vedea ochii dacă se uita în oglindă. Nu mai rămăseseră decît cîteva benzi în-

guste de leucoplast pe frunte. Iar în cîteva săptămîni aveau să dispară și ele. Gata. Treaba avea să fie terminată.

— Îți place ce vezi, Nancy ?

Cu o mică tresărire, fata își abătu puțin privirea în oglindă și-o descoperi pe Faye stînd în spatele ei cu un surîs afectuos pe buze. Zîmbi și ea și încuviință.

— Da, cred că sînt. M-am obișnuit cu mine acum. Dar tu nu.

Ochii ei căpătaseră o lucire strengărească în clipa în care se întorcea spre prietena ei cu un zîmbet poznaș.

— Ce vrei să spui ?

— Continui să-mi spui Nancy. Sînt Marie acum, ți-aduci aminte ? Și încă oficial.

— Scuză-mă, făcu Faye clătinînd din cap și luînd-o înainte spre camera confortabilă în care stăteau de vorbă totdeauna.

— Greșesc mereu.

— Văd.

Dar Marie nu părea supărată în clipa în care se lăsă să alunece în scaunul ei preferat.

— Cred că e greu să te dezbari de vechile obiceiuri.

Fața i se adumbri cînd rosti cuvintele. Faye așteptă s-o audă împărtășindu-i și celelalte gînduri.

— M-am mai gîndit mult la asta în ultimul timp. Cred că am terminat în sfîrșit cu el, spuse ea încet, privind țintă la foc.

— Cu Michael ?

Marie nu făcu decît să încuviințeze cu o mișcare a capului. Dar își ridică în cele din urmă privirea, cu o expresie extrem de serioasă pe chip.

— Ce te face să crezi c-ai terminat cu el ?

— Cred că m-am hotărît să fie așa. Nu prea am de ales. Adevărul e, Faye, că au trecut aproape doi ani de la accident. Nouăsprezece luni, ca să fim

exacți. Nu m-a găsit încă. Nu i-a spus maică-sii să se ducă dracului și că trebuie să fie cu mine orice s-ar întîmpla. În loc de asta, a lăsat-o baltă.

Ochii ei îi căutară pe-ai lui Faye. Apoi urmă, mai repede.

— M-a lăsat baltă. Așa că a venit vremea să-l las și eu pe el.

— Asta nu-i ușor. Ai așteptat mult de la el o groază de vreme.

— Prea multă vreme. Iar el m-a lăsat baltă.

— Și cum te simți acum ?

— Bine, cred. Sînt furioasă pe el, nu pe mine.

— Nu mai ești supărată pe tine pentru că ai făcut tîrgul cu mama lui ?

Faye atinsese acum un subiect delicat și-o știa, dar trebuia s-o facă.

— N-am de ales.

Vocea îi era rece și dură.

— De ce mi-aș face ? Crezi cumva că Michael își face vreun reproș pentru că m-a părăsit ? Pentru că nu s-a ostenit niciodată să vină să mă vadă după accident ? Crezi cumva că nu doarme nopțile de rău ce-i pare ?

— Dar nu-ți faci nici un reproș ?

— Dar ție nu ți se mai întîmplă să nu dormi nopțile din cauza lui, Nancy ? Asta mă interesează.

— Marie, fi-ar a dracului. Iar răspunsul să știi că e nu. M-am hotărît să las deoparte visele. Am trăit prea mult cu prostia asta în cap.

Părea convingătoare, dar Faye nu era încă sigură că știe exact ce simțea ea.

— Și acum ce urmează ? Ce-o să-i ia locul lui Michael. Sau cine ? Peter ?

— Acum lucrez. În primul rînd, o să mă duc în sud-vest de Crăciun. Îmi iau o vacanță. Sînt niște locuri frumoase acolo, pe care vreau să le fotografiez. Mi-am făcut deja planurile. Arizona, New

Mexico. Aș putea chiar să mă plimb prin New Mexico cîteva zile.

Părea încîntată așa cum vorbea acum, dar încă mai era ceva împietrit pe chipul său, mascînd ceva trist. Mai pierduse ceva. Își îngăduise în cele din urmă să-l piardă pe Michael. Durase foarte mult.

— O să lipsesc vreo trei săptămîni. Așa vacanță merge, nu ?

— Și pe urmă ?

— Muncă, muncă și iar muncă. Pe moment, numai asta mă interesează. Peter a aranjat totul pentru expoziție. O să fie în ianuarie. Și să faci bine să fii aici.

Faye zîmbi.

— Doar nu ți-ai închipuit c-aș putea să lipsesc ?

— Speram că nu. Am ales pentru expoziție niște fotografii care-mi plac la nebunie. Tu nici nu le-ai văzut pe toate, și Peter la fel. Sper să-i placă și lui.

— O să-i placă. Îi place teribil tot ce faci tu. Ceea ce aduce o altă întrebare. Nan... pardon, Marie. Cum e cu Peter ? Ce simți, ce părere ai de toate astea ?

Marie suspină și se uită din nou în foc.

— Simt o mulțime de lucruri diferite în legătură cu Peter.

— Îl iubești ?

— Într-un fel.

— Ar putea să-l înlocuiască pe Michael în viața ta ?

— Poate. Încerc tot timpul să-l las să-i ia locul lui Michael, dar ceva mă oprește. Nu sînt gata încă. Nu știu. Faye... Mă simt vinovată că nu-i dăruiesc mai mult. Face atîtea pentru mine. Și... Știu cît de mult ține la mine.

— E un om foarte răbdător.

— Poate prea răbdător. Mă tem să nu-i fac rău.

Ochii ei plini de mîhnire îi căutară pe-ai lui Faye.

— Ţin foarte mult la el.

— Atunci trebuie să aştepţi şi să vezi ce se întîmplă. Poate c-o să te simţi mai eliberată acum cînd te-ai decis să-l laşi pe Michael să piară din viaţa ta.

Faye observă că muşchii din jurul gurii Mariei se contractă la auzul cuvintelor.

— Marie ? Doar n-ai de gînd să renunţi la toţi oamenii acum ? Să renunţi la dragoste ?

— Nu. De ce-aş face-o ?

Dar răspunsul fetei fusese prea grăbit şi prea voit dezinvolt.

— Să n-o faci. Michael te-a dezamăgit. Dar el e unul şi bărbaţi mai sînt atîţia. Să nu uiţi asta. Există undeva unul şi pentru tine. Poate Peter, poate altcineva. Dar există cineva. Eşti o fată frumoasă şi ai 23 de ani. Ai toată viaţa înainte.

— Aşa spune şi Peter.

Dar nu arăta ca şi cum i-ar fi crezut pe vreunul din ei. Se uită apoi în sus la Faye cu un mic surîs nervos care-i masca atît teama cît şi durerea.

— Şi-am mai luat o hotărîre ?

— În legătură cu ce ?

— În legătură cu noi. Cred c-ar cam trebui să terminăm, Faye. Am spus tot ce-aveam de spus o vreme. Acum sînt gata să ies, să muncesc pînă nu mai pot şi să dau piept cu lumea şi cu viaţa.

— Dar de ce să nu te bucuri de ea ?

Încă era ceva care-o îngrijora în legătură cu fata. Renunţase la ceva. Exista ceva în care nu mai credea. Fusese trădată şi într-un fel abandonată. Era gata să se lupte pentru munca ei, dar nu pentru ea însăşi.

— Ai primit un dar minunat, Marie. Darul frumuseţii. Nu-l ascunde în spatele unui aparat de fotografiat.

Dar Marie o țintui cu o privire tot atît de dură ca o stîncă.

— N-a fost un dar, Faye. Am plătit pentru el cu tot ce-am avut.

La plecare, își urară un Crăciun fericit una alteia dar cuvintele aveau un ecou fals, o goliciune care-o deranja pe Faye.

Marie Adamson își trase pe ochi pălăria ei albă de fetru moale, și plecă după ce-i făcu vag cu mîna prietenei sale de doi ani. Era aproape ca și cum spunea adio acestor doi ani, pășind într-o altă viață și lăsînd în urmă tot ce iubise odată.

CAPITOLUL 18

După ce plecă din cabinetul lui Faye, Marie luă un taxi, cerînd să fie dusă direct la Union Square. Își rezervase deja locul în avion : nu trebuia acum decît să treacă pe la agenție și să-și ridice biletele. Avea să fie prima călătorie pe care o făcea după ani și ani, prima după weekend-ul petrecut cu Michael în Bermude. Era de Paști și...

Cu un efort, își alungă din minte orice încercare de amintire. Taxiul înainta încet pe Post Sret, împiedicat de aglomerația orașului. Fred îi ședea în poală, uitîndu-se după mașinile care treceau și întorcîndu-se din cînd în cînd ca să arunce o privire stăpînei sale. Simțise că se petrecea ceva ciudat : atmosfera din jurul ei era încărcată și atîta electricitate încît pînă și cățelușul putea s-o simtă.

Marie scoase din poșetă o țigară și cu nervozitate o aprinse.

— Aici domnișoară ?

Şoferul oprise la colţul dintre Powell şi Post, vis-a vis de Hotelul Saint Francis. Marie încuviinţă repede.

— E bine şi aici...

Plăti cursa, deschise uşa taxiului şi-l lăsă pe Fred să sară pe trotuar. Îl urmă şi ea repede, stinse ţigara şi privi în jur. Agenţia de voiaj era doar la cîţiva paşi mai încolo, aşa că în curînd fu înăuntru. Remarcă surprinsă, că nu era nici o coadă. Însă uimirea ţinu doar pînă cînd îşi aminti că era încă devreme. Întîlnirile ei cu Faye erau întotdeauna la 8,45. Erau... fuseseră... Brusc, ea-şi dădu seama încă o dată că terminase acum. Era liberă. Era terminată. Era făcută. N-avea să mai consulte un psihiatru. Gîndul o înspăimîntă puţin. Se simţi eliberată şi în acelaşi timp însingurată, ca şi cum ar fi sărbătorit un eveniment şi-n acelaşi timp l-ar fi deplîns.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

Fata din spatele tejghelei o privi cu un zîmbet, iar Marie îi surîse şi ea la rîndul ei.

— Aţi venit să vă ridicaţi biletele ?

— Da. Mi le-am rezervat de săptămîna trecută. Mă numesc Adams... McAllister.

Era o senzaţie ciudată să-şi folosească din nou vechiul nume : nu-l mai folosise de două luni. Dar chiar şi călătoria era simbolică. Legal, numele ei va fi schimbat începînd cu întîi ianuarie. Cînd se va întoarce, nu va mai fi Nancy McAllister, ci Marie Adamson, pentru totdeauna. Dar la plecare, va fi încă Nancy. Era ca şi cum pleca într-o călătorie de nuntă, dar de una singură. Asta era ultimul pas din drumul parcă nesfîrşit, care durase aproape doi ani.

Marie Adamson avea în sfîrşit să se nască, şi încă în mod oficial. Iar Nancy McAllister putea să fie uitată pentru totdeauna. La dracu', Michael o uitase : acum venise timpul să-l uite şi ea. Nu mai avea de cine să-şi aducă aminte. Peter avusese grijă de asta. Nici unul din cei care o cunoscuseră înainte

n-ar mai recunoaște-o acum. Figura delicată, perfect alcătuită era ceea ce toate femeile ar fi visat să fie : dar era în același timp una pe care n-o văzuse nimeni în ultimii 24 de ani. Pentru ea însăși, chipul nu mai era deloc străin, dar nici nu mai era al lui Nancy McAllister. Și vocea era alta : mai mîngîietoare, mai adîncă, mai controlată. Era o voce pătrunzătoare, cu inflexiuni senzuale. Și îi plăcea felul în care o ascultau oamenii acum, ca și cum ar fi avut mai mult de spus, odată ce avea un mod diferit de a spune totul. Mîinile îi erau delicate și pline de grație, mișcările mai bine și mai mature după lecțiile de balet pe care Peter o lăsase în sfîrșit să le ia, de vreme ce el era aproape gata. La toate acestea se adăugase Yoga. Și totul completa imaginea Mariei Adamson.

— Costă 196 dolari.

Fata aruncă întîi o privire computerului, apoi se uită din nou la clienta din fața ei. Aproape că nu putea să-și dezlipească privirea de la ea — trăsăturile perfecte, surîsul strălucitor și grația pe care o avea cînd se mișca atrăgea și reținea atenția tuturor. Tot ce avea legătură cu ea te făcea să te întrebi cine e.

Marie completă un cec, își primi biletul și plecă. Acum era din nou în Union Square, sub razele destul de îndrăznețe aici, în San Francisco, ale soarelui de Decembrie. Îl ținea pe Fred în brațe, ca să nu-l calce pe lăbuțe ceilalți trecători grăbiți. Își zîmbi sieși în vreme ce rătăcea de colo-colo prin Square. Era o zi frumoasă, iar ea avea o viață frumoasă. Pleca în vacanță : terminase cu toate operațiile acelea nesfîrșite : începea o viață nouă, o carieră nouă : avea o locuință care-i plăcea teribil și exista pe lume, exista alături de ea un bărbat care-o iubea. Ce-și putea dori mai mult ?

Gîndind așa, intră în magazinul I. Maguin cu pas vioi și cu un surîs pe buze, hotărîtă să-și cumpere

ceva drăguț. Ceva, în chip de cadou de Crăciun — luat înainte de vreme — pentru ea sau poate pentru călătorie. Umblă de colo-colo, din etaj în etaj, probînd pălării, brățări, eșarfe, jachete, genți de mînă, o pereche de cizme și o pereche de pantofi nostimi din lamé auriu.

Se hotărî în sfîrșit la un pulover alb, pe gît, de cașmir care, împreună cu pielea ei mătăsoasă și cu părul negru, bogat o făcea să arate aproape ca Albă ca Zăpada. Ideea o amuză. Avea să-i placă și lui Peter. Puloverul îi modela excelent silueta. Chiar și ea i se schimbase, datorită baletului și ședințelor de yoga : trupul părea să i se fi călit și să i se fi întins. Părea acum înaltă, suplă și minunat mlădioasă.

Se îndreptă din nou spre etajul principal, uitîndu-se în vitrine, uitîndu-se la oameni. În cele din urmă se opri să cumpere o cutie cu ciocolată pentru Faye. Era un cadou festiv, potrivit să fie oferit în ziua ultimei întîlniri ca doctor și pacient.

Pe cartea de vizită nu scrise decît „Mulțumesc. Cu dragoste, Marie". Ce-ar mai fi putut scrie altceva ? Mulțumesc că m-ai ajutat să-l uit pe Michael ? Mulțumesc că m-ai ajutat să supraviețuiesc ? Mulțumesc...

Se tot juca așa cu gîndurile pînă cînd, deodată, se opri. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Continuă să privească țintă chiar și după ce vînzătoarea îi distrăsese o clipă atenția ca să-i dea înapoi cartea de credit.

Ben Avery era doar la cîțiva pași mai încolo, uitîndu-se la niște valize femeiești foarte scumpe.

Marie rămase unde se găsea o vreme care păru infinit de lungă : apoi se strecură mai aproape. Trebuia să-l vadă, să-l atingă, să-l audă vorbindu-i. Într-o clipă de rătăcire, se întrebă dacă o va recunoaște : se rugă cerului s-o recunoască, apoi își

dădu seama că nu era posibil și se străduí să se simtă bucuroasă. În felul ăsta putea să-l privească, să stea lîngă el cît de mult ar fi vrut. Se întrebă cît timp trecuse de cînd Ben îl văzuse ultima dată pe Michael, și dacă acceptase slujba la Cotter-Hill-yard.

Se strecură și mai aproape de el și începu să cerceteze niște serviete din piele de căprioară de lîngă obiectele pe care le privea el.

Ochii ei nu se dezlipeau nici o clipă de pe chipul lui Ben. Deodată, el se întoarse s-o privească și-i zîmbi în felul acela al lui, plăcut și nesilit. Dar nimic nu arăta c-ar fi recunoscut-o, în loc de asta, o privi admirativ și apoi întinse mîna spre Fred.

— Salut, micuțule.

Vocea lui îi era atît de familiară încît aproape că o făcu să se simtă gata să leșine : dar rămase acolo, simțind căldura mîinilor lui lîngă ale ei, în vreme ce Ben mîngîia cîinele.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că numai văzînd un prieten al lui Michael ar fi în halul ăsta de emoționată. Dar azi îl vedea pentru prima dată după...

Își închise o clipă ochii și-și strivi lacrimile între gene, uitîndu-se apoi la valizele pe care le cercetase Ben.

Fără să-și dea seama, mîna ei atinse lanțul de aur pe care i-l dăduse în noaptea nunții. Încă îl purta.

— Cumpărați cadouri de Crăciun ?

Se simți prost să discute nimicuri cu el, dar voia, trebuia să-i vorbească. Încă o dată se întrebă dacă o va recunoaște de astă dată după voce. Chiar dacă știa și ea cît de diferit îi suna acum glasul.

Și iarăși el o privi cu zîmbetul nesilit, dar lipsit de expresie pe care-l schimbă doi străini.

— Da, pentru o tînără și nu pot să mă hotărăsc.

— Cum arată ?

— Grozav.

Marie izbucni în ris. Era tot vechiul Ben. Aproape că-și dori să-l întrebe dacă măcar de data asta era ceva serios. Dar nu putea.

— Are păr roșcat și e... aproape de înălțimea dumitale.

O privi din nou pe Marie, iar ochii lui alunecară aproape înfometați pe trupul ei. Marie nu știu dacă trebuie să rîdă sau să se întristeze. Același, același Ben.

— Ei, sînteți sigur că-și dorește o valiză ?

Lui Marie îi părea un dar cam prost ales. Spera ceva mult mai grozav de la Peter. Ca de exemplu — poate — o lentilă nouă.

— O să plecăm într-o călătorie împreună, așa că m-am gîndit... Chiar și călătoria e o surpriză. Vreau să ascund biletele în geamantan.

Cinci sute de dolari dați pe valize de import numai ca să ascunzi niște bilete ? Benjamin Avery, ce extravaganță ? Trebuie să-i fi mers bine în ultimii doi ani.

— E o fată norocoasă.

— Nu, eu sînt un tip norocos.

— Sînteți în luna de miere ?

Marie se simți stînjenită de propria ei indiscreție, dar era minunat să afle noutăți despre el și poate... poate ar...

Reuși totuși să-și păstreze un zîmbet rece, plăcut și detașat, în ciuda tulburării din ea.

Ben clătină din cap.

— Nu. Doar o călătorie de afaceri. Dar ea nu știe încă. Ei, ce părere aveți ? Cea maro din piele de căprioară sau cea verde închis ?

— Cea maro din piele de căprioară, cu dungi roșii. Cred că e grozavă.

— Și eu, făcu Ben, încuviințînd încîntat de alegerea Mariei și făcînd semn vînzătoarei.

Cumpără trei bucăți și ceru să fie expediate cu avionul la New York. Deci, acolo locuia. Își mai

pusese și întrebarea asta înainte. Bine că acum știa răspunsul.

— Mulțumesc pentru sfat, ...ăă... hmăăă d-ră...

— Adamson. Mi-a făcut multă plăcere. Mă scuzați dacă v-am pus prea multe întrebări. Vacanțele au întotdeauna un efect ciudat asupra mea.

— Și asupra mea. Dar asta e cea mai frumoasă parte a anului. Chiar și în New York, și asta spune multe.

— Cînd sînt acasă călătoresc mult în interes de serviciu.

Asta încă nu-i spunea că lucrează pentru Michael și știa că nu putea să-l întrebe. Și, deodată, își dădu seama cît de mult o făceau să sufere toate astea, chiar și numai faptul că stătea acolo, atît de aproape de el, dorind să afle cîte ceva despre un om care oricum nu mai exista pentru ea — sau n-ar fi trebuit să existe.

Acum, el o privea din nou, ca și cum ceva din înfățișarea ei l-ar fi intrigat. O clipă, Marie simți că inima i-a încetat să mai bată, dar se simți ușurată cînd văzu pe buzele lui un zîmbet care-i spunea că habar n-avea cine e. Își mai trase puțin pălăria pe ochi, să fie sigură că el nu putea să vadă ultimele fîșii de leucoplast. Acum îl ținea pe Fred ceva mai strîns în brațe. Iar Ben continua să se uite fix la ea.

— Știu că e o nebunie să vă întreb, spuse el, dar... aș putea să vă invit să bem ceva ? Iau avionul peste cîteva ore, dar putem să dăm o fugă pînă în St. Francis, dacă...

Marie îi întoarse zîmbetul, dar deja clătina din cap.

— Mă tem că și eu trebuie să prind un avion. Dar mulțumesc pentru invitație, d-le Avery.

Zîmbetul lui pieri încet-încet.

— Cum știți cum mă cheamă ?

— Am auzit-o pe vînzătoare.

Avusese, din fericire, răspunsul gata pregătit. Ridică din umeri cînd îl observă privind-o cu regret.

Era o fată incredibil de frumoasă. Și indiferent de cît de mult ajunsese s-o iubească pe Wendy, în cele trei luni de cînd începuse legătura lor, putea încă să bea ceva în compania unei fete drăguțe. Ce păcat că și ea pleca din oraș.

Însă deodată îi veni o idee.

— Dumneavoastră încotro plecați, d-ra Adamson ?

— Santa Fé, New Mexico.

Pe fața lui Ben, dezamăgirea se putea citi tot atît de limpede ca pe a unui școlar. Marie izbucni în rîs văzîndu-i expresia feței.

— La naiba. Speram să mergeți spre New York. Am fi putut cel puțin să facem călătoria împreună.

— Ceea ce — sînt sigură — tinerei domnișoare cu valiza i-ar fi plăcut nespus.

Ochii ei îl mustrau acum, dar nu mult, doar așa, un pic, drept care izbucniseră amîndoi în rîs.

— Touche. E bine, poate altă dată.

— Veniți des în San Francisco ?

Era din nou intrigată.

— Nu încă, dar pe viitor am să vin. O să venim, adaugă el, cu un surîs, aruncînd o privire spre valiză. Firma pentru care lucrez realizează un proiect grozav aici. Probabil c-o să fim mai mult timp aici decît în New York.

— Atunci probabil c-o să ne mai vedem.

Dar vocea ei părea aproape tristă. Nu era decît Ben, la urma urmei. Indiferent cît de des l-ar fi văzut, el totuși nu era Michael.

Vînzătoarea îi rupse șirul gîndurilor, iar ea-și dădu în sfîrșit seama că era timpul să plece. Totuși, rămase o vreme să-l privească, în vreme ce el completă cecul cu suma pe care o calculase vînzătoarea : apoi, fără să spună o vorbă, își încleștă mîna

pe brațul lui. Surprins, el ridică privirea, însă ea abia de șopti :

— Crăciun fericit !

Înainte să dispară din locul în care stătuseră de vorbă aproape o jumătate de oră. După ce-și completase cecul, el privi în jur și fu foarte dezamăgit cînd constată că dispăruse. Plecase atît de brusc.

Ben a căutat prin magazin cît de bine a putut — sau, mai bine zis, cît de bine l-a lăsat mulțimea de cumpărători care se îmbulzea din cauza apropierii Crăciunului — dar ea nu era de găsit.

Ieșise pe ușa laterală și luase imediat un taxi. Se simțea obosită și cu inima grea. Fusese o dimineață lungă și plină de evenimente.

Îi dădu șoferului adresa unui soi de pensiune pentru animale, îl lăsă pe Fred acolo și se urcă din nou în taxi să se ducă acasă. Bagajele îi erau gata făcute. Nu trebuia decît să le ia și să se ducă la aeroport.

Se simțea puțin vinovată că plecase fără Fred, dar de data asta chiar că nu voia să-l aibă cu ea. Avea să facă prea multe popasuri în cele trei săptămîni cît avea să lipsească. Era o călătorie pe care trebuia s-o facă de una singură. Ultimele clipe ca Nancy McAllister, sfîrșitul vieții vechi, începutul celei noi...

Aruncă o ultimă privire prin apartament înainte de a pleca, de parcă s-ar fi așteptat să nu-l mai vadă niciodată exact în același fel, și, în clipa în care închidea ușor ușa, șopti un sigur cuvînt. Și-l spunea sieși, îl spunea lui Ben, lui Michael și tuturor celor pe care-i iubise, îi cunoscuse, ființei care fusese odată... adio.

Ochii îi erau plini de lacrimi în vreme ce cobora grăbită scările cu tașca pentru aparatul de fotografiat și cu valiza, pe care le ținea strîns într-o mînă.

CAPITOLUL 19

Nu l-a lăsat pe Peter să vină la aeroport. Așa cum a plecat singură, voia acum să se întoarcă singură. Călătoria avusese ceva magic în ea. Fusese o vreme de liniște și muncă grea. Aproape că nu vorbise cu nimeni cît timp durase excursia, nu făcuse decît să observe și să se lase copleșită de propriile-i gînduri.

Dar pe zi ce trece gîndurile ei erau din ce în ce mai plăcute față de cele ale zilei în care plecase din San Francisco. Faptul că l-a văzut pe Ben Avery fusese o lovitură. Readusese la viață prea multe amintiri. Dar trecuse acum, toate trecuseră. O știa. Și era gata să trăiască cu ele. Viața cea nouă începuse.

Ziua de Crăciun s-a pierdut printre toate celelalte, în vreme ce ea fotografia peisaje cu zăpadă pe lîngă Taos. A fost tentată să schieze, dar n-a făcut-o. Îi promisese lui Peter să evite pe cît posibil riscul unui accident și să nu se expună prea mult la soare. Și se ținuse de cuvînt. iȘ el la fel. Ea-i comunicase cînd avea să se-ntoarcă, însă-l rugase să n-o aștepte, să nu fie acolo și n-a fost.

Marie privi în jur, în aeroport, cu ușurare. Era singura în armta de străini. Era o senzație reconfortantă să se piardă în mulțime. O făcea să se simtă invizibilă și în siguranță. Pierduse prea mult timp ca să învețe să fie invizibilă în ultimul an și jumătate. Serios bandajată cea mai mare parte din timp, ajunsese să se simtă că e important să nu fii văzută. Acum însă atrăgea mai mult atenția decît atunci cînd era înfășurată în bandaje : felul în care se mișca hainele pe care le purta, pălăria neagră cu bor larg pe care o cumpărase în timpul călătoriei ca să ascundă ultimile bandaje de pe frunte, pan-

talonii negri cu ținte și haina din blană de oaie, toate o făceau să fie și mai vizibilă pur și simplu pentru că era greu să ascundă o înfățișare ca a ei. Dar încă nu era conștientă ce apariție izbitoare era.

Luă un taxi imediat ce ieși din aerogară, îi dădu șoferului adresa ei și, cu un suspin, se rezemă de spătarul banchetei. Era obosită. Era aproape 11 și se trezise încă de la cinci dimineața ca să facă fotografii. Se uită la ceas și-și promise să fie în pat la 12. Trebuia. Mîine era altă zi grea. Stătuse deoparte pînă-n ultima clipă. A doua zi dimineața, la 9, Peter avea să-i scoată și ultimele fîșii de leucoplast. Nimeni nu-și dăduse seama că mai era încă bandajată. Dar ea știa. Și acum chiar și asta avea să dispară.

Avea de gînd să stea singură restul dimineții, după ce se va fi întors din cabinetul lui, apoi urmau să se întîlnească din nou, pentru un dejun festiv în doi, pentru sărbătorirea evenimentului. Nici o operație, nici o copcă, nici un leucoplast.

Era acum o ființă normală. Chiar și numele ei nou devenise legal. Marie Adamson se născuse!

Șoferul o lăsă în fața clădirii în care locuia. Marie începu să urce scările încet, de parcă s-ar fi așteptat să găsească un alt apartament, deosebit de cel din care plecase cu trei săptămîni în urmă. Dar era același și spre marea ei uimire avu o senzație de declin. Apoi îi veni să rîdă de ea, de ideile ei. Ce mai voia? Îi spusese lui Peter să n-o întîmpine. Se aștepta să găsească o fanfară ascunsă în dormitor? Pe Peter sub pat? Ceva. Nu știa sigur ce.

Își scoase hainele una cîte una și se întinse pe pat, întrebîndu-se ce-o aștepta acasă. Existau multe lucruri care-i dădeau de gîndit. Ce-avea să-nsemne acum că Peter terminase de lucrat la fața ei? Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dar era o idee nebunească și o știa. El fusese cel care-i aranjase expunerea fotografiilor, punînd totul la punct în legătură

cu această expoziție care avea să se deschidă în ziua ei. Ținea la ea ca persoană, ca ființă omenească, nu ca operă de reconstrucție. Știa asta, și totuși se simțea într-o nesiguranță ciudată așa cum stătea acolo în întuneric, dorind să aibă alături de ea pe cineva care să-i spună că totul era în regulă, că nu era singură, c-o să se descurce în chip de Marie Adamson.

— O, la dracu'. Ce dacă sînt singură ?

Se ridică brusc și se uită fix în oglindă în vreme ce spusese cuvintele. Apoi enervată, luă în mînă aparatul de fotografiat și aproape că-l mîngîie.

El era tot ce-i trebuia. Nu se întîmplase nimic cu ea, decît că era obosită după călătorie. Ce prostie să-și facă griji în legătură cu singurătatea, cu viitorul, cu Peter...

Cu un suspin adînc, se cocoță în pat. Avea lucruri mai bune la care să se gîndească. De exemplu, munca ei.

A doua zi dimineața se trezi puțin mai tîrziu de șase. La șapte și jumătate era gata îmbrăcată și plecase deja.

Ajunse la nouă în cabinetul lui Peter după ce trecuse mai întîi prin piața de mărfuri și piața de flori ca să facă fotografii. Mai adăugase cîteva clișee seriilor ei de pînze despre orașul Chinezesc. Și-l luase și pe Fred de la „pensiune".

— Măi, măi, ce vioaie ești în dimineața asta — și frumoasă. Ai o haină minunată.

Peter se uită admirativ la haina lungă din blană de coiot pe care ea o cumpărase la un preț de nimic într-o rezervație din New Mexico. O purta peste blugi, împreună cu un pulover pe gît și cu niște cizmulițe. Și mai purtase și pălăria neagră cu boruri largi pînă cînd intrase în cabinetul lui. După ce întră, o ținu în mînă o clipă, surînzîndu-i lui Peter într-un fel cu totul și cu totul neobișnuit, cu totul și cu totul inedit. Se aplecă apoi asupra co-

șului de gunoi vreme de numai o secundă, atît cît i-a trebuit să rupă fundul pălăriei.

— Și asta, dr. Gregson, a fost ultima dată în viața mea cînd am mai purtat pălărie.

El încuviință. Înțelesese ce importanță avusese gestul — copilăresc totuși — pentru ea.

— N-ai să mai ai nevoie.

— Mulțumesc ție.

Ar fi vrut să-l sărute, însă ochii ei îi spuseseră deja tot ceea ce el ar fi vrut să știe. Uitîndu-se la el, Marie își dădu seama abia acum cît de mult îi lipsise în călătorie, cît de dor îi fusese de el. Acum, Pêter era altcineva pentru ea. Începînd cu acea dimineață, nu va mai fi doctorul ei. Va fi prietenul ei, sau orice altceva ce l-ar lăsa ea să devină. Încă nu hotăriseră nimic în privința asta, indiferent de cîte ori el îi spusese c-o iubește. Marie nu făcuse ultimul pas, iar el n-o împinsese nici o clipă de la spate.

— Mi-a fost dor de tine, Peter.

Îl atinse ușurel pe braț și se așeză în locul mult, mult prea cunoscut. Închise ochii și așteptă.

El rămase așa, privin-o, o vreme, apoi se așeză la locul lui obișnuit, pe scăunelul pe rotile din fața ei.

— Ești foarte grăbită în dimineața asta.

—. După 20 de luni de așteptare, tu n-ai fi ?

— Ba da, draga mea, ba da.

Ea auzi clinchenitul instrumentelor delicate în tăvița medicală și simți că fîșia de leucoplast îi este îndepărtată încet-încet de pe frunte, de lîngă rădăcina părului. Cu fiecare milimetru de piele eliberată de bandaj se simțea și ea mai eliberată. Pînă cînd în cele din urmă nu mai simți nimic pe frunte și auzi cum scăunelul pe rotile se îndepărtează de ea.

— Poți să deschizi ochii acum, Marie, și du-te și te uită în oglindă.

Mai făcuse drumul ăsta de mii de ori pînă atunci. La început ca să vadă numai o porțiune minusculă, o aluzie, o promisiune și apoi părți din ce în ce mai mari ale tabloului, ale imaginii. Dar nu văzuse niciodată fața lui Marie Adamson, o față fără leucoplast, fără copci, fără urme a muncii care fusese făcută asupra ei, pentru ea. Nu-și văzuse încă fața complet goală din vremea în care nu putea vedea decît chipul lui Nancy McAllister, acum doi ani.

— Du-te. Aruncă o privire.

Era o nebunie. Dar aproape că se temea s-o facă. Însă se ridică totuși și, fără să spună vreun cuvînt, se îndreptă încet spre oglindă și rămase în fața ei, surizînd larg printre lacrimile care-i șiroiau, scînteietoare, pe obraz.

El rămase în spatele ei, la o anume distanță. Dorise s-o lase singură. Se scurgeau acum niște clipe care-i aparțineau numai ei.

— O, Doamne, Peter, ce frumos e!

El rîse ușor.

— Nu „e" frumos, prostuțo. Ești frumoasă. Tu ești acolo!

Marie nu putea decît să încuviințeze și cu o mișcare a capului și să se întoarcă să-l privească. Nu era vorba că fața ei se schimbase cine știe ce odată ce i-au dispărut fîșiile de leucoplast de pe frunte. Dar asta însemna că totul se terminase. Era acum o ființă omenească la fel ca oricare alta și, mai mult decît atît, era Marie din cap pînă-n picioare.

— O, Peter...

Fără nici un alt cuvînt, se duse în brațele lui, ținîndu-l strîns. Rămaseră așa multă vreme, în cabinetul lui, pînă cînd în cele din urmă el i se desprinse din îmbrățișare și-i șterse lacrimile cu gesturi blînde.

— Uite, rîse ea printre lacrimi, pot să mă și ud fără să mă topesc.

— Și poți să și stai la soare, dacă nu faci excese. Și poți să faci tot ce vrei taotă viața. Ei, ce ți-ai propus în primul rînd ?

— Să lucrez, chicoti ea și se așează pe scăunelul cu rotile de pe care Peter se sculase ceva mai înainte. Și, cu genunchii aduși la bărbie, începu să se învîrtească.

— Dumnezeule, o să-și rupă un picior în cabinetul meu. Asta-mi mai lipsea.

— Chiar dacă mi-l rup, tot ies de-aici iubitule. Trebuie să-mi sărbătoresc fața cea nouă în dimineața asta.

— Mă bucur.

Și se pare că și Fred se bucura. Sărea, dădea din coadă, lătra, ca și cum ar fi înțeles tot ce spunea ea. Izbucnind amîndoi în rîs Peter se aplecă să-l mîngîie pe cap.

— Mai vrei să luăm masa împreună ?

Marie citi îngrijorare în ochii lui și se înduioșă. Și înțelese și ce simțea el. Senzația că e abandonat. Îngrijorare. Teama că poate n-o să-l mai accepte în viața ei, acum că nu mai avea nevoie de el. Fetei îi păru foarte vulnerabil așa cum stătea acolo și întinse o mînă spre el.

— Sigur că da, prostuțule, Peter...

Privirea ei se împlîntă într-a lui.

— O să am întotdeauna loc și pentru tine în viața mea. Întotdeauna. Sper că știi asta. Numai datorită ție trăiesc, numai datorită ție am o viață normală.

— Nu. Altcuiva trebuie să-i mulțumești pentru asta.

Lui Marion Hillyard. Dar știa cît de nesuferit îi era să audă numele celeilalte femei, așa că nu-l pomeni. N-a înțeles niciodată de ce Marie reacționa așa, dar n-a întrebat-o nimic și-a lăsat-o în voia ei și-n privința asta.

— Mă bucur c-am fost pe-aproape să te-ajut. Am să fiu întotdeauna, dacă ai să ai nevoie de mine... pentru... pentru alte lucruri.

— Bun. Atunci ai grijă să-mi dai de mîncare la 12 jumate.

Discuția fusese dusă destul la modul serios.

Se ridică și-și puse din nou haina din blană de coiot.

— Unde ne întîlnim ?

El propuse un restaurant nou înființat pe țărm, de unde putea să privească remorcherele și bacurile și petrolierele navigînd prin golf : mai aveau și o priveliște frumoasă în jos, spre dealurile Berkeley-ului.

— Îți convine ?

— E perfect. S-ar putea chiar să mă fîțîi pe-acolo toată dimineața și să fac poze.

— Aș fi fost dezamăgit la culme dacă ai fi făcut altceva.

Peter îi deschise larg ușa camerei de consultații și-i făcu o plecăciune. Iar ea ieși, după ce-i făcu cu ochiul. Dar nu se duse direct spre țărm așa cum spusese. În loc de asta, plecă în oraș după cumpărături. Deodată, își dori să-și cumpere ceva fantastic pe care să-l poarte cînd o să ia masa cu Peter. Era ziua cea mai deosebită din viața ei și voia să se bucure din plin de ea. În taxi, aruncă o privire carnetului ei de cecuri și mulțumi cerului că avea la dispoziție bani pe care-i cîștigase înainte de Crăciun pe niște fotografii. Își putea îngădui acum să fie extravagantă pentru sine însăși și în același timp să-i cumpere ceva și lui Peter.

Găsi o rochie de cașmir de un gălbui pal, care i se mula pe trup sub haina de blană de-ți tăia răsuflarea. Se opri și la coafor. Era pentru prima dată după ani și ani cînd își purta părul dat complet pe spate, cu toată fața dezvăluită. Cumpără niște cercei minunați, mari, de aur, de la cei mai renumiți

bijutieri și o scoică de aur pusă pe un șiret subțire de satin bej. Și pantofi bej din piele de căprioară și o geantă și parfum care-i plăcuse cel mai mult întotdeauna. Acum era cu siguranță gata să ia masa cu dr. Peter Gregson. Sau cu oricine altcineva. Era acum femeia în stare să oprească-n loc inima oricărui bărbat.

Ultimul popas a fost la magazinul lui Shreve unde, ca după un plan dinainte stabilit, a găsit exact ceea ce dorise, fără să știe dacă va găsi vreodată. Era un fel de lanț de ceas, făcut din aur. Iar ea știa că Peter avea un ceas de buzunar la care ținea foarte mult și pe care-l folosea cîteodată. O să pună mai tîrziu să se graveze data pe el, dar pe moment trebuia să meargă și așa. Ceru să-i fie împachetat cadoul, angajă un taxi și ajunse la restaurant exact în clipa în care — după ce fusese condus la masa rezervată pentru ei — Peter tocmai se așezase.

Privindu-i chipul în vreme ce se apropia, Marie simți o mare, mare bucurie. E drept, mai erau atîția alții în restaurant care se uitau admirativ după ea, dar nici unul cu tandrețea lui Peter Gregson.

— Ești chiar tu ?

— Cenușăreasa la dispoziția dumneavoastră. Îți place ?

— Dacă-mi place ? Dar sînt copleșit. Ce-ai făcut toată dimineața ? Ai alergat prin magazine ?

— Bineînțeles. E o zi splendidă.

Fata asta îi dădea niște senzații pe care nu credea că poate să le mai simtă vreodată. Îl făcea să-și dorească s-o sărute acolo, în restaurant. În loc de asta, îi ținu strîns mîna într-a lui și surîse fericit.

— Îmi pare bine că ești fericită, iubito.

— Sînt. Dar nu numai din cauza fetei. Am o expoziție mîine, și... și am munca mea și viața mea... și... pe tine, adăugă ea cu multă blîndețe.

Clipa asta însemna atît de mult pentru el încît nu putea decît s-o ia în glumă ca să nu se lase copleşit de emoţie.

— Deci eu sînt tocmai la coadă, nu? Dar cu Fred cum rămîne?

Izbucniră amîndoi în rîs. El comandă „Bloody Mary" pentru amîndoi însă, gîndindu-se bine, se răzgîndi şi ceru şampanie.

— Şampanie? Sfinte Cristoase.

— De ce nu? Am închis cabinetul în după masa asta. Sîntem liberi ca păsările cerului — numai dacă nu cumva, firește — nici măcar nu se gîndise la asta — tu n-ai alte planuri.

— Ce să am de făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

— Să lucrezi, de exemplu.

Însă, se simţi prost imediat ce rosti ultimul cuvînt.

— Nu fi caraghios. Hai să mergem şi să facem ceva nostim azi.

Lui îi veni să rîdă de răspunsul Mariei.

— De exemplu? Ce ţi-ar place cel mai mult?

Ea se concentră, încercînd să găsească ceva dar nu-i venea nimic în minte. Însă în cele din urmă ridică ochii spre el, cu un zîmbet larg pe buze.

— Să mergem pe plajă.

— În ianuarie?

— Sigur. Sîntem în California, la urma urmei, nu în Vermont. Putem să mergem cu maşina pînă la Stinson şi pe urmă să coborîm să facem o plimbare.

— În regulă. Chiar că eşti uşor de satisfăcut.

Dar plimbările pe plajă cu el deveniseră ceva deosebit pentru ea. Şi voia un loc deosebit unde să-i dea cadoul. Totuşi, nu era sigură dacă poate să se stăpînească pînă atunci. Dar a putut. A aşteptat pînă după-amiază tîrziu cînd ajunseseră să se plimbe mînă-n mînă pe plaja bătută de vînturi.

Haina de blană o proteja împotriva brizei înghețate care apăruse odată cu ceața.

— Am ceva pentru tine, Peter.

El o privi surprins cum se oprește din mers, de parcă n-ar fi înțeles ce voia să spună. Apoi ea scoase la iveală cutiuța frumos împachetată.

— O să pun să-l graveze, dacă vrei.

— Marie, dar e exagerat de... Nu trebuia... Nu vreau... apoi încîntat la vederea lanțului superb o luă de după umeri și-o ținu strîns.

— De ce-ai făcut una ca asta? o mustră el cu blîndețe.

— Pentru că ești un mare ticălos și nu faci niciodată nimic pentru mine.

Lucirea poznașă din ochii ei îl făcu să rîdă. O luă din nou în brațe, dar de data asta ca s-o sărute lung și tandru, într-un fel care-i mărturisea ei tot ce simțea. De data asta, ea-i răspunse la sărut așa cum n-o mai făcuse vreodată: și cu buzele și cu inima. Îl făcea s-o dorească într-atît încît abia se mai putea controla.

— Fii mai atentă, stimată doamnă, ia-o mai ușor, altminteri mă aduci în situația să te pun să faci dragoste cu mine aici, pe plajă.

Ea-și desfăcu larg haina, cu un surîs provocator, apoi rîse.

— Și ce dacă?

El nu făcu decît să rîdă împreună cu ea și-o trase din nou în brațele lui. Ce fată extraordinară era și cît de mult merita și osteneală și timp și așteptare. Putea să-și lase acum sentimentele să ia avînt, nu mai era pacienta lui.

— Iubito... Marie...

Cu un sărut lung și flămînd ea-l făcu să tacă. El se retrase o clipă, întrebîndu-se dacă găsise în răspunsul ei sentimentele pe care le căuta, pe care le voia acolo.

Dar cînd simți valul de dorință ce-i purta pe amîndoi copleșindu-i, învăluindu-i, trecînd peste, printre ei, știu că nu era totul doar închipuire.

— Să... poate-ar fi mai bine să ne-ntoarcem.

Ea încuviință în tăcere, cu o simplă mișcare a capului și-l urmă înapoi la mașină. Dar fața ei nu era chiar atît de posomorită ca a lui. Iar cînd ajunseră la apartamentul ei se întoarse să-l privească, zîmbindu-i.

— Mai am ceva pentru tine, Peter. Aș vrea să vii pînă sus, dacă ai timp.

— Ești sigură ?

— Absolut.

Începu să urce scările înaintea lui în tăcere, apoi deschise ușa apartamentului ei. Nu aprinse luminile. Străbătu camera de zi, întoarse șevaletul cu spatele la fereastră și abia acum aprinse lumina. Iar el văzu peisajul cu băiețelul pe jumătate ascuns în frunzișul copacului. Marie îl terminase pentru el înainte de-a pleca în călătorie, dar îl păstrase pentru această zi, dacă nu chiar pentru această clipă.

Acum el o privea ca și cum n-ar fi înțeles.

— E pentru tine, Peter. L-am început acum multă vreme, și l-am... l-am termina pentru tine.

— O, iubito.

Peter se apropie de șevalet privindu-l cu ochi scînteietori și cu o expresie de extraordinară blîndețe pe față, ca și cum nu-i venea să creadă că-l făcuse pentru el. Fusese o zi plină de emoții și surprize. Pentru amîndoi.

— Nu pot să-l primesc. Deja mi-ai dat o mulțime de lucruri făcute de tine. Mi le dai pe toate, pînă cînd n-o să mai ai ce expune.

— Ți-am dat fotografii, Peter. Asta e altceva. E un semn, un simbol — dacă vrei — al renașterii mele. E pentru prima dată cînd pictez din nou. Și... tabloul ăsta a însemnat foarte mult pentru mine. Vreau să-l ai tu. Te rog.

Ochii îi erau plini de lacrimi acum. El se apropie de ea şi-o cuprinse în braţe.

— E superb. Îţi mulţumesc. Nici nu ştiu ce să spun. Ai fost atît de bună cu mine.

— Nu trebuie să spui nimic.

Apoi, ea-l sărută într-un fel care spunea totul. De data asta, şi el era sigur. Nu mai era nevoie s-o întrebe. Aşa că pur şi simplu intră în dormitor cu ea şi, tremurînd de dorinţă, îi scoase încet, una cîte una, hainele, lăsîndu-le să alunece pe podea. Şi, în lumina blîndă a amurgului, în sunetul sirenelor ce răsunau departe, în ceaţă, au făcut dragoste.

CAPITOLUL 20

— Iubitule, n-ai putea să-mi ridici fermoarul? întrebă ea întorcîndu-şi spre el spatele gingaş, albsidefiu.

Peter o sărută pe umăr.

— Aş fi preferat să ţi-l cobor în loc să-l ridic.

— Nu, nu, Peter, n-avem timp, exclamă Marie privndu-l prevenitor.

Izbucniră amîndoi în rîs. El purta un costum de seară, iar ea abia-şi pusese o rochie neagră minunat croită, cu mîneci largi şi moi la pipăit şi o talie subţire care-i scotea într-adevăr în evidenţă silueta, dar nu dezvăluia nimic mai mult decît atît.

Era o rochie izbitoare, iar Peter era cît se poate de impresionat.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, iubita mea, dar nimeni n-o să se uite la fotografiile tale. O să se uite toţi la tine.

— Nu, zău?

Neîncrederea ei evidentă îl făcu să rîdă. Apoi, Peter își strînse nodul cravatei pe care o purta la cămașa bleu pal și la costumul de seară. Împreună alcătuiau un cuplu uimitor.

— Le-ai pus pe toate așa cum voiai tu ? Am tot vrut să te-ntreb, dar n-am avut timp.

Cînd se trezise la opt dimineața, ea plecase deja. Dar după-amiază tîrziu Peter revenise în apartamentul ei și o oră în pat le-a arătat că abia începuseră să-și potolească foamea unuia pentru celălalt. Pe urmă au stat o jumătate de oră în baie, fiecare povestindu-i celălalt cum se scurseseră zilele cît fuseseră despărțiți.

Avea senzația că trăiseră așa ani în șir.

Ea-i zîmbi, urmărindu-l cu privirea cum se-mbracă.

— Da, le-au așezat exact cum am vrut. Mulțumită ție. Am senzația că le-ai spus să facă așa cum vreau eu „dacă nu"... Tu sau Jacques.

Cel care avea drepturi de proprietate asupra galeriei de artă era cel mai vechi și mai apropiat prieten al lui Peter.

— M-am simțit grozav de răsfățată. Ca o artistă desăvîrșită, ca o mare maestră.

— Așa și trebuie să te simți. Munca ta o să fie foarte apreciată, iubito. Ai să vezi.

Și a văzut. Articolele din ziarele de-a doua zi erau spectaculoase.

Erau amîndoi în apartamentul ei, la cafeaua de dimineață, citeau ziarul iar ceea ce citeau îi făcea să zîmbească.

— Ți-am spus eu sau nu ți-am spus ?

Peter părea chiar mai încîntat și mai împăcat cu sine însuși decît ea.

— Ești o vedetă.

— Ești nebun.

Marie ateriză în poala lui și făcu ziarul ghem.

— Așteaptă și-ai să vezi. Toate agențiile fotografice din țară o să te caute pînă la sfîrșitul săptămînii.

Și totuși, el nu se înșelase prea mult. Marie a primit telefoane din Los Angeles și Chicago pînă lunea următoare. N-avea cum să scape de ele, dar din fericire o amuzau la culme. Fiecare telefon pe care-l primea o distra. Pînă cînd a sunat-o Ben Avery.

Era într-o joi după-amiaza, iar ea era în camera obscură și developa niște clișee. A auzit telefonul sunînd, s-a șters pe mîini și s-a dus în bucătărie să răspundă. A crezut că e Peter. Îi promisese s-o sune ca să-i spună la ce oră aveau să se vadă în seara aceea. Peter avea programată o întrunire pentru ziua aceea, după-amiaza tîrziu. Dar asta n-avea cum s-o deranjeze pe ea : avea destul de lucru în camera obscură. Primise o avalanșă de comenzi ca rezultat al expoziției.

— Allo ?

— D-ra Adamson ?

— Da.

Nu recunoscu vocea, iar zîmbetul pe care-l arborase pentru Peter pieri repede.

Nu știu dacă ne-am cunoscut sau nu, dar am cunoscut o d-ră Adamson ultima dată cînd am fost în oraș. La magazinul I. Maguin. Făceam niște valize și...

El se întrerupse, simțindu-se îngrozitor de prost, cu atît mai mult cu cît de la celălalt capăt al firului nu auzi nimic un timp care păru infinit de lung.

Deci era Ben. La dracu. Cum de-o găsise ? Și de ce se ostenise s-o facă ?

— Am... dumneavoastră erați ?

Ea fu tentată să spună nu, dar de ce să mintă ?

— Cred că e posibil să fi fost.

— Bun. Ei bine, cel puțin ne-am cunoscut. De fapt, v-am sunat pentru că tocmai v-am văzut fotografiile expuse la Montpelier Gallery din Post Street. Am fost impresionat la culme și la fel și asociatul meu, d-ra Towusend.

Marie deveni dintr-o dată curioasă. Oare asta era fata pentru care cumpărase valizele? Dar nu se simți autorizată să întrebe. Așa că nu făcu decît să se așeze, cu un suspin.

— Mă bucur că v-a plăcut, d-le Avery.

— Mi-ați ținut minte numele.

O, Doamne.

— Am o memorie bună pentru lucrurile astea.

— Ce norocoasă sînteți. Eu aproape că n-o am deloc și în meseria mea asta nu-i nici o scofală, vă rog să mă credeți. Aș dori foarte mult să ne întîlnim și să stăm de vorbă despre munca dvs.

— În ce privință?

Ce dracu' mai era de discutat?

— Construim un centru medical aici în San Francisco, d-ră Adamson. E un proiect grandios și am vrea să folosim munca și priceperea dvs în fiecare clădire, ca temă principală a decorului. Nu prea știu cum în clipa asta, dar știu că avem nevoie de fotografiile dvs. Am vrea să cooperăm cu dvs. Și să știți că asta ar putea să fie șansa carierei dvs., adăugă el cu nemaipomenită mîndrie.

Și fără îndoială că se aștepta să audă un geamăt la celălalt capăt al firului, un strigăt entuziasmat, orice în afară de ce-a auzit.

— Înțeleg. Și ce firmă reprezentați?

Acum atșepta, cu răsuflarea tăiată. Dar știa răspunsul înainte să-l audă de la el.

— Cotter-Hillyard din New York.

— Ei bine, nu, mulțumesc, d-le Avery. Nu-i genul meu.

— De ce? făcu el uimit la culme. Nu înțeleg.

— N-aș vrea să intru în amănunte, d-le Avery. Pur și simplu afacerea nu mă interesează.

— N-am putea să ne întîlnim și să mai discutăm ?

— Nu.

— Dar am vorbit deja cu... am...

— Răspunsul e nu. Mulțumesc că m-ați sunat.

Apoi, fără să mai spună vreun cuvînt, puse receptorul la loc în furcă și se îndreptă din nou spre ușa camerei obscure. N-avea de gînd să lucreze cu ei. Asta-i mai trebuia. Terminase cu Michael Hillyard. El n-o voise de soție : acum ea nu-l voia drept patron. Sau drept orice altceva.

Telefonul sună din nou înainte ca ea să închidă ușa camerei obscure. Știa că era tot Ben, dar voia să stabilească lucrurile odată pentru totdeauna. Se repezi din nou la telefon, ridică receptorul și aproape că urlă în el.

— Răspunsul e nu. V-am mai spus odată.

Dar vocea de la celălalt capăt al firului nu era a lui Ben, ci a lui Peter.

— Sfinte Cristoase, ce-am mai făcut ?

Părea pe jumătate amuzat, pe jumătate uimit. Marie simți că se liniștește la auzul vocii lui.

— O, Doamne. Iartă-mă iubitule. Tocmai mă căutase un tip cu o cerere supărătoare.

— Ca rezultat al expoziției ?

— Mai mult sau mai puțin.

— Galeria aia de artă n-ar trebui să dea numărul tău de telefon la toți țicniții. De ce să nu primească ei acolo cererile și mesajele ?

Acum părea indispus.

— Cred c-o să-i sugerez asta lui Jacques.

Gîndul că vreun nebun o sîcîie la telefon îl neliniști pe Peter.

— Te simți mai bine ?

— Da.

Dar după voce părea tulburată, iar el își dădu seama.

— Ascultă, am să fiu acolo peste o oră. Nu mai răspunde la telefon pînă vin. Și dacă mai sună unul după ce-am ajuns la tine, lasă-l în seama mea. Mă ocup eu de el.

— Mulțumesc, dragule.

Mai schimbară cîteva cuvinte, apoi își luară la revedere. După ce închise, ea descoperi că se simte vinovată pentru că nu i-a spus adevărul despre convorbirea telefonică, acea convorbire telefonică. Ben Avery nu era un țicnit. Doar că lucra pentru Michael Hillyard. Dar ea nu voia să-i spună lui Peter că asta era ceea ce o enervase. El n-avea să știe cît de nesigură și tulburată se simțea ori de cîte ori era vorba de Michael. Dar totuși, ea progresa pe zi ce trece în privința asta.

Din fericire, Ben n-a mai sunat din nou în noaptea aceea. A așteptat pînă a doua zi dimineața. Și-a luat-o prin surprindere tocmai cînd se pregătea să se-apuce de treabă.

— Salut, d-ră Adamson. Din nou Ben Avery.

— Ascultați. Cred c-am lămurit lucrul ăsta noaptea trecută. Nu mă interesează.

— Dar nici măcar nu știți ce nu vă interesează. De ce să nu luați masa cu asociatul meu și cu mine și să stăm de vorbă ? Doar nu e nici un rău în asta, nu-i așa ?

„Ba e, Ben, ba e".

— Îmi pare rău. Sînt ocupată.

Nu ceda nici un milimetru. În camera de hotel de unde telefonase, Ben întoarse privirea spre Wendy. Nici o speranță. Și nici măcar nu înțelegea de ce. Ce dracu' avea împotriva firmei Cotter-Hillyard ? Nu era logic.

— Ce-ați zice dacă ne-am întîlni mîine ?

— Ascultă, Ben... D-le Avery... nu vreau. Nu mă interesează. Şi n-am ce discuta cu dumneata, cu asociatul dumitale sau cu oricine altcineva. E clar ?

— Din nefericire, da. Dar cred că faceţi o greşeală profesională imensă. Dacă aţi avea un impresar şi el v-ar spune la fel.

— Ei bine, n-am. Aşa că nu trebuie să ascult de nimeni decît de mine însămi.

— Asta-i greşala dvs., d-ră Adamson. Dar o să păstrăm legătura.

— E drăguţ din partea dumitale că te preocupi, dar serios nu te deranja.

— Bine, bine. Dar o să vă trimit cartea mea de vizită. Dacă vă răzgîndiţi, sunaţi-mă. Aici sau în New York. Am să fiu în San Francisco pînă la sfîrşitul lunii, pe urmă la biroul meu din New York. E timp berechet să stăm de vorbă.

„Poate pentru tine, nu şi pentru mine. E cu doi ani prea tîrziu".

— Mă tem că nu sînt de acord.

Şi încă o dată ea-i închise telefonul. De data asta însă nu mai puse receptorul în furcă înainte de-a intra în camera obscură.

CAPITOLUL 21

Era o zi rece de februarie. Ben Avery se înfăşură în haină ca o broască ţestoasă în carapacea ei şi o luă la fugă. Alergă tot timpul de la ieşirea din metro pînă la biroul lui din Park Avenue. Avea să ningă pînă la sfîrşitul zilei — Ben simţea asta — şi se părea că lumina zilei abia dacă aeva de gînd să se ivească. Era aproape opt dimineaţa. Iar el

avea o groază de treburi de făcut. Azi era prima zi după călătoria de afaceri din San Francisco. Și mai era și întrunirea cu Marion, programată pentru 10,30. În mare avea vești bune pentru ea.

Era deja un număr oarecare de oameni în holul clădirii, iar liftul cu care Ben urcă a fost aproape plin. Chiar și la asemenea oră, lumea afacerilor frămînta de viață. După mersul mai liniștit al treburilor în San Francisco și chiar Los Angeles, era un șoc să intri din nou în cursul principal. În Mecca ; se începea devreme.

Dar cel puțin se părea că nu mai venise nimeni altcineva la lucru pe etajul lui. La concluzia asta ajunsese Ben în vreme ce mergea de-a lungul coridorului lung, tapetat cu bej și frumos lambrisat, care-l ducea spre biroul pe care i-l dăduse Marion cînd fusese angajat. Era mai mic și mult mai puțin dichisit ca al lui Michael, dar era bine aranjat. Marion nu precupețise nimic pentru birourile firmei.

Ben se uită la ceas, își scoase haina și-și freca o clipă mîinile una de alta ca să se mai încălzească. Nu era chip să te obișnuiești cu vînturile înghețate și cu frigul New Yorkului. Și-l mai interesa de ce trebuie să se chinuie cu ele cînd existau orașe ca San Francisco, în care oamenii trăiau tot anul într-o lume temperată, de vis. Chiar și biroul lui era rece ca gheața.

Dar n-avea timp de pierdut. Își goli mapa pe masă și începu să sorteze hîrtiile și rapoartele. Totul decursese splendid. Cu o mică excepție. Și poate totuși era posibil să se rezolve și asta.

Se uită din nou la ceas după cîteva clipe, deveni gînditor, apoi se decise să încerce. Ar da lovitura dacă ar putea să se ducă la întrunire și cu asemenea ultimă veste bună.

Ben adusese acasă cîteva fotografii făcute de Marie Adamson : trebuise să le cumpere de la galeria

de artă. Dar fusese sigur că meritau banii : odată ce Marion și Michael o să arunce o privire la ele, o să-și dea seama ce stil are fata și cît de grozavă e. Și poate că însăși Marion o să intre în acțiune și-o s-o convingă pe fată să accepte. Gîndul care ar fi înfiorat-o pe Marie pe el îl făcu să zîmbească.

Formă numărul ei și așteptă. Era o nebunie ceea ce făcea. În San Francisco era șase fără zece dimineața, dar poate dac-ar prinde-o pe jumătate adormită...

— Allo ? se auzi în receptor o voce somnoroasă.

— Hm... d-ră... d-ră Adamson, îmi pare îngrozitor de rău că vă deranjez. Aici Ben Avery din New York. Am azi o întrunire cu conducătorul firmei și vreau mai mult decît orice să pot să-i comunic că o să cooperați cu noi. M-am gîndit că...

Dar deja știa că făcuse o mișcare greșită. Își dădea seama de asta după tăcerea copleșitoare de la celălalt capăt al firului. Deodată însă, fata reveni la viață.

— La ora cinci dimineața ? M-ai sunat ca să-mi spui de întrunirea cu... pentru Dumnezeu, ce tîmpenie mai e și asta ? Nu ți-am spus odată că nu vreau ? Ce dracu' vrei să fac ? Să-mi fac rost de un număr de telefon neînregistrat ?

Ascultînd-o, el închise ochii, pe de-o parte stînjenit, pe de altă parte din altă cauză. Din cauza vocii. Era ceva ciudat. Nu știa ce, dar îi părea cunoscută. Nu suna a Marie Adamson. Era mai înaltă, mai tînără și destul de deosebită ca să-i atingă o coardă sensibilă a memoriei într-un fel care-l preocupa. Cu vocea cui semăna ? Nu reuși să-și amintească.

— N-ai înțeles odată, pentru numele lui Dumnezeu ?

Cuvintele ei furioase îl readuseră în prezent, la realitatea că vorbea cu Marie Adamson, care era departe de-a fi încîntată că o sunase.

— Îmi pare sincer rău. Știu că a fost o nebunie să vă sun. Doar că am sperat că...

— Ți-am spus odată. Nu. Și n-am de gînd să ascult, să mă mai gîndesc, să mai cîntăresc sau să mai vorbesc vreodată cu d-ta despre afurisitul vostru de centru medical. Acum lasă-mă-n pace.

Și cu asta îi închise din nou telefonul. El rămase acolo, cu receptorul „mort" în mînă, surizînd timid.

— În regulă, fraților. Am dat-o-n bară, spuse el pentru sine, sau cel puțin așa-și închipui.

Nu-l văzuse pe Mike rezemîndu-se calm de tocul ușii.

— Bine-ai venit acasă. Cu ce-ai dat-o-n bară?

Totuși, Mike nu părea cine știe ce îngrijorat sau interesat. Era în schimb foarte încîntat să-și revadă prietenul. Intră în birou și se așeză într-unul din scaunele de piele, mari și confortabile.

— E grozav că te-ai întors.

— E bine că m-am întors. Dar e al dracului de frig în orașul ăsta. Cristoase, după San Francisco. S-ar putea să nu mă mai adaptez niciodată.

— O să avem grijă atunci să te menținem peruta sudică, sensibilule, făcu el, rînjind. Și ce-i cu telefonul pe care l-ai dat?

— E singura parte nasoală din toată treaba asta cu „Plimbarea" în San Francisco.

Ben își trecu o mînă prin păr, enervat, și se rezemă de spătarul scaunului.

— Totul a mers exact cum am vrut. Maică-ta o să cadă în extaz cînd o să citească rapoartele. Cu o singură excepție. Se poate spune că e o chestiue minoră, dar voiam să fie cu totul perfect.

— E cazul să-ncep să mă îngrijorez?

— Nu. Însă eu sînt cu fundu-n sus. Am descoperit un maestru. O fată. Un fotograf extraordinar. Și vreau să spun, Mike, că are talentul cu carul, nu: e genul de puștoaică cu un Brownie. E nemaipome-

nită. I-am văzut o expoziție în San Francisco și-am vrut s-o cooptez pentru decorarea holurilor tuturor clădirilor principale. Știi tu, motivul fotografic cu care am fost cu toții de acord la întrunirea care-a fost înainte să plec.

— Și ?

— Și ea mi-a spus să mă duc dracului. Nici nu vrea s-audă.

Acum, adăugînd asta, părea înfrînt.

— Și nici măcar nu știu de ce. Au apucat-o dracii de prima dată cînd am sunat-o. Toată istoria n-are pic de logică.

Dar Mike zîmbea cu o expresie de amuzament cinic.

— Da bineînțeles că are, naivul meu prieten. Tipa nu vrea decît să scoată cît mai mulți bani. Știe cine sîntem, așa că și-a făcut socoteala să joace tare ca să umfle un contract cît mai gras. E chiar așa de bună ?

— E cea mai bună. Ți-am adus cîteva fotografii făcute de ea. O să-ți placă la nebunie.

— Atunci poate c-o să obținem ceea ce vrea. Arată-mi-le mai tîrziu. Vreau să te întreb ceva mai întîi.

Acum, Mike era serios. Era vorba de un subiect pe care voia să-l discute de săptămîni în șir.

— E ceva în neregulă ? făcu Ben, grăbit să ia același aer serios.

— Nu. Și de fapt mă simt al dracului de prost să te întreb. Astă seară cît de „la curent" am fost. Dar... hm... e ceva între tine și Wendy ?

Ben îl privi cercetător cîteva clipe, înainte de-a răspunde. Mike părea curios, nu jignit. Firește, Ben știa de legătura lui Wendy cu Mike. Dar nu era un secret că lui Mike nu-i păsase niciodată de ea. Și totuși, Ben găsea că-i mai ciudat să adune ce aruncase vechiul lui prieten. Asta era pentru prima dată cînd se întîmpla așa ceva, iar Ben nu fusese nicio-

dată prea sigur că știe cum o s-o ia Mike cînd o să afle. Iar adevărul era că el și cu Wendy se iubeau. Petrecuseră o lună magnifică împreună în călătoria de afaceri de pe coastă. Ca să-l sîcîie, Wendy o numea în glumă „luna lor de miere".

— Ei, Avery, ce-i cu tine? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Dar cum se distingea un mic zîmbet jucîndu-se în jurul gurii lui Mike. Știu deja.

— Sînt un mare ticălos că nu ți-am spus mai devreme. Dar răspunsul e da. Te deranjează, Mike?

— De ce? Mă simt prost că trebuie să recunosc că... hm, n-am prea ținut pasul cu lucrurile astea. Sînt sigur că Wendy ți-a zis ce minunat de atent și amabil am fost, adăugă el cu amărăciune.

Tonul lui Ben fusese blînd cînd răspunse.

— Nu mi-a spus niciodată nimic, decît că avea impresia că nu ești un om prea fericit. Iar asta nu-i ceva nou pentru nici unul din noi doi, amice, nu-i așa?

Mike încuviință în tăcere.

— Nu m-am băgat pe fir, Mike. Vreau să știi asta. Am profitat însă că voi doi ați încetat să vă vedeți de la o vreme. Dar ca să-ți spun adevărul, Wendy a fost întotdeauna slăbiciunea mea.

— Am bănuit că așa e cînd ai angajat-o. E o fată al naibii de drăguță. Mult mai bună decît merit. Și probabil mult mai bună decît meriți și tu, adăugă el, zîmbind iarăși. Hei, ia stai.

Ochii lui aveau luciri poznașe acum.

— Dintr-o pură întîmplare, e ceva serios?

Ben rînji spre el, apoi încuviință, serios.

— Așa cred.

— Cristoase, vorbești serios? Ai de gînd să te însori? Era uimit la culme. Pe ce lume fusese? Cum de nu observase? Firește, Ben lipsise o lună,

dar totuși... nu dăduse atenție lucrurilor ăstora de doi ani.

— Fir-aș al dracului. Însurat, Avery. Cristoase. Ești sigur ?

— N-am spus asta. Dar nu ne gîndim la așa ceva. Și cred că avem toate șansele să ajungem aici. Ai vreo obiecție ?

Dar amîndoi știau că vorbeau numai în glumă. Momentul de stînjeneală trecuse deja.

— Nici una.

Mike rămase acolo, clătinînd din cap, cu un zîmbet pe buze.

— Mă simt ca și cum am sărit cîte-o pagină ici-colo. Sau ai fost tu extraordinar de distrat ?

— Nu, deloc. Ai fost tu extraordinar de ocupat. Numai munca și joacă deloc. O să ajungi bogat și celebru în domeniul tău, dar cîtuși de puțin la curent cu bîrfa din birouri.

Ben vorbea doar pe jumătate în glumă, și Mike știa asta.

— Ai fi putut să vii să-mi spui, ticălosule.

— Ai dreptate și-mi pare rău. Cînd o să am noutăți serioase de raportat, o să vin. Și pentru că veni vorba de asta, vrei să fii...

Acum îi venea să-și taie limba din cauza întrebării pe care începuse s-o pună. Fusese în chip de cavaler al lui Mike în noaptea accidentului și acum aproape că-l rugase pe Mike să fie cavalerul lui.

— Las-o baltă. Avem timp berechet.

Mike se ridică, încuviință și se duse să dea mîna cu prietenul său. Dar iarăși era ceva întunecat ascuns în ochii lui. Știa prea bine ce era să spună Ben.

— Felicitări, bătrîne.

Surîsul îi era sincer și durerea la fel.

— Ei nu-ți face griji cu fotograful din San Francisco. Dacă e într-adevăr așa de bună precum spui,

o să-i ardem un contract gras și-o să cedeze, la buna înțelegere. Acum face fițe numai.

— Sper să ai dreptate.

— Ai încredere în mine. O să vezi că am.

Mike îl salută, privindu-l trist și dispăru, lăsîndu-l pe Ben să cugete la discuția lor. Se simțea mai bine acum că Mike știa. Numai că-i părea rău că era atît de lipsit de tact. Chiar și după atîta timp, orice referire la Nancy îl umplea de durere pe prietenul lui. Se disprețuia că fusese atît de prost încît să facă acea referință, dar totuși părea să fi fost o întrebare atît de firească încît n-a mai stat pe gînduri și-a pus-o.

Clătină din cap cu regret și se așeză din nou la birou. Abia dacă mai era o oră pînă la întîlnirea cea mare cu Marion.

Și păru că trecuseră doar cîteva clipe pînă cînd Wendy bătu în ușa deschisă și, zîmbindu-i, îi făcu semn să vină.

— Haide, Ben. Trebuie să fim în biroul lui Marion peste cinci minute.

— Deja ? făcu el cu nervozitate, ridicîndu-și privirea.

Însă uitîndu-se la ea, zîmbi. Era exact ce-și dorise întotdeauna.

— Apropo, i-am spus lui Mike azi dimineață.

Părea mulțumit, împăcat cu sine însuși.

— Ce i-ai spus ?

Gîndurile ei erau toate la Centrul medical din San Francisco și la întîlnirea cu Marion. Întîlnirile cu marea zeiță albă a arhitecturii o speriau întotdeauna de moarte.

— I-am spus de noi, prostuțo. Cred c-a fost chiar încîntat.

— Mă bucur.

Dar de fapt, nu prea-i păsa, deși știa că asta înseamnă mult pentru Ben. De fapt, nu-i mai păsa de Mike nici cît negru sub unghie, într-un fel sau al-

tul. Fusese aspru și lipsit de simțire în toate clipele pe care le petrecuseră împreună. Era aproape ca și cum nu se petrecuse nimic între ei.

— Gata pentru întrunire ?

— M-ai mult sau mai puțin. Am mai testat-o pe fata aia, Adamson, azi dimineață. Mi-a spus să mă duc dracului.

— Ce păcat.

Continuară să mai vorbească despre asta în șoaptă, în vreme ce străbăteau coridorul spre liftul particular care avea să-i conducă în turnul de fildeș al lui Marion, la ultimul etaj al clădirii care adăpostea compania.

La acel etaj, totul avea culoarea nisipului, chiar și liftul, care era tapetat în întregime : și podeaua, și tavanul, și pereții. Mergînd cu el era ca și cum călătoreai în sus într-un balon moale, bej-sidefiu, unde nu-ți mai parvenea nici un zgomot, pînă cînd deodată te trezeai la etajul care adăpostea biroul lui Marion, cu priveliștea lui spectaculoasă.

Wendy simți că palmele i se umezesc pe dosarul pe care-l ținea. Marion Hillyard o făcea întotdeauna să se simtă așa, indiferent cît de plăcută ar fi știut să se facă : Wendy văzuse ce se ascunde sub blîndețea și farmecul ei.

— Ești emoționată ? îi șopti Ben ușor, pe cînd treceau de ultima cotitură a coridorului ce ducea la ușa din crom de sticlă a sălii de conferințe a lui Marion.

— Ba bine că nu.

Rîseră unul de altul, apoi își luară locurile în tăcere în camera lungă, plină de pliante. Pe un perete era un Mary Gassat, un Picasso timpuriu pe altul, iar în fața lor se întindea tot New Yorkul, o priveliște magnifică, extraordinară, care o făcea întotdeauna pe Wendy să se simtă amețită cînd sta așa acolo, la înălțimea celui de-al 65-lea etaj. Era ca și cum ar fi decolat într-un avion. Numai că era

liniştit. Se părea că orice mişcare a lui Marion era făcută în tăcere.

Cînd în sfîrşit Marion intră în cameră, flancată de George, Michael şi secretara ei, Ruth, la masa lungă, pentru conferinţe, acoperită cu sticlă fumurie erau aşezate 22 de persoane. Ruth ducea un teanc de dosare, iar George şi Michael erau angajaţi într-o conversaţie serioasă. Puţin cîte puţin, George îi trecuse lui Michael frînele puterii şi, spre surprinderea lui, se simţea uşurat.

Numai pe Marion părea că o interesează persoanele de faţă. Privea în jur, la toate chipurile, ca să fie sigură că era toată lumea prezentă. Figura ei avea azi aceeaşi culoare — a nisipului — ca întreg decorul, dar Wendy presupune că era pur şi simplu paloarea de New York. Ajunsese să se obişnuiască să vadă chipuri bronzate pe Coasta de Vest şi fusese puţin şocată să vadă — la întoarcerea în New York — cît de palizi erau toţi, încă sub stăpînirea iernii estice.

Dar Marion arăta la fel de şic ca întotdeauna într-o rochie care părea să fie o Givenchy sau o Dior din lînă simplă, neagră şi grea, scoasă în evidenţă de patru rînduri de perle foarte mari, care se potriveau extrem de bine. Oja de pe unghii era de un roşu foarte închis şi părea că se machiase foarte puţin. Chiar şi Michael socoti că era neobişnuit de palidă. Probabil că lucra prea mult la proiectul lui şi încă la alte zece proiecte. Mama lui îşi băga nasul în toate afacerile firmei.

Aşa era felul ei. Iar Michael îi călca pe urme Marion admira nespus că fiul ei se dedicase total muncii în ultimii doi ani. Aşa erau menţinute marile imperii. Cu infuzii de sînge dătător de viaţă al celor care le hrăneau. Al paznicilor sacri. Al păstrătorilor potirului sfînt.

Marion a vorbit prima. A întins mîna după primul dosar din faţa lui Ruth şi-a început să-i interogheze pe cei de faţă, secţie cu secţie, discutînd

probleme diverse care apăruseră la ultima întrunire și controlînd ce soluții li se dăduseră. Totul merse bine pînă cînd ajunse la Ben. Chiar și acolo a fost extrem de mulțumită de ceea ce el și cu Wendy au avut să-i comunice. Ei îi explicară progresele obținute în San Francisco, rezultatele întrunirilor la care a participat, toate îmbunătățirile care se făcuseră. Ascultîndu-l, ea controlă o listă aflată în fața ei, apoi se uită la Michael, încîntată. Afacerea din San Francisco se contura splendid.

— Am avut o singură problemă, sfîrși Ben pe un ton poate prea moale.

Ochii ei erau din nou ațintiți asupra lui.

— Oh ? Și care-a fost ?

— O tînără care face fotografii. Am văzut ceva din cele făcute de ea și ne-au plăcut foarte mult. Am vrut să discutăm cu ea posibilitatea de-a o coopta pentru decorurile din holurile tuturor clădirilor mai importante. Dar nici n-a vrut să audă de noi.

— Ce vrea să-nsemne asta ?

Marion nu părea prea încîntată.

— Exact ce v-am spus. Cînd a aflat de ce-am căutat-o, aproape că mi-a închis telefonul.

Marion înălță o sprînceană, întrebător :

— Știa ce firmă reprezinți ?

Ca și cum asta ar fi schimbat totul. Michael își ascunse un zîmbet, și Ben la fel. Marion era atît de copleșitor de mîndră de firmă încît se aștepta ca oricine să vrea să facă afaceri cu ei.

— Da. Dar mă tem că n-a influențat-o cu nimic. N-a avut nici un efect, decît că a înfuriat-o parcă și mai mult.

— A înfuriat-o ?

Pentru prima dată în dimineața aceea chipul lui Marion se colorase : însă expresia ei era severă. Cine se credea această tînără femeie care strîmba din nas la auzul numelui de Cotter-Hillyard ?

— Ei bine, poate „furie“ e un cuvînt greșit ales. Poate că „speriată la culme“ s-ar potrivi mai bine.

În realitate nu se potrivea, dar era cerut de împrejurări. Ca s-o calmeze pe Marion. Cele două pete de un roșu aprins de pe obrajii ei începuseră să pălească, spre marea ușurare a tuturor, mai ales a lui Ben.

— Merită să insistăm ?

— Cred că da. Și am adus cîteva fotografii făcute de ea ca să vi le arătăm. Sper că au să vă placă.

— Cum de-ați făcut rost de fotografii dacă n-a fost de acord să stea de vorbă cu voi ?

Wendy interveni :

— Le-am cumpărat de la o expoziție a ei. A fost o extravaganță, dar dacă e o problemă, aș fi încîntată să le cumpăr pentru firmă cu banii mei. Face niște lucruri splendide.

Și cu asta, Wendy se apropie în tăcere de o măsuță pusă lîngă peretele din spate și veni cu o servietă destul de mare din care scoase trei fotografii color foarte frumoase pe care Marie le făcuse în San Francisco. Una reprezenta o scenă dintr-un parc, cu o alcătuire simplă : înfățișa un bătrîn așezat pe o bancă, privind cîțiva copii mici cum se joacă. Fotografia ar fi putut fi sentimentală, dar nu era : era compătimitoare. Cea de-a doua cuprindea o scenă din port, cu vitalitatea mulțimii din el, fără a uita de puștiul în chip de vînzător ambulant, cu o față zîmbitoare, din prim plan. Și, în sfîrșit o imagine strălucitoare a orașului San Francisco în amurg — orașul așa cum voiau să-l vadă și locuitorii lui și turiștii.

Ben nu spuse nimic. Sprijini fotografiile de teancul de dosare și se dădu cu un pas înapoi.

Fuseseră mărite, așa că oricine putea vedea limpede cît de grozave erau.

Chiar și Marion rămase tăcută mult timp, înainte de a încuviința în sfîrșit.

— Ai dreptate. Merită să insistăm.
— Mă bucur că sînteți de acord.
— Mike ?

Marion se întoarse spre fiul ei. Dar el părea pierdut în gînduri privind fotografiile. În fiecare din ele era ceva familiar lui, în calitatea lor artistică, în natura subiectelor. Nu știa exact ce e, însă acel „ceva" misterios îl făcuse dintr-o dată gînditor, pierdut în niște gînduri cu care trebuia să se lupte ca să le alunge. Nu știa exact de ce fotografiile îl preocupau atît, dar chiar și el trebuia să admită că erau remarcabil de bine făcute și că aveau să avantajeze aspectul fiecărei clădiri ridicate de Cotter-Hillyard.

El o privi încuviințînd în tăcere, cu seriozitate.

— Îți plac tot atît de mult cît îmi plac mie ? insistă Marion.

— Ben, cum facem s-o angajăm ?

Marion nu pierdea timpul.

— Aș vrea să știu și eu.

— Oricît ar părea de ciudat, ne-am cunoscut ultima dată cînd am fost în San Francisco. E o fată izbitor de frumoasă. Aproape ireală. E aproape prea perfectă. Nu poți decît să te uiți la ea. E echilibrată, plăcută — atunci cînd vrea — și cu siguranță talentată. A fost pictoriță înainte să se apuce de arta fotografică. Era elegant îmbrăcată, așa că nu-mi închipui că moare de foame. De fapt, proprietarul muzeului mi-a zis că o întreține cineva. Un bărbat mai vîrstnic decît ea. Un doctor, parcă a zis. Un chirurg plastic celebru. În orice caz, nu pare să aibă nevoie de bani. Asta-i tot ce știu.

— Atunci poate că banii nu sînt o soluție.

Dar deodată Marion deveni tot atît de gînditoare ca și fiul ei. O străfulgerare un gînd nebunesc, ilogic. Ar fi fost o coincidență extraordinară, dar ce-ar fi dacă...

— Cîți ani are fata ?

— E greu de spus. Purtase un fel de pălărie mare prima dată cînd am văzut-o de parcă ar fi vrut să-şi ascundă faţa. Dar aş spune că are... nu ştiu, 24, poate 25 de ani. Maximum 26. De ce?

— Nu înţelegea deloc ce rost avea întrebarea.

— Simplă curiozitate. Ştii ceva, Ben, sînt sigură că tu şi Wendy aţi făcut tot ce-aţi putut. Este cît se poate de probabil să nu reuşim în nici un chip s-o convingem pe fată, dar aş vrea să încerc şi eu. Dă-mi toate informaţiile pe care le ai şi-am să iau eu legătura cu ea. Tot trebuie să fiu în San Francisco într-una din săptămînile viitoare. Poate c-o să-i vină mai greu să refuze o femeie în vîrstă decît un tînăr.

Referinţa la „femeia în vîrstă" îl făcu pe Ben să zîmbească. Marion Hillyard arăta a orice, numai a asta nu. A chireman dur, de vîrstă mijlocie, poate, dar nici acum nici altă dată a bunicuţă cu faţa zbîrcită.

Dar zîmbetul îi dispăru de pe chip privind-o.

Devenea din clipă în clipă mai palidă. Deodată, tînărul se întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Dar ea nu-i dădu nici lui, nici altora timp să întrebe. Se ridică, mărturisi că se poate declara satisfăcută de întrunire, luă de la Ben informaţiile care-i trebuiau şi, în încheiere mulţumi tuturor că fuseseră prezenţi. Apoi ieşi din sală. Întrunirea se terminase.

O clipă mai tîrziu, uşa mărginită cu alamă a biroului ei se închise încet în urma lui Auth. Restul persoanelor care luaseră parte la întrunire porniră încet spre lift, comentînd progresul afacerilor. Toată lumea părea încîntată şi uşurată că Marion păruse la fel. De obicei se găsea cîte ceva care să-i displacă şi s-o incite, dar de data asta fusese neobişnuit de calmă şi blîndă. Încă o dată Ben se trezi întrebîndu-se dacă nu cumva era bolnavă. A fost printre ultimii care a părăsit sala de conferinţe. Pînă şi Michael o luase înainte şi coborîse.

Cînd deodată Ruth apăru în goană din sanctuar și-l chemă pe Michael. Părea îngrozitor de speriată.

— D-le Hillyard. Mama dvs... e...

Însă George reacționă primul la cuvintele ei și o luă efectiv la fugă spre biroul lui Marion, urmat îndeaproape de Mike — care arăta ca lovit de trăsnet — și de Ben. Și odată ajunși acolo, tot George fu cel care știa ce-i de făcut. Unde să găsească pastilele — pe care i le dădu imediat, împreună cu un pahar mic cu apă — și că trebuia s-o ducă de pe scaunul biroului pe canapea — ceea ce a și făcut cu ajutorul fiului ei.

Fața ei era acum de un verde-cenușiu pal și părea că respiră cu mare greutate. Pentru o clipă înspăimîntătoare Michael se trezi întrebîndu-se dacă nu cumva stătea să moară și simți lacrimile izvorîndu-i din ochi. Alergă la telefon ca să-l cheme pe dr. Wickfield, dar ea-i făcu un semn slab de pe canapea și-i vorbi apoi cu greutate, aproape șoptit, abia audibil :

— Nu, Michael... nu-l chema... pe Wick. Mi se-ntîmplă... tot... timpul.

Imediat Michael îl privi pe George. Asta era ceva nou pentru el, dar pentru George nu putea să fie, altfel n-ar fi știut unde să găsească pastilele și nici ce era de făcut. Dumnezeule. Oare cît din lumea și din viața lui și a celorlalți din jurul lui mai rămăsese cunoscut ? Și de cît din ele uitase cu desăvîrșire ?

Uitîndu-se fix la maică-sa, văzînd-o cum tremură, palidă pe canapea, începu să se întrebe cît de bolnavă era. Știa că-l vedea destul de des pe dr. Wickfield, dar își închipuise totdeauna că o făcea numai ca să se asigure că era sănătoasă, nu pentru că ar fi avut vreo problemă serioasă. Iar asta părea cu siguranță să fie serioasă. O privire aruncată sticluței cu pastile pe care George o lăsase pe birou confirmă temerile lui Michael. Erau pastile cu nitro-

glicerină — medicamentul standard pentru bolile de inimă.

— Mamă...

Michael se așează pe un scaun lîngă ea și-i luă mîna.

— Ți se întîmplă des?

Acum era aproape tot atît de palid ca și ea. Însă ea deschise ochii și zîmbi. Întîi lui, apoi lui George. George știa.

— Nu-ți face griji.

Vocea era încă blîndă, dar ceva mai puternică acum.

— Mi-e mai bine.

— Nu ți-e bine. Și vreau să știu mai mult despre toată povestea asta, vorbi Michael.

Ben începu să se întrebe dacă nu cumva era în plus, dar nici nu voia să plece. Era prea uimit de tot ce vedea. Marea Marion Hillyard era totuși o ființă omenească. Și părea teribil de vulnerabilă și fragilă așa cum zăcea acolo, îmbrăcată în rochie neagră extrem de scumpă care nu făcea decît s-arate și mai palidă.

Chipul îi era ca de ceară acum, cînd vorbea cu fiul ei, însă ochii parcă aveau ceva, mai multă viață ca înainte.

— Mamă...

Michael avea de gînd să insiste pînă cînd va afla adevărul.

— Bine, dragul meu, bine.

Marion trase aer în piept și se ridică în capul oaselor, punînd din nou picioarele pe podea. Și se uită fix în ochii unicului ei copil.

— E din cauza inimii. Știi că am avut probleme cu ea de ani de zile.

— Dar n-a fost niciodată ceva serios.

— Ei, acum este.

Vorbea deschis acum.

— S-ar putea să trăiesc și să fiu în continuare o femeie foarte nesuferită și pe de altă parte, s-ar putea să nu. Numai timpul poate să spună. Între timp pastiluțele mă țin pe picioare și mă ajută să mă descurc. Asta-i tot ce-ar fi de spus.

— De cînd ești așa ?

— De cîteva luni. Wicky a început să-și facă griji în privința asta de acum doi ani, dar anul ăsta s-au înrăutățit lucrurile.

— Atunci vreau să te retragi din afaceri. Arăta ca un copil încăpățînat așa cum stătea acum, privind-o îngrijorat pe maică-sa.

— Imediat.

Ea nu făcu decît să rîdă și-i zîmbi lui George. Dar de data asta chipul aliatului ei îi mărturisi că și el era îngrijorat.

— N-ai nici o șansă, dragule. O să stau aici pînă cad jos. Sînt prea multe de făcut. Și-n afară de asta, aș înebuni, acasă. Ce să fac toată ziua ? Să ascult piese lacrimogene la radio și să citesc articole despre filme ?

— Cred că ți s-ar potrivi de minune.

Toți izbucniră în rîs.

— Sau... adăugă el, uitîndu-se întîi la Marion, apoi la George. Ați putea să vă retrageți amîndoi, și să vă căsătoriți, să vă mai distrați și voi așa, ca să schimbați un pic lucrurile.

Era pentru prima dată cînd Michael recunoștea deschis că observase atențiile din ultimii 20 de ani ale lui George pentru maică-sa. George roși ca para focului. Dar nu păru neplăcut impresionat.

— Michael.

Acum Marion părea că redevenise ea însăși.

— Îl faci pe George să se simtă prost.

Dar, destul de ciudat, nici ea nu părea prea șocată sau îngrijorată de idee.

— În orice caz, retragerea mea iese din discuție. Sînt prea tînără pentru așa, fie că sînt bolnavă sau

nu. Așa că mă tem c-o să mai ai multă vreme de-a face cu mine.

Michael știa deja că pierduse partida. Dar voia să cedeze puțin cîte puțin.

— Atunci cel puțin fii rezonabilă, pentru numele lui Dumnezeu, și nu mai călători. Nu-i nevoie să te duci în San Francisco. Pot foarte bine să mă duc eu în locul tău. Nu-ți mai băga nasul în toate. Stai acasă și ai grijă de tine.

Ea nu făcu decît să rîdă de el. Se ridică și se duse la birou. Era sătulă de discuții, obosită și palidă așa cum stătea acum, cufundată în scaunul biroului, în vreme ce toți ceilalți o priveau cu mare îngrijorare.

— Aș vrea să plecați și să nu vă mai uitați la mine cu mutrele astea sentimentale. Plecați toți. Am treabă. Chiar dacă voi se pare că n-aveți.

— Mamă, te duc acasă. Azi cel puțin.

Michael avea o înfățișare războinică așa cum se uita acum la ea. Dar Marion clătină din cap.

— Nu vin. Acum pleacă, Michael, sau îl pun pe George să te dea afară.

George păru amuzat de idee.

— S-ar putea să plec mai devreme ca de obicei, dar nu plec acum. Așa că mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, etc, etc. Ruth.

Arătă spre ușa pe care secretara o deschisese, ascultătoare. Neputincioși, ceilalți se făcură nevăzuți unul cîte unul. Era mai puternică decît ei și o știa.

— Marion ?

George se oprise în tocul ușii privind-o îngrijorat.

— Da ?

Chipul ei se îmblînzi privindu-i, iar el zîmbi.

— Nu vrei să te duci acum acasă ?

— Încă puțin mai stau.

El încuviință.

— Mă întorc într-o jumătate de oră.

Ea zîmbi, dar abia avu răbdare să aștepte ca ușa să se-nchidă după el.

Știa fără putință de îndoială sau tăgadă ce-i cauzase atacul de cord. Nu-și mai putea permite să mai fie emoționată, dintr-un motiv sau altul. Inima asta îi devenise o adevărată pacoste.

Aruncă o privire la ceas și formă numărul pe care i-l dăduse Ben. Auzi telefonul sunînd de trei sau patru ori. Nu știa de ce este atît de sigură, dar era. Din clipa în care Ben începuse s-o descrie pe Marie Adamson. Avea să încerce s-o vadă pe fată cînd o să se ducă în San Francisco : poate atunci o să știe sigur. Sau poate că nu. Poate că are să fie mult prea schimbată. Începu să se întrebe dacă va fi în stare să-și dea seama.

Și atunci, tocmai cînd începuse să-și pună întrebările, fata răspunse la telefon. Marion trase aer în piept, închise ochii și vorbi calm în receptor. Nimeni nu și-ar fi putut da seama că avusese un atac de cord acum o jumătate de oră. Acum Marion Hillyard era, ca întotdeauna, calmă și absolut controlată.

— D-ra Adamson ? Aici Marion Hillyard, în New York.

Convorbirea fusese scurtă, rece și forțată iar în clipa în care închise Marion nu știa cu nimic mai mult ca atunci cînd formase numărul. Dar avea să știe. Peste trei săptămîni. Fixase o întîlnire cu fata pentru ora patru într-o marți după-amiaza, peste trei săptămîni.

Marion însemnă întîlnirea pe calendarul pe care-l purta permanent cu ea, apoi se rezemă de spăta-

rul scaunului cu ochii închiși. Întîlnirea asta s-ar putea să nu-i dezvăluie nimic, și totuși erau anumite lucruri pe care trebuia să le spună, care se cereau spuse.

Spera numai că va mai trăi încă trei săptămîni.

CAPITOLUL 22

În camera de zi a apartamentului ei din Fairmont era o liniște desăvîrșită. Doar ceasul părea că are de gînd să ticăie la nesfîrșit. Apartamentul îi oferea o priveliște impresionantă asupra golfului și asupra Marin County-ului de dedesubt, dar asta n-o interesa pe Marion. Se gîndea la fată. Ce se întîmplase cu ea? Cum arăta? Oare Gregson chiar făcuse minunile pe care promisese să le facă acum doi ani?

Ben Avery a văzut o străină cînd a cunoscut-o pe Marie Adamson. Dar Michael — el ar recunoaște-o? Iar ea se îndrăgostise oare de cineva sau, ca Michael, devenise retrasă și plină de amărăciune?

Asta o făcea pe Marion să se gîndească din nou la fiul ei, așa cum stătea acolo așteptînd-o pe acea străină care într-adevăr ar putea pînă la urmă să se dovedească a fi fata pe care Michael o iubise odată. Dar dacă nu era. Ar putea să fie oricine, o fată de pe-aici care se ocupa cu fotografia și-i atrăsese atenția lui Ben Avery. Poate că teoria ei era complet greșită. Poate...

Își așeză un picior peste celălalt, apoi își lăsă să revină la loc. Se întinse după poșetă ca să-și caute port-țigaretul. Era unul nou. George i-l făcuse cadou de Crăciun și înscrisese pe el inițialele ei, cu

safire minunate încrustate în superba cutiuță de aur.

Marion își aprinse țigara cu bricheta și trase adînc din ea în tăcere. Apoi se rezemă de spătarul scaunului cu ochii închiși. Era epuizată. Trebuise să suporte un zbor lung în dimineața aceea. Poate că ar fi fost necesar să-și îngăduie o zi de odihnă înainte de a se întîlni cu fata. Dar era prea nerăbdătoare ca să reziste și să amîne întrevederea cu o zi. Trebuia să afle.

Aruncă din nou o privire în sus, la ceasul de pe cămin. Era patru și un sfert. Șapte și un sfert în New York. Michael era cu siguranță la birou încă. Avery fără îndoială că plecase, ca să cocheteze cu fata aia de la secția de design. Gura lui Marion se strînse cînd se gîndi la ei. Ben nu era un băiat serios, ca Michael. Dar pe de altă parte... Ea scoase un oftat. Pe de altă parte nu era nici nefericit ca Michael. Oare făcuse o greșeală atunci ? Fusese oare complet nebună acum doi ani ? Îi ceruse prea mult fetei ? Nu. Probabil că nu. N-ar fi fost partida potrivită pentru Michael. Și cu timpul, poate, el va găsi pe altcineva, pe cineva mai bun. De ce să nu găsească ? Avea cu siguranță tot ce-i trebuia : înfățișare plăcută, bani, poziție socială. Avea să fie președintele unei firme de frunte din America. Era un bărbat puternic, talentat, blînd și plin de farmec.

Chipul ei se îmblînzi din nou gîndindu-se la el. Cît de bun și de puternic era... și cît de singur. Își dăduse seama și de asta. Cu atît mai mult cu cît el se străduia să mențină o oarecare distanță chiar între sine și ea, și mama lui. Era ca și cum o parte din el n-avea să mai funcționeze niciodată. Bine cel puțin că nu mai bea și nu mai stătea ore în șir gîndindu-se... Astea au fost însă înlocuite numai de o hotărîre aspră și rece pe care o arătau așa de bine ochii lui. Era ca un om care se chinuise prea mult

să străbată un deșert, dar care nu mai era sigur că știe de ce. Și totuși avea atîtea motive să fie fericit, avea înaintea lui o viață frumoasă de care putea să se bucure. Dar el niciodată nu-i făcea timp să se bucure de ceva. Marion nu era absolut sigură că munca lui îl bucură — în orice caz, nu ca pe ea. Nu ca pe tatăl și bunicul lui. Gîndurile ei zburară, pline de tandrețe, din nou la soțul ei. Apoi continuă încet spre George. Cît de bun fusese cu ea în ultimii ani. I-ar fi fost imposibil să continue să lucreze fără el. Fără el care-i lua atît de des poverile de pe umeri și nu-i lăsa decît deciziile interesante, munca creatoare și gloria. Știa sigur că făcea asta pentru ea cît de des posibil. Era un om atît de puternic și totuși atît de modest și de plin de umilință. Marion începu să se întrebe de ce nu acordase mai multă atenție tuturor calităților lui acum 12 ani și ceva. Dar n-avusese niciodată timp. Nici pentru el, nici pentru altcineva. După moartea tatălui lui Michael, pentru nimeni. Așa că poate pînă la urmă băiatul îi semăna mai mult decît credea.

Își surise sieși cînd deodată țiriitul soneriei de la ușa apartamentului îi rupse gîndurile, făcînd-o să tresară, de parcă pentru o clipă ar fi uitat unde se afla.

Era patru și 25. Fata întîrziase cu 25 de minute. Dar în sinea ei era mulțumită că avusese acel scurt răgaz de singurătate.

Își luă o înfățișare demnă și se apropie calmă de ușă. Rochia bleumarin de mătase, cu cele patru rînduri de perle i se potrivea perfect, la fel ca și coafura fără bucle, manechiura perfectă și machiajul făcut cu artă. Toate a avantajase, o făceau să pară mai degrabă de 45 de ani decît de cei aproape 60 pe care îi avea. Ar mai fi fost încă o femeie frumoasă și 20 de ani de acum înainte, dacă ar fi trăit atît de mult. Nimeni nu putea s-o înfrîngă pe Marion Hillyard, nici măcar timpul.

Ea se felicită pentru asta în clipa în care-i deschise uşa tinerei femei elegante, cu o servietă de artist în mînă.

— D-ra Adamson ?

— Da, încuviinţă Marie cu un surîs forţat. D-na Hillyard ?

Dar ştia deja că da. N-o văzuse pe Marion în noaptea aceea de mai, pentru că ochii îi fuseseră bandajaţi, dar văzuse destule fotografii prin apartamentul lui Michael. Ar fi recunoscut-o pe mama lui şi pe o stradă lăturalnică în Tokio. Asta era femeia care-i bîntuia visele vreme de doi ani. Asta era femeia pe care o dată şi-o dorise ca mamă şi prietenă, dar n-o mai voia.

— Bună ziua.

Marion întinse cu răceală o mînă hotărîtă şi cele două îşi strînseră ceremonios mîinile aproape chiar în tocul uşii, înainte ca Marion să facă un gest spre apartament.

— Poftiţi înăuntru.

— Mulţumesc.

Cele două femei se studiară una pe cealaltă cu interes şi prudenţă. Marion se aşeză cu dezinvoltură pe unul din scaunele de lîngă masă. Ceruse mai devreme cameristei să-i aducă ceaiul. Mai avea şi nişte băuturi nealcoolice pentru oaspeţi. Se părea că se deranjase cam prea mult pentru o fată care o costase deja aproape o jumătate de milion de dolari. Dacă era aceeaşi fată.

O privi cu atenţie, dar nu reuşi să-şi dea seama de nimic. Nu exista nici o asemănare cu vreuna din fotografiile pe care le văzuse în decursul anilor. Nu era aceeaşi fată. Sau cel puţin nu părea să fie.

Dar Marion nu renunţă. Se rezemă de spătar ca s-o privească şi s-o asculte. Mai avea un indiciu : vocea aceea distinsă, sfîşietoare care-i spusese că primeşte tîrgul. N-avea s-o uite niciodată.

— Ce-aș putea să vă ofer de băut ? Ceai ? Sifon ? Pot să comand o băutură dacă doriți ?

— Nu, mulțumesc, d-nă Hillyard. Aș prefera să...

Dar vocea i se stinse. Acum se priveau una pe cealaltă. Pretextul întîlnirii lor fusese deja uitat, înainte să vină clipa asta în care femeia mai vîrstnică o cîntărea pe cea tînără, o privea cum se mișcă, îi studia silueta și textura părului și mai arunca din cînd în cînd o privire de ansamblu. Era o fată teribil de frumoasă, îmbrăcată cu haine foarte scumpe. Marion se trezi întrebîndu-se dacă-și cheltuia banii de întreținere pe alte lucruri, ca cealaltă. Rochia ei de lînă purta semnul distinct al Parisului, geanta ei de piele și pantofii erau Gucci iar haina simplă, bej era căptușită cu o blană neagră care lui Marion îi păru a fi de oposum.

— Apropo, aveți o haină foarte frumoasă. Trebuie să fie ceva extrem de modern pentru asemenea oraș. Vă invidiez pentru clima blîndă de aici. Cînd am plecat, New York-ul era la două picioare sub zăpadă. Sau, mai curînd, adăugă ea surizînd cuceritor fetei, sub doi inci de zăpadă și alți 22 de noroi. Cunoașteți New Yorkul ?

Întrebarea fusese pusă cu un anumit scop, iar Marie știa asta. Dar putea să-i răspundă cinstit. Locuise în New England și petrecuse prea puțin timp în New York. Dacă s-ar fi căsătorit cu Michael, ar fi locuit acolo. Dar nu s-a căsătorit.

Expresia feței ei încetă să se schimbe și vocea i se înăspri cînd răspunse :

— Nu, nu-l cunosc prea bine. De fapt, nici nu prea sînt genul să locuiesc în marile orașe.

Era Marie în întregime, fără nici o urmă de Nancy.

— Mi se pare cam greu de crezut. După părerea mea, tocmai genul ăsta sînteți.

— Mulțumesc.

Marion zîmbi din nou, dar era zîmbetul celui care-și pîndește prada.

Fără să mai spună nimic, Marie se întinse după servietă, și-o puse în poală și trase fermoarul, sub privirea cercetătoare a lui Marion. Cu un zîmbet îi întinse celeilalte femei un album gros negru, cu dubleuri ale fotografiilor făcute de ea. Albumul era mare și greu de mînuit, iar femeia mai vîrstnică păru că se clatină cînd îl luă. Abia atunci Marie observă cît de tare îi tremurau mîinile și cît de slabă părea străduindu-se să țină albumul. Deci timpul nu fusese îngăduitor cu Marion Hillyard pînă la urmă. Ar fi fost oare posibil ca una din cele mai nedemne rugi ale ei să fie ascultate ?

Intrigată, Maria o privi intens, dar Marion păru să-și recapete calmul în vreme ce întorcea paginile în tăcere.

— Acum îmi dau seama de ce Ben Avery era atît de nerăbdător să încheie un contract cu dumneata. Fotografiile pe care le faceți sînt excelente. Trebuie că vă ocupați de ani în șir de arta fotografică.

— Nu, asta e ceva nou pentru mine. Am fost pictoriță înainte.

— A, da. Ben mi-a pomenit de asta.

Și totuși Marion părea surprinsă. De fapt, era atît de absorbită de cercetarea minunatelor fotografii încît uitase că era totuși posibil să stea de vorbă cu Nancy McAllister.

— Erați tot atît de pricepută la pictură ca și la asta ?

— Cred că da, surîse Marie.

Tînăra fată avea senzația că se petrece un fenomen straniu. Era ca și cum o privea pe Marion Hillyard printr-o oglindă fermecată : ea o putea vedea foarte clar pe Marion și totuși persoana pe care o vedea Marion era cu totul altcineva decît ea. Marie își închipuia că numai ea cunoaște secretul.

— Acum îmi place arta fotografică tot atît de mult ca și pictura.

— De ce v-ați schimbat ocupația ? făcu Marion, privind deodată în sus, intrigată.

— Pentru că totul s-a schimbat foarte brusc în viața mea, atît de mult încît am devenit altă ființă omenească. Pictura făcea parte din viața mea cea veche, aparținea vechiului meu „eu". M-ar fi durut prea mult s-o iau cu mine.

Marion aproape că se crispă la auzul cuvintelor.

— Înțeleg. Ei, din fericire lumea n-a avut ce pierde, după cît văd. Sînteți o maestră în arta fotografică. Cine v-a lansat ? Una din personalitățile de aici, fără îndoială. Sînt atît de multe în San Francisco.

Dar Marie nu făcu decît să clatine din cap, cu un mic zîmbet. Era ciudat. Venise aici pregătită s-o urască pe această femeie. Iar acum descoperise că nu putea. Nu tocmai. N-o simpatiza. Dar nici nu putea s-o urască. Părea atît de istovită și fragilă. Nici măcar aerul de bravadă și perlele nu puteau ascunde acest adevăr. Purta pe chip masca morții, ascunsă cu grijă de machiaj. Dar sub strălucirea aparentă se ascundeau tristețile toamnei pe urmele căreia vine cu pași repezi iarna.

Marie făcu un efort să-și alunge gîndurile înclinate puțin spre filozofie și să strădui să se concentreze asupra întrebării lui Marion, se strădui să și-o amintească. Oare ce-o întrebase ?... A, da.

— Nu, de fapt, m-a lansat un prieten. Doctorul meu, mai exact. Mai mult decît atît, el e cel care mi-a sugerat să mă apuc de arta fotografică.

— Peter Greyson.

Buzele lui Marion șoptiră cuvintele blînd și visător, de parcă n-ar fi vrut să le rostească, șocate, tăcură amîndouă.

— Îl cunoașteți ?

Oare ce-i venise lui Marion să pomenească de

Peter ? Să fi știut adevărul ? Oare Peter... Nu, n-ar face el una ca asta.

— Eu... da...

Marion ezită o clipă infinit de lungă, apoi continuă, privind-o drept în față.

— Da, Nancy, îl cunosc. A făcut o treabă foarte frumoasă cu tine.

Fusese o lovitură dată la întîmplare. O presupunere nebunească. Dar trebuise să vorbească așa, chiar dacă risca să se facă de rîs. Trebuia să știe.

— Trebuie să fie o greșeală la mijloc. Numele meu e Marie Ad..

Se opri brusc, ca o păpușă căreia i se stricase pe neașteptate mecanismul ce-o făcea să parcă că vorbește. Cu ochii plini de lacrimi, se ridică și se așeză lîngă fereastră, cu spatele la cameră.

— De unde știați ?

Vocea îi era furioasă și schimbată. Era vocea de acum doi ani.

Marion se rezemă de spătarul scaunului, obosită dar ușurată. Într-un fel, era mai liniștită acum că știa că avusese dreptate. Deci nu făcuse călătoria asta dificilă degeaba.

— V-a spus cineva ? o interogă Marie.

— Nu. Am ghicit. Nici măcar nu știu cum, dar am avut o bănuială — Sau presentiment, dacă vrei — din prima clipă cînd Ben ne-a vorbit de tine. Toate amănuntele se potriveau.

— Și...

Fir-ar a dracului. Voise s-o întrebe de el. Voise să... Dumnezeule, de ce n-o lăsa odată în pace ? Au s-o țină așa mereu ? N-au de gînd să iasă odată din viața ei ?

— De ce-ați venit pînă aici ? Ca să întăriți mica noastră înțelegere ?

Fără să se îndepărteze de fereastră, Marie se răsuci pe călcîie ca s-o privească pe cea care o chinuise.

— Ca să fiți sigură c-o să-mi respect promisiunea ?

— Mi-ai dovedit deja c-o respecți.

Vocea lui Marion era blîndă și ostenită și neobișnuit de bătrînă.

— Nu, nu sînt sigură că înțeleg măcar eu, dar am venit să te văd. Să vorbesc cu tine. Să văd cum arăți, dacă erai într-adevăr tu.

— De ce acum ? De ce-aș mai prezenta interes, după doi ani ?

Deodată, vocea Mariei se umplu de venin, iar ochii ei de ură. Ura pe care de luni în șir visase s-o reverse odată și-odată asupra lui Marion.

— De ce acum, d-nă Hillyard ? Sau erați curioasă să vedeți cum a lucrat Gregson ? Asta era ? Atunci, uitați-vă și spuneți-mi ce părere aveți. A ieșit ceva din cei 4 sute de mii de dolari ai dumneavoastră ? Și ce-a ieșit merită banii ?

— De ce nu dai tu răspunsul ? Merită ? Ești mulțumită ?

Spera să-i răspundă că da. Brusc, descoperi că, disperată, spera un da. Amîndoi plătiseră atît de mult pentru acea față nouă. Fusese o greșeală. Brusc, își dădu seama că era sigură de asta. Dar era prea tîrziu. Nu mai erau aceiași. Se vedea asta în atitudinea fetei, la fel ca și-n a lui Michael. Era mult, mult prea tîrziu pentru amîndoi. Va trebui să-și găsească visele în altă parte.

— Ești o fată frumoasă, acum, Marie.

— Mulțumesc. Da, știu că Peter a făcut o treabă bună. Dar a fost ca și cum am încheiat un tîrg cu diavolul. O viață pentru un chip.

Cu un suspin adînc, Marie se prăbuși într-un scaun.

— Iar eu sînt diavolul.

Vocea lui Marion tremura. Aruncă o privire fetei.

— Cred că are să ți se pară respingător să-ți spun asta acum, dar la vremea aceea credeam că fac ceea ce trebuie.

— Și acum? făcu Marie privind-o fix. Michael e fericit? Lucrurile stau mai bine acum că ați scăpat de mine? Ați avut succes?

Dumnezeule, ce mult ar fi vrut s-o lovească. S-o tirască de păr și s-o calce în picioare pe ticăloasa asta cu rochie de doamnă din lumea mare și cu șiraguri de perle.

— Nu, Marie, Michael nu e fericit, cum nu ești nici tu. Am crezut întotdeauna c-o să înceapă o altă viață. Am presupus că și tu o să faci la fel. Totuși, ceva îmi spune că n-ai făcut-o. Dar n-am nici un drept să întreb.

— Nu, n-aveți. Și Michael? S-a însurat?

Se disprețui pentru gîndurile ei, dar se rugă cerului să i se răspundă că nu.

— Da.

Marie simți că i se taie răsuflarea și trase aer în piept să-și revină.

— Cu munca lui. Trăiește, mănîncă, se odihnește și respiră din ea. Ca și cum ar spera să poată să se piardă în ea pentru totdeauna. Abia dacă-l văd. „Bun, cățea ticăloasă. Bun.".

— Atunci recunoașteți că ați greșit? Știți că îl iubeam. Mai mult decît orice pe lume.

„Cu excepția chipului meu... O, Doamne... cu excepția..."

— Știu. Dar credeam că o să treacă.

— Și-a trecut?

— Poate. Nu vorbește niciodată de tine.

— A încercat vreodată să mă găsească?

Marion clătină din cap.

— Nu.

Dar nu-i mărturisi motivul. Nu-i mărturisi lui Marie că Michael credea că e moartă. Greutatea minciunii apăsa asupra ei extrem de mult acum,

cînd rosti cuvîntul și cînd văzu cum ochii Mariei se umplu din nou de ură.

— În regulă, atunci de ce m-ați chemat aici? Doar ca să vă satisfaceți curiozitatea? Ca să vă arăt fotografiile pe care le-am făcut? De ce?

— Nu știu sigur, Nancy. Pardon... Marie. Pur și simplu trebuia să te văd. Să știu cum o duci. Cred... cred că e un sentimentalism stupid să-ți spun asta, dar sînt pe moarte.

Acum se uită la fată cu o privire care spunea că se autocompătimește puțin. Dar imediat îi păru rău că-i spusese. Pentru că Marie nu părea mișcată. O privi fix pe Marion multă vreme, fără să spună nimic. Însă în cele din urmă îi vorbi din nou, cu o voce distrusă, dar blîndă.

— Îmi pare rău să aud asta, d-nă Hillyard. Dar eu am murit acum doi ani. Și mi se pare că fiul dumitale la fel. Deci, doi pînă acum. De mîna dumitale, d-nă Hillyard. Ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, vă mărturisesc că mi-e greu să vă compătimesc prea mult. Cred că ar fi trebuit să vă fiu recunoscătoare. Cred că ar fi trebuit să vă mulțumesc din adîncul inimii că bărbații întorc capul după mine în loc să fugă, îngroziți. Cred că ar fi trebuit să simt multe lucruri, dar nu le simt. Nu simt nimic pentru dumneavoastră. Dar că i-ați distrus viața lui Michael și o știți. Fără să mai pomenesc ce mi-ați făcut mie.

Marion încuviință în tăcere, simțind toată greutatea reproșului fetei. Știa și ea că avea dreptate. În secret, știa de doi ani. Poate din cauza asta simțise că trebuie să vină, că trebuie s-o vadă.

— Nu știu ce să spun.

— Adio ar fi de-ajuns.

Marie își luă haina și servieta și se îndreptă spre ușa apartamentului. Se opri o clipă în ușă, cu mîna pe clanță, cu capul plecat, cu obrajii șiroind de la-

crimi. Se răsuci încet și văzu că și pe obrazul lui Marion alunecau lacrimi.

Femeia mai virstnică nu scoase nici un cuvînt, ținîndu-și secretă suferința. Însă tînăra fata reuși să-și tragă sufletul și să vorbească din nou.

— Adio, d-nă Hillyard. Transmiteți-i... lui Michael... complimentele mele.

Ieși apoi, închizînd încet ușa în urmă-i. Dar Marion Hillyard nu se mișcă. Simțea inima zbătîndu-i-se, alungînd sîngele cu toată viteza spre plămîni cu prețul unor dureri persistente și chinuitoare. Cu senzația că se sufocă, reuși totuși să ajungă — poticnindu-se și clătinîndu-se la butonul soneriei care o chema pe cameristă. Apucă să-l apese odată înainte de-a leșina.

CAPITOLUL 23

Pașii lui răsunau surd pe coridorul spitalului, în vreme ce aproape alerga spre camera ei. De ce ținuse atîta să plece singură ? De ce trebuia întotdeauna să fie atît de afurisit de independentă, chiar și după atîția ani ?

Bătu ușor la ușă. Îi deschise o asistentă medicală, care-l privi întrebător.

— Aceasta-i camera d-nei Hillyard ? Eu sînt George Calloway.

Părea nervos, obosit și bătrîn și se simțea așa. Se săturase de aiureala asta. Și avea de gînd să i-o spună în față imediat ce-o va vedea. Și-i spusese același lucru și lui Michael înainte să plece din New York.

Auzindu-i numele, asistenta zîmbi.

— Da, d-le Calloway, vă aşteptam.

Marion nu era în spital decît de la şase după-amiaza. George reuşise să ajungă în San Francisco abia la 11, ora locală. Acum era puţin trecut de miezul nopţii. Călătoria nu putea fi făcută într-un timp mai scurt. Auzindu-l la uşă, Marion surise în semn că era de aceeaşi părere.

Asistenta deschise uşa mai larg, făcîndu-i lui George loc să intre, apoi se strecură în hol, prin spatele lui, fără un cuvînt.

— Bună, George.

— Bună, Marion. Cum te simţi ?

— Sînt obosită, dar o să trăiesc. Cel puţin aşa mi s-a spus. N-a fost decît un atac de cord, cît se poate de neînsemnat.

— De data asta. Dar data viitoare ?

Furios ca un leu în cuşcă, începu să străbată camera cu paşi mari, aruncîndu-i din cînd în cînd o privire. Nici măcar n-o sărutase la venire, cum făcea de obicei. Avea prea multe de spus.

— O să ne facem griji pentru asta cînd o să fie cazul. Acum aşează-te şi stai liniştit, că mă faci să mă simt agitată. Vrei să mănînci ceva ? Am pus-o pe asistentă să-ţi păstreze un sandwich.

— Nu pot să mănînc.

— Potoleşte-te. Nu te-am mai văzut niciodată aşa, George. N-a fost ceva serios, pentru numele lui Dumnezeu. Nu fii chiar aşa.

— Nu-mi spune mie cum să fiu, Marion Hillyard. Te-am urmărit prea multă vreme cum te distrugi cu mîna ta. N-am de gînd să mai rabd.

— Demisionezi ? făcu ea din pat, rînjindu-i. De ce nu te retragi, pur şi simplu ?

Descoperi deodată că toată scena o amuza la culme. Însă fu mai puţin amuzată în clipa în care el se întoarse din nou s-o privească, avînd o expresie imobilă pe chip.

— Exact asta am de gînd să fac, Marion. Să mă retrag.

Ea observă că vorbea serios. Asta-i mai trebuia.

— Nu fii caraghios.

Dar nu era sigură c-o să poată să-l mai scoată dintr-ale lui cu asta. Se ridică în capul oaselor în pat, cu suris nervos pe buze.

— Nu sînt. Cred că e prima hotărîre inteligentă pe care am luat-o în ultimii 20 de ani. Și știi cine se mai retrage, Marion ? Tu. Ne retragem amîndoi. Imediat. Am discutat asta cu Michael în drum spre aeroport. A fost drăguț că m-a condus și mi-a zis să-ți transmit că-i pare rău că n-a putut să vină, dar era mult prea ocupat. Crede că e o idee bună să ne retragem. Și eu la fel. De fapt, nimănui nu-i pasă de părerea ta, Marion. Hotărîrea e deja luată.

— Ai înebunit ? făcu ea, privindu-l fix de parcă ar fi vrut să-i citească gîndurile pe chip, în ciuda luminii difuze din cameră. Și ce să fac dacă mă retrag ? Să tricotez ?

— Bună idee. Dar în primul rînd să te măriți cu mine. După asta, poți să faci tot ce vrei. În afară, adăugă el, amenințător, de muncă. E clar, d-nă Hillyard ?

— N-ai de gînd să mă întrebi, cel puțin, dacă vreau să mă mărit cu tine ? Sau m-ai anunțat numai c-o să se întîmple ? E și asta un ordin de la Michael ?

Dar nu era furioasă. Era impresionată. Și ușurată. Se săturase. Făcuse destule, și-n sensul bun al cuvîntului și-n cel rău. Și o știa. Iar discuția cu Marie o făcuse să se gîndească la casa ei, la familia ei, la căminul ei.

— Avem binecuvîntarea lui Michael, dacă asta are vreo importanță pentru tine.

Apoi George se apropie de pat, îi luă mîna și-o ținu într-a lui, iar vocea i se îmblînzi.

— Vrei să te măriți cu mine, Marion ?

Aproape că se temea s-o întrebe, după ce trecuse atîta timp, dar vorbise în sfîrșit cu Michael despre asta în acele minute de nerăbdare dinainte să decoleze avionul. Și atunci Michael îi spusese ceva ciudat despre „sărbătoarea iubirii lor". George nu prea înțelesese, dar i-a fost recunoscător că-l încurajase.

— Vrei ?

În emoția și încordarea așteptării îi strînse mîna într-a lui.

Ea încuviință încet, cu un surîs obosit, dar plin de căldură și cu o privire în care licărea ceva foarte asemănător cu regretul.

— Ar fi trebuit să ne gîndim la asta cu ani în urmă, George.

Dar ar fi vrut să mai spună ceva... că nu era sigură că are dreptul să... nu după ce...

— Eu m-am gîndit, dar nu mi-am închipuit niciodată c-ai să accepți.

— Probabil că nici n-aș fi acceptat. Proastă ce sînt. O, George, suspină ea, recăzînd din nou pe perne, am făcut atîtea greșeli în viață.

Dintr-o dată, fața i se schimbă. Avea din nou acea expresie plină de suferință care i se întipărise pe chip mai devreme, în acea după-amiază.

El o privi, brusc îngrijorat de figura ei chinuită, care trăda oboseală și durere.

— Ce tot spui. Nu-mi aduc aminte să fi făcut măcar una în toți acești ani de cînd te cunosc.

Îi reținu mîna într-a lui și i-o mîngîie cu dragoste De ani de zile își dorise s-o facă, exact așa cum o făcea acum.

— Nu te chinui cu aiureli despre trecut.

Dar Marion se ridică, foarte dreaptă. Mîna îi era rece și încordată în strînsoarea lui.

— Dar cum e cînd „aiurelile" astea-așa cum le numești tu — distrug viețile unor oameni ? Am dreptul să uit asta, George ?

— Marion, cum ai fi putut tu să distrugi viața cuiva.

Brusc, se întrebă dacă nu cumva doctorul îi administrase vreun drog puternic. Sau dacă ultimul atac nu-i afectase oarecum judecata. Vorbea fără pic de logică acum.

Ea se rezemă din nou de perne și închise ochii.

— Nu înțelegi!

— Trebuie să-ncerc?

Vocea lui suna blînd și cald, în camera luminată difuz.

— Poate. Poate dacă ai ști, n-ai mai fi chiar atît de nerăbdător să te însori cu mine.

— Nu fi absurdă. Dar dacă ai sentimentul ăsta, cred că am dreptul să știu și eu ce te frămîntă. Ce e?

Nu-i lăsă nici o clipă mîna dintr-a lui. În sfîrșit Marion deschise ochii. Se uită fix la el multă vreme, înainte de-a vorbi din nou.

— Nu știu dacă pot să-ți spun.

— De ce nu? Nu reușesc să-mi închipui ce-ai putea să-mi spui încît să mă șochez. Și nici nu reușesc să-mi închipui ce-ar putea să fie în legătură cu tine de care eu să nu știu.

Ani de-a rîndul n-avuseseră secrete unul față de celălalt.

— Încep să cred că atacul de azi după-masă te-a zguduit puțin.

— Nu atacul, ci adevărul pe care a trebuit să-l privesc azi în față.

Niciodată n-o auzise vorbind pe tonul ăsta. Uimit, aruncă o privire la ea și văzu că obrajii îi șiroiau de lacrimi. Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe ca s-o liniștească, dar n-o făcu. Înțelese că avea într-adevăr ceva foarte important să-i spună. Să fi avut oare o legătură cu cineva în toți anii ăștia? Ideea îl șocă. Dar ar fi acceptat pînă și asta. O iubea. O

iubise întotdeauna. Aşteptase prea mult această clipă ca să îngăduie să fie întinată de ceva.

— S-a întîmplat ceva deosebit în după masa asta ? întrebă el, privind-o îndeaproape, în aşteptarea răspunsului.

Ea închise ochii, încercînd zadarnic să mai oprească lacrimile care-i curgeau deja pe obraji. În cele din urmă încuviinţă cu o mişcare a capului şi şopti :

— Da.

— Înţeleg. Ei, linişteşte-te acum. Să n-o luăm chiar aşa în tragic.

Începuse să-l facă să se simtă îngrijorat. Nu voia ca ea să mai aibă un atac.

— Am văzut-o pe fată.

— Care fată ?

Despre ce tot vorbea, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Fata de care era îndrăgostit Michael.

Lacrimile îi secaseră pentru o clipă. Se ridică iarăşi, foarte dreaptă, şi se uită la el.

— Îţi aduci aminte de noaptea cînd Michael a avut un accident, după ce-a fost să mă vadă ? Tu ai venit, iar el a plecat ca o furie. Era nervos. Venise să-mi spună că avea de gînd să se însoare cu fata aia. Eu i-am arătat raportul... raportul care-am pus să mi se facă despre ea şi trecutul ei...

Vocea i se stinse o clipă. Amintirile o copleşiseră...

Preocupat tot de propriile-i gînduri, George se încruntă. Poate că nu ştia ce spune din cauza vreunui medicament. Asta ar fi fost singura explicaţie. Doar fata murise în accident.

— Dragă Marion, e imposibil s-o fi văzut pe fată. După cît îmi amintesc, ea... ea, hm... a trecut pe lumea...

Dar Marion clătină din cap, privindu-l în ochi.

— Nu, George. N-a trecut pe lumea cealaltă. Însă eu așa am spus, iar Wicky și-a ținut gura, dar fața era în viață. Totuși, era complet desfigurată. Din toată fața nu-i mai rămăseseră decît ochii.

George o privi în tăcere. Asculta. Își dăduse seama că avea de-a face cu o Marion tulburată, îndurerată, dar nu nebună. Știa că spunea adevărul.

— M-am dus în camera ei în noaptea aceia și i-am propus un tîrg.

El continuă să aștepte, tăcut. Marion închise ochii, de durere — de durere fizică — parcă. Îngrijorat, el o strînse mai tare de mînă.

— Te simți bine ?

Ea încuviință în tăcere și deschise din nou ochii.

— Da. Poate o să mă simt mai bine odată ce-am să-ți spun totul. I-am propus un tîrg. Chipul ei în schimbul lui Michael. Se poate spune mai frumos într-o mulțime de feluri, dar în esență la asta se reduce. Wicky îmi spusese că știe de un singur om din țară care ar fi putut să-i refacă fetei chipul. Ar fi costat o avere, dar putea s-o facă. I-am spus și ei de asta. M-am oferit să plătesc și suma necesară și toate cele care i-ar fi trebuit pînă să fie gata treaba. I-am oferit o altă viață, o viață pe care n-a avut-o niciodată, cu condiția să fie de acord să nu-l mai caute vreodată pe Michael.

— Și a fost de acord ?

— Da, aruncă ea micul cuvînt, făcîndu-l rece și dur ca o stîncă.

— Atunci nu-l iubea prea mult. Iar tu ai făcut un gest ai naibii de frumos cînd te-ai oferit să plătești totul. La dracu', dacă s-ar fi iubit chiar atît de mult, nici unul din ei n-ar fi acceptat una ca asta.

— Nu înțelegi, George.

Vocea îi era iar rece ca gheața. Dar era furioasă pe sine însăși, nu pe George.

— N-am fost sinceră cu niciunul din ei. I-am spus lui Michael că a murit, pentru numele lui Dumnezeu. Și știam ai naibii de bine că nu l-a crezut nici o clipă în stare pe Michael să onoreze înțelegerea. Probabil de asta a și acceptat-o. De asta și pentru că nu avea de ales. Nu-i mai rămăsese nimic. Decît eu — propunîndu-i un tîrg cu diavolul, așa cum ea însăși a zis azi. George, și tu știi că Michael n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să respecte înțelegerea, dacă ar fi știut adevărul S-ar fi întors la ea într-o clipă.

— Dar între timp, Michael n-a mai suferit. Și-a revenit. Și poate că acum ei doi nici nu s-ar mai potrivi.

George căuta cu disperare un balsam pentru rănile ei. Dar trebuia să admită că erau niște răni urîte și că trebuia să fi fost al naibii de greu să trăiești cu ele. Știa că Marion crezuse că face totul numai spre binele lui Michael, dar se jucase cam mult cu viața lui.

— Și știi că e adevărat. E posibil să fi devenit foarte deosebiți cu timpul. Acum poate că nici nu mai se vor, nu mai vor să mai aibă de-a face unul cu altul.

— Îmi dau seama de asta, suspină ea, lăsîndu-se pe spate. Michael e obsedat de munca lui. Nu mai are nici iubire, nici blîndețe, nici timp, nici nimic. Nu i-a mai rămas nimic și nici n-a mai rămas nimic din el. Știu asta mai bine ca oricine. Iar ea...

Gîndurile negre îi zburară iar la întîmplările acelei după-amieze.

— Ea-i superbă. Elegantă. Frumoasă. Și plină de amărăciune, de furie, de ură. Ar face un cuplu fermecător împreună.

— Și crezi că tu i-ai adus aici ?

— Știind tot ce știi acum, nu ești de aceeași părere ?

În ciuda propriei voințe, ochii i se umplură iarăși de lacrimi.

— Am greșit cînd am intervenit între ei, George. Acum știu că așa e.

— Poate că răul poate fi reparat. Și între timp, i-ai redat fetei viața. O viață mai bună chiar, în multe privințe.

— Și mă urăște pentru asta.

— Atunci e o proastă.

Marion clătină din cap.

— Nu. Are dreptate. N-am avut nici un drept să fac ce-am făcut. Și dacă aș avea un pic de curaj, i-aș spune adevărul lui Michael.

În ciuda firii și-a voinței lui George speră că n-o să facă una ca asta. Mînia lui Michael ar distruge-o. Fiul ei n-ar mai avea niciodată pentru ea sentimentele de acum.

— Nu-i spune, draga mea. N-are nici un rost acum.

Marion citi spaima în ochii lui și zîmbi.

— Nu te teme. Nu sînt chiar atît de curajoasă. Dar o să afle. Cu timpul. O să am grijă de asta. Are dreptul să știe. Dar sper să audă adevărul de la ea, dacă-l va mai primi vreodată înapoi. Poate atunci o să mă ierte.

— Crezi că există vreo șansă? Să-l primească înapoi, vreau să spun.

— Nu prea. Dar trebuie să fac tot ce pot.

— O, Doamne...

— Eu am început toată istoria asta. Acum am o datorie față de amîndoi să fac ceva. Poate că n-o să iasă nimic, dar pot să încerc.

— Ai ținut legătura cu ea în tot timpul ăsta?

— Nu. Am văzut-o din nou abia azi.

— Acum înțeleg. Și cum s-a întîmplat?

— Am aranjat să ne întîlnim. Nici măcar nu eram sigură că ea e, dar am bănuit, și nu m-am înșelat.

Părea mîndră de sine. Iar George zîmbi pentru prima dată într-o jumătate de oră.

— Trebuie să fi fost o întîlnire...

Acum înțelesese de unde atacul ăsta neașteptat. Era de mirare că n-o omorîse.

— Ar fi putut să fie și mai rău.

Vocea ei deveni blîndă și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ar fi putut să fie mult mai rău.

Tot ceea ce mi-a făcut cu adevărat a fost să-mi arate cît de mult greșisem și că am distrus și viața ei, și viața lui.

— Termină. N-ai distrus nimic. I-ai dăruit lui Michael o carieră pentru care orice bărbat și-ar da și viața, iar ei i-ai dăruit ceea ce nimeni altcineva nu poate și nu va putea avea.

— Ce? O inimă zdrobită? Deziluzii? Disperare?

— Dacă așa gîndește, e o ingrată. Cum rămîne cu chipul nou? Cu viața nouă? Cu lumea nouă?

— Cred că e vorba de o lume foarte pustie, în care n-are nimic altceva decît munca ei. În privința asta, seamănă foarte mult cu Michael.

— Atunci poate c-or să fie din nou împreună la urma urmei. Dar între timp ce-i făcut, făcut rămîne. Nu poți să te învinovățești și să te pedepsești o veșnicie pentru asta. Ai făcut ceea ce ai considerat la vremea respectivă că e drept să faci, fără îndoială. Iar ei sînt tineri, draga mea. Au viața înaînte. Dacă și-o irosesc, e numai vina lor. Noi nu trebuie decît să avem grijă să n-o irosim pe-a noastră.

Ar fi vrut să mai adauge „ne-a mai rămas așa puțin timp" dar se răzgîndi. Se aplecă mai aproape de ea, deasupra patului pe care stătea, iar ea-și înălță brațele spre el. George o cuprinse și-o ținu strîns, simțind în brațe căldura trupului ei.

— Te iubesc, draga mea. Îmi pare rău c-ai trecut singură prin asta, fără să-mi spui nimic. Ar fi trebuit să mi-o spui acum doi ani.

— M-ai fi urît pentru ce-am făcut, răsună vocea ei înăbușită de suspine și de poziția în care stătea, cu capul îngropat în umărul lui.

CAPITOLUL 23

— Niciodată. Nici atunci și nici acum. Nu pot decît să te iubesc. Și să te respect pentru că mi-ai spus acum totul. Nu erai obligată. Ai fi putut să mi-o ascunzi. N-aș fi știut niciodată.

— Tu nu, dar eu da. Și-n orice caz, aveam nevoie să știu și ce părere ai.

— Părerea mea e că toată istoria asta a fost o mare suferință pentru toți. Acum fă tot ce poți ca să aranjezi lucrurile și pe urmă las-o baltă. Scoate-ți-o din cap, din inimă, din conștiință. S-a terminat. Poți — putem — să începem o viață nouă. Și-o s-o începem. Avem dreptul la ea. Ai plătit prea scump pentru tot ce-ai avut. Nu mai trebuie să-ți reproșezi nimic. O să ne căsătorim, o să plecăm de-aici și-o să ne trăim viața. Lasă-i pe ei să și-o rezolve pe-a lor.

— Am dreptul să fac așa ceva? întreba ea, uitîndu-se în sus spre el.

Părea mult mai tînără acum.

— Da, iubita mea, ai.

Apoi o sărută, întîi ușor, apoi din ce în ce mai pătimaș. Ducă-se dracului și Michael și fata și toți,

o voia pe Marion, cu bune și cu rele, cu faptele ei de geniu și cu cele revoltătoare, cu tot.

— Și acum, ai să-ți scoți asta din cap, ai să dormi, iar mîine o să stăm de vorbă și să stabilim totul despre căsătorie. O să începem să ne gîndim la lucruri mai inteligente. De pildă, ce rochie ai să-ți faci, cine are să aranjeze florile. E clar ?

Ea privi în sus la el și rîse.

— George Calloway, te iubesc.

— Norocul tău, pentru că oricum m-aș fi însurat cu tine, chiar dacă nu mă iubeai. Acum nimic nu mă mai poate opri. E clar ?

— Da, domnule.

Se priviră unul pe altul, radiind de fericire. Însă asistenta își băgă capul pe ușă. Era unu dimineața. Deci fie c-ar fi existat, fie că nu, instrucțiuni speciale din partea doctorului în ceea ce-l privea pe George, trebuia să plece. El încuviință în semn că a înțeles și, după ce-o sărută ușor și-i atinse în treacăt mîna, părăsi resemnat camera. Însă plecase cu un surîs a cărui strălucire nimic n-o putea întuneca.

Marion rămase în pat, simțindu-se extrem de ușurată. George îi redase încrederea în sine. După ce aruncă o privire la ceas, se hotărî să-l sune pe Michael. Poate c-ar putea să-i facă ceva pentru ei chiar acum. Ducă-se dracului diferența de oră. N-avea o clipă de pierdut. Nici unul din ei n-avea. Se întorcea către telefon și, în camera întunecată, formă numărul apartamentului lui din New York.

Telefonul a sunat de patru ori pînă să reușească el să-l găsească, să pună mîna pe receptor și să răspundă cu un „alo ?" somnoros.

— Dragule, eu sînt.

— Mamă ? Tu ești, te simți bine ? făcu el, aprinzînd repede lumina și străduindu-se să se trezească de tot.

— Da. Trebuie să-ți spun ceva.

— Știu, știu. Mi-a spus George, o întrerupse Michael zîmbind.

Apoi căscă și aruncă o privire la ceas. Dumnezeule. Era cinci dimineața în New York. Două în San Francisco. De ce dracu' nu dormea și unde era asistenta ?

— Și-ai acceptat ?

— Sigur. Amîndouă propunerile lui. Am acceptat chiar să mă retrag. Mai mult sau mai puțin.

Michael izbucni în rîs. Doar în ultimele cuvinte o recunoscu pe maică-sa. Totuși, George avea să fie satisfăcut, iar în ceea cel privea pe el, era bucuros pentru amîndoi.

— Dar te-am sunat pentru altceva.

Vocea îi suna hotărîtă ca întotdeauna cînd vorbea de afaceri. Michael gemu. Recunoștea tonul.

— Fără afaceri la ora asta. Te rog.

— Prostii. În afaceri nu există ore. Voiam să-ți spun c-am văzut-o pe fată.

— Care fată ?

Mintea lui era goală de orice gînd, de orice amintire. Fusese o zi groaznică. Trei întruniri cu oamenii companiei, cinci cu cei dinafară și vestea că maică-sa mai avusese un atac de cord, singură în San Francisco.

— Aia cu fotografiile. Michael. Trezește-te.

— A. Pe ea. Și ?

— Vrem s-o angajăm.

— Sigur ?

— Absolut sigur. Nu pot să mă ocup de asta acum. George m-ar spînzura. Dar tu poți.

— Probabil că glumești. Am prea multe de făcut. Lasă-l pe Ben să se ocupe de ea.

— L-a refuzat deja. Și e și o tînără inteligentă, de caracter și are stil. N-are să trateze cu subalternii.

— Pentru mine personal e o pacoste.

— Asta ești și tu pentru mine. Acum ascultă-mă. Nu mă interesează ce faci ca s-o angajezi, dar angajeaz-o. Fă-i curte, cîștig-o, du-te s-o vezi, invit-o la masă. Fii cît poți tu mai fermecător. Merită. Și vreau să văd că lucrează cu noi pentru centru. Fă-o pentru mine.

I-auzi colo. Începuse să-l roage, să-l lingușească. Marion își zîmbi sieși. Asta era ceva nou.

— Ești nebună. N-am timp!

Se întinsese în pat, rînjind. Maică-sa se prostise.

— Ocupă-te tu de ea.

— Nu. Și dacă nu te ocupi tu, mă întorc la birou, stau pînă la sfîrșitul programului în fiecare zi și te bat la cap de dimineață pînă seara.

După voce, părea că vorbește al naibii de serios. Michael nu se putu stăpîni să nu rîdă.

— Bine, bine o s-o fac și pe-asta.

— O să am grijă să te ții de cuvînt.

— Dumnezeule. În regulă. Ești mulțumită? Pot să mă culc acum?

— Da. Dar vreau să te ocupi de ea imediat.

— Mai zi-mi odată cum o cheamă?

— Adamson. Marie Adamson.

— Bun. O să văd mîine ce-i de făcut.

— Bine, dragule. Și... mulțumesc.

— Noapte bună, stimată doamnă cu idei trăsnite. Și apropo, felicitări. Pot să duc mireasa la altar?

— Sigur. N-aș fi vrut nici în ruptul capului să fie altcineva în locul tău. Noapte bună, dragule.

Închiseră amîndoi. În sfîrșit Marion Hillyard era liniștită. Poate că n-o să țină. Poate era prea tîrziu. Acești doi ani le-au cerut prea multe sacrificii. Dar asta era tot ce putea să facă. Nu, nu era adevărat. Ar fi putut să-i spună adevărul.

Dar, zăbovind la hotarul dintre somn și trezire, Marion recunoscu oftînd că nu prea era în stare de așa ceva.

Are să-i ajute puțin. Dar n-o să facă mai mult decît atît. N-o să-i mărturisească lui Michael ce făcuse. Probabil că are să afle mai tîrziu, dar poate, pînă atunci o să aibă parte de destulă fericire care să atenueze lovitura.

CAPITOLUL 24

George o sărută cu dragoste pe buze, iar muzica aceea dulce prinse iarăși să se facă auzită. Marion angajase trei instrumentiști ca să cînte la nunta lor, celebrată în apartamentul ei imens. Musafirii erau în jur de șaptezeci. Sufrageria fusese golită de mobilă, ca să poată fi folosită ca sală de dans. Bufetul foarte bine asortat fusese plasat în bibliotecă.

Și era o zi minunată. Ultima zi de februarie, o zi limpede, rece dar minunată în New York. Marion își revenise complet după întîmplarea nefericită din San Francisco, iar George jubila. Michael o sărută pe amîndoi obrajii, după care ea, așezată între soțul și fiul ei, poză pentru fotograful trimis de „Times". Purta o rochie spumoasă de dantelă, lungă pînă-n pămînt, iar George și Michael erau foarte ceremonios îmbrăcați în pantaloni discret dungați vertical și în redingote. George purta o garoafă albă la butonieră, Michael una roșie, iar mireasa avea un buchet de delicate orhidee bej, aduse special cu avionul din California, împreună cu toate florile împrăștiate prin apartament fără pic de economie, creind o superbă imagine de fast sărbătoresc. Decoratorul ei de interioare, de la birou, se ocupase personal de asta.

— D-nă Calloway ?

Era Michael, care-i oferea brațul s-o conducă la bufet. Ea rîse copilărește la auzul noului nume, apoi îi zîmbi lui George.

— Sărbătoriți-vă iubirea.

Așa cum spusese Nancy. Exact asta și făceau. Iar Michael era mulțumit pentru amîndoi. Meritau. Aveau să călătorească două luni prin Europa ca să se odihnească în sfîrșit după atîția ani de muncă. Iar el abia dacă putea să se obișnuiască cu ideea că mama lui fusese atît de rezonabilă încît să se retragă din afaceri. Poate că se simțea gata să se retragă, la urma urmei, sau poate că în sfîrșit starea ei îi dăduse de gîndit, o speriase după atîta timp. Dar în orice caz, fusese foarte drăguț din partea amîndurora — și-a ei, și-a lui George — să-i predea lui pîinea și cuțitul. Era acum prezedintele companiei „Cotter-Hillyard" și trebuia să admită că se simțea chiar foarte bine la gîndul ăsta. Președinte... la 27 de ani. Cu vestea asta ocupase toată pagina întîi a lui „Times". Iar asta era o satisfacție.

Iar în altă ordine de idei, era convins că mama lui și George vor umple și ei prima pagină a unui ziar. A lui „People".

— Ești foarte elegant, dragul meu, făcu mama lui, privindu-l radios, în vreme ce pătrunseseră în bibliotecă.

Era plină de arbuști înfloriți și de mese acoperite cu platouri pline. Iar servitorii angajați în plus, temporari se înșirau pe lîngă pereți.

— Lasă că și tu ești trasă la patru ace. Și nici casa n-arată rău deloc.

— E frumos, nu-i așa ?

Părea surprinzător de tînără acum, cînd zburase parcă de lîngă el ca să stea de vorbă cu unii din oaspeți și să de-a servitorilor instrucțiuni de ultim moment. Era absolut în elementul ei și, culmea, era entuziasmată ca o fată tînără. Mama lui, mireasă. Gîndul îl făcu să-și zîmbească din nou sieși.

— Păreți foarte mulțumit, d-le Hillyard.

Vocea era dulce și foarte familiară. Iar cînd se întoarse și-o descoperi pe Wendy lîngă el, nu se mai simți stînjenit s-o vadă. Purta solitarul pe care i-l dăduse Ben de 14 februarie, cînd se logodiseră. Urmau să se căsătorească vara viitoare. Iar el avea să le fie cavaler de onoare.

— Arată grozav, nu crezi ?

Wendy încuviință și îi zîmbi din nou. Pentru prima dată părea și el fericit. De fapt, nu reușise niciodată s-o scoată la capăt cu el, dar cel puțin n-o mai preocupa acum, cînd îl avea pe Ben. Ben reușise mai bine ca oricare alt bărbat s-o facă fericită.

— Dar sînt sigură că și tu o să arăți grozav vara asta. Am o slăbiciune pentru mirese.

Nu mai era același, gîndi Wendy zîmbind din nou. Îi plăcea mai mult acum, cînd îl vedea doar în postura de prieten al lui Ben.

— Umbli după logodnica mea, bătrîne ?

Ben era alături de ei, jonglînd cu trei pahare de șampanie.

— Poftim, astea-s pentru voi. A, apropo, Mike, să știi că m-am îndrăgostit de maică-ta.

— Prea tîrziu. Am dus-o la altar azi dimineață.

Ben pocni din degete, ca și cum ar fi suferit o pierdere și toți trei izbucniră în rîs. Însă muzicanții din sufragerie reîncepuseră să cînte.

— Ooo, asta înseamnă că e rîndul meu. Fiul are parte de primul dans, după care intervine George. Emily. Pot spune...

Ben izbucni în rîs și-i dădu un ghiont, lăsîndu-l apoi să o ia liniștit spre ușă ca să-și facă datoria.

— Pare fericit azi, spuse Wendy blînd, după ce Mike plecase.

— Cred că și e, măcar odată, făcu Ben gînditor, luînd o înghițitură de șampanie.

Apoi îi surise din nou lui Wendy.

— Şi tu pari fericită.

— Sînt fericită tot timpul, mulţumită ţie. Apropo, te-ai mai ocupat de fata aia din San Francisco, aia cu fotografiile? Am tot vrut să te-ntreb dar n-am avut timp.

Dar Ben clătină din cap.

— Nu, Mike a zis c-o să se ocupe el de asta.

— Dar el are timp? făcu Wendy surprinsă.

— Nu. Dar o să se descurce. Îl ştii pe Mike. O să se ducă acolo săptămîna care vine, pentru asta şi pentru o mie de alte motive.

— Nu, gîndi Wendy, nu-l cunosc pe Mike. Nimeni nu-l cunoaşte. Poate numai Ben. Dar citeodată se întreba dacă Ben îl cunoştea atît de bine cît îi plăcea să-şi închipuie. Înainte poate că da. Dar acum?

— Dansaţi, doamnă?

Ben puse paharul jos şi o luă de mijloc s-o conducă în camera cealaltă.

— Mi-ar place la nebunie.

Dar abia apucaseră să facă primii paşi cînd Michael interveni.

— E rîndul meu.

— Pe dracu'. Abia am început. Credeam că dansezi cu maică-ta.

— M-a părăsit pentru George.

— Bravo ei.

Se învîrteau de colo pînă colo pe ringul de dans, tot spunînd aiureli. Deodată, Wendy izbucni în rîs. Văzîndu-i pe amîndoi cum erau acum era ca şi cînd ar fi încercat să prindă nişte imagini fugitive cu acel Ben şi acel Michael ai anilor de mult trecuţi. Astea erau momentele în care înainte înfloreau pur şi simplu. Nu le trebuia decît o doză bună de şampanie, un eveniment de sărbătorit, şi gata.

— Ascultă, Avery, ai de gînd să dispari sau nu? Vreau să dansez cu logodnica ta.

— Şi dacă eu nu vreau ?

— Atunci să dansez cu voi amîndoi, iar maicămea să ne dea afară pe toţi trei ?

Wendy zîmbi din nou. Erau ca doi copii care munceau să întoarcă lumea cu fundu-n sus la o aniversare. Începuseră chiar să cînte un cîntec despre „o fată din Rhode Island" care o cam îngrijora.

— Ia ascultaţi, ar fi trebuit să mă distrez de o mie de ori mai bine. Şi-n loc de asta, stau aici ca să fiu călcat pe amîndouă picioarele. Ce-ar fi să mergem să mîncăm din torta aia de nuntă ?

— Mergem.

Ben şi Mike se priviră unul pe altul, încuviinţară la unison şi curtenitori, o luară fiecare pe Wendy de cîte un braţ şi-o conduseră spre celălalt capăt al sălii. Dar la un moment dat, Michael se uită peste capul ei la Ben şi-i spuse făcîndu-i cu ochiul.

— E drăguţă, dar cred că-i moartă de oboseală. Ai văzut cum dansează ? Pantofii mi-a făcut praf.

— Ar fi trebuit să-i vezi pe ai mei, spuse Ben pe tonul pe care se rostesc şoaptele la teatru.

Însă Wendy le trase cîte un cot la amîndoi.

— Ia ascultaţi, ticăloşilor, s-a uitat vreunul din voi la pantofii mei ? fără să mai vorbesc de sărăcele mele picioare care mă dor în ultimul hal pentru că sînt silită să dansez cu doi mitocani beţi ca voi.

— Mitocani ?

Ben rămase cu gura căscată, uitîndu-se îngrozit la ea, iar Michael izbucni în rîs, luă de la o servitoare în uniformă trei farfurii cu felii din torta de nuntă şi începu să jongleze cu ele, gata-gata să scape două.

— Nu te uita în gura ei. Torta pare grozavă. Luaţi.

Michael le puse cîte o farfurie în mînă la fiecare, apoi se sprijiniră fiecare de cîte-o coloană din

apropiere, uitîndu-se în jur, în timp ce mîncau, la văduve bogate în dantelărie cenușie, la fete tinere în șifon roz, la cascadele de perle și la rîndurile de pietre prețioase.

— Dumnezeule, închipuiți-vă ce-am putea face, dacă i-am jefui, spuse Michael, încîntat de idee.

— Nu m-am gîndit niciodată la asta. Ar fi trebuit s-o facem cu ani în urmă. Cînd eram la școală și n-aveam nici o lescaie.

Clătină cu înțelepciune din cap unul către celălalt, sub privirea lui Wendy care se uita la ei rînjind suspicios.

— N-am încredere să vă las singuri nici măcar pînă mă duc să mă pudrez.

— Nu-ți face griji. O să fim cu ochii pe el, Wendy.

Michael îi făcu voios cu ochiul și mai goli un pahar de șampanie. Wendy nu-l mai văzuse niciodată așa, dar o amuza. Ben avusese dreptate. Era o ființă omenească pînă la urmă. Văzîndu-l așa, puțin amețit, puțin aiurit, era ca și cum l-ar fi cunoscut acum cinci ani sau chiar doi.

— Cred că vă uitați amîndoi prea cruciș de-atîta șampanie ca să mai puteți să mai fiți cu ochii pe ceva, darămite unul pe altul.

— Ei, Dumnezeii mă-si de... adică... hai, du-te la baie, Wendy, că sîntem într-o formă de zile mari.

Acceptă încă două pahare de șampanie, îi dădu unul lui Michael și-i făcu vînt logondicei lui spre toalete pentru doamne.

— E un drac de față, Mike. Îmi pare bine că nu te-ai înfuriat cînd ți-am spus... despre noi.

— Cum aș fi putut să mă înfurii ? Ți se potrivește la fix. Și-n plus, eu sînt prea ocupat pentru așa ceva.

— Într-una din zilele astea n-o să mai fii.

— Poate. Între timp, tot ce poți tu să faci e să fugi și să te însori. Eu trebuie să fug după afaceri.

Era pentru prima dată cînd nu vorbea cu duritate despre asta. Se uită zîmbind la prietenul lui peste paharul de şampanie şi toastă :

— Pentru noi.

CAPITOLUL 25

În vreme ce avionul ateriza lin în aeroportul din San Francisco, Michael se hotărî să nu-şi mai studieze dosarele din servietă şi şi-o închise cu un zgomot sec. Avea o mie de lucruri de făcut săptămîna care venea. De discutat cu doctori, de asistat la întruniri, de vizitat terenurile pentru construcţii, de angajat arhitecţi şi muncitori. Plus planuri şi cereri şi conferinţe şi... la dracu... şi fata cu fotografiile.

Începuse să se întrebe cum o să găsească timp pentru toate. Dar o să găsească. Reuşea întotdeauna. O să renunţe la somn, la mîncat sau la altceva. Îşi luă impermeabilul din plasa de deasupra, şi-l puse pe braţ şi-i urmă pe ceilalţi afară din compartimentul de clasa întîi. Simţi ochii stewardeselor aţintindu-se asupra lui. Îi simţea întotdeauna. Dar îi ignora. Nu-l interesau. Şi-n plus, n-avea timp. Aruncă o privire la ceas. Ştia că-l aşteaptă o maşină la ieşirea din aerogară. Era două şi douăzeci după amiază. Într-o jumătate de zi rezolvase — în biroul lui din New York — problemele care în mod normal solicitau o zi cu program întreg. Iar acum mai avea la dispoziţie 4—5 ore pentru întruniri, aici. A doua zi dimineaţa, în loc să ia micul dejun o să ia parte la conferinţa programată pentru ora şapte.

Așa-și ducea viața. Așa-i plăcea. Nu ținea decît la munca lui. La ea și la o mînă de oameni. Doi dintre ei trebuiau să fie de-acum în Majorca, fericiți, în casa unor prieteni, iar al treilea era în New York, în mîini bune în grija lui Wendy. Fiecare avea pe cineva care să aibă grijă de el. Și fiecare nu-și pierdea timpul, fiecare avea ceva de făcut. Iar el la fel. Avea de pus în aplicare proiectul centrului medical, care deja începuse să se materializeze exact așa cum trebuia. Pășind în aerogară, Michael își zîmbi sieși. „Copilul" ăsta era al lui.

— D-l Hillyard ?

Șoferul îl recunoscu imediat. El încuviință.

— Mașina e acolo.

Michael se instală în mașină, lăsîndu-l pe șofer să-i recupereze bagajul din haosul de la ghișeu.

Era într-adevăr încîntat că venise din nou în San Francisco. La plecare, în New York era o zi înghețată de februarie, pe cînd în San Francisco erau 65 de grade în acea după-amiază. În jurul lui, lumea era deja verde, minunată, luxuriantă. În New York, copacii erau încă dezgoliți și fragili și cenușii, iar verdele avea să fie o culoare uitată încă o lună de atunci înainte. Era greu să aștepți primăvara în New York. Întotdeauna părea că n-o să mai vină niciodată. Și exact atunci cînd renunțai, cînd ajungeai la concluzia că nimic nu va mai fi iarăși verde, apăreau primii muguri, aducîndu-ți înapoi speranța. Michael uitase cît de plăcută e primăvara. N-o observa niciodată. N-avea timp.

Șoferul îl duse direct la hotel, unde fusese deja trecut în registru de către un angajat oarecare al companiei. Tot el avusese grijă ca apartamentul să fie pregătit pentru prima întrunire. De fapt, îi închiriase două apartamente. Unul în care să stea, celălalt pentru întruniri. Și dacă era necesar se puteau ține conferințe în amîndouă, simultan.

Se făcuse nouă seara înainte ca el să termine tot ce avea de făcut în ziua aceea. După ce isprăvi în sfîrșit, chemă „serviicul în cameră" la interfon și ceru un cotlet. În New York era miezul nopții, iar el era la pămînt. Dar fuseseră niște ore fructuoase și era mulțumit.

Se instală pe canapea, slăbi nodul cravatei, își trînti picioarele pe măsuța pentru cafea și închise ochii. Și deodată avu impresia că aude vocea maică-si răsunînd în tăcerea camerei în care încă mai persista mirosul de țigară și cel al „Scotch"-ului pe care le comandaseră.

— Ai sunat-o pe fată ?

O, Doamne.

Dar fata... ? ei, de ce nu ?

Avea timp, pînă-i aduceau cotletul. Și-n plus, asta o să-l țină treaz. Se întinse după agendă, găsi numărul și-l formă, fără să se miște din loc. Telefonul sună de trei ori sau patru ori înainte ca ea să răspundă.

— Alo ?

— Bună seara, d-ră Adamson. Aici e Michael Hillyard.

Ea simți că se sufocă și se sili din răsputeri să-și controleze respirația, ca să nu-și trădeze emoția.

— Înțeleg. Sînteți în San Francisco, d-le Hillyard ?

Vorbise repede și răstit : părea aproape furioasă Poate c-o prinsese într-o pasă proastă sau poate că nu-i plăcea să fie căutată acasă. Dar la urma urmei, lui puțin îi păsa.

— Da, d-ră Adamson. Și aș vrea să știu dacă am putea să ne întîlnim. Avem cîteva lucruri de discutat.

— Nu. N-avem absolut nimic de discutat. Am crezut că am fost cît se poate de clară față de mama dvs.

Tremura din cap pînă-n picioare și strîngea cu disperare telefonul în mînă.

— Atunci poate că ea a uitat să-mi spună, făcu el, cu tot atîta nervozitate ca și ea. A avut un ușor atac de cord imediat după întrevederea cu dvs. Sînt sigur că n-are nimic de-a face cu întrevederea, dar nici nu mi-a spus mare lucru despre ce-ați discutat. E normal, date fiind circumstanțele.

— Da.

Și păru că se oprește o clipă înainte de a continua.

— Îmi pare rău să aud asta. Se simte foarte bine acum ?

— Foarte bine, surise Michael. S-a căsătorit săptămîna trecută. Acum trebuie să fie deja în Majorca.

„Ce drăguț. Cățeaua. Îmi distruge viața și pe urmă pleacă în luna de miere".

Mariei îi veni să scrîșnească din dinți sau să-i trîntească telefonul.

— Dar asta n-are a face. Cînd putem să ne întîlnim ?

— V-am mai spus. Nu putem.

Aproape că scuipase cuvintele în receptor.

El închise din nou ochii. Era mult prea obosit ca să mai suporte.

— În regulă. Cedez. Pentru azi. Locuiesc la „Fairmont". Dacă vă răzgîndiți, sunați-mă.

— N-o să mă răzgîndesc.

— Bine.

— Noapte bună, d-le Hillyard.

— Noapte bună, d-ră Adamson.

Ea rămase surprinsă de cît de repede pusese el capăt convorbirii. Și nici nu mai părea același. Pă-

rea sleit. Părea că nu-i pasă de nimic. Oare ce se întîmplase cu el în ultimii doi ani ?

Rămase gînditoare, cu întrebarea asta în minte, multă vreme, înainte să închidă telefonul.

CAPITOLUL 26

— Ce gravă eşti azi, iubito. S-a întîmplat ceva ? Întrebă Peter, privind-o peste masa la care se aşezaseră să mănînce de prînz.

Ea clătină din cap, jucîndu-se cu paharul de vin.

— Nu. Mă gîndesc la ale mele. Vreau să pun mîine în aplicare un proiect nou. Asta mă preocupă tot timpul, de cînd mi-a venit ideea asta.

Dar minţea şi-o ştiau amîndoi. De cînd sunase Michael noaptea trecută, fusese azvîrlită înapoi în trecut. Nu se putea gîndi decît la ultima zi. La plimbarea cu bicicleta, la bîlci, la mărgelușele albastre şi frivole pe care le îngropaseră pe plajă, apoi la rochia albă, cu găurele, la pălăriuţa bleu de satin pe care şi le pusese ca să fugă să se mărite cu Michael... apoi vocea mamei lui, vorbindu-i în vreme ce ea zăcea pe un pat, bandajată şi fără să poată vedea nimic. Era ca şi cum ar fi urmărit un film care se derula cu încetinitorul prin faţa ochilor ei, fără încetare. Nu putea să scape de el şi de obsesia lui.

— Iubito, te simţi bine ?

— Da. Pe cuvînt. Îmi pare rău că-ţi ţin o companie atît de neplăcută. Poate că sînt numai obosită.

Dar el nu putea fi înşelat. Văzuse privirea rătăcită şi cuta mică dintre sprîncene.

— Te-ai mai văzut cu Faye în ultima vreme ?

— Nu. Tot timpul am de gînd s-o invit la masă, dar n-am niciodată timp. După expoziție, îi zîmbi ea cu recunoștință, îmi petrec jumătate din timp în camera obscură iar cealaltă jumătate alergînd prin oraș cu aparatul de fotografiat.

— Nu m-am referit la întîlnirile amicale. V-ați mai întîlnit, profesional vorbind ?

— Firește că nu. Ți-am mai spus, am terminat înainte de Crăciun.

— Nu mi-ai spus niciodată dacă a fost hotărîrea ei sau a ta să terminați cu ședințele.

— A mea, dar n-a avut nimic împotrivă.

Marie era jignită că el părea să creadă că mai avea nevoie încă de un psihiatru.

— Sînt obosită numai, Peter. Asta-i tot.

— Nu sînt chiar atît de sigur. Cîteodată cred că ești obsedată încă de... hm, de întîmplările de acum doi ani, încheie el prudent, cercetîndu-i chipul.

Și fu foarte mîhnit cînd o văzu că pălește și-și ferește privirea.

— Nu fii caraghios.

— E foarte normal, Marie. Unii oameni au fost chinuiți de lucruri de-astea zece sau chiar 20 de ani. E un lucru foarte greu de suportat și, chiar dacă ți-ai pierdut cunoștința după accident, ceva din adîncul ființei tale o să-și amintească întotdeauna ce s-a întîmplat. Dar dacă ai putea să nu te mai gîndești la asta, ai fi echilibrată.

— Am putut și sînt.

— Numai tu poți să-ți dai seama. Dar vreau să fii sigură. Dacă nu, fără să știi, are să te afecteze toată viața. Are să-ți limiteze posibilitățile, are să-ți zădărnicească și eforturile și viața... Oricum, n-are rost să continui. Dar vreau să te gîndești bine la asta. Poate c-o să fii de acord s-o mai vezi o vreme pe Faye. N-are ce să-ți strice.

Părea îngrijorat.

— N-am nevoie.

Gura ei avea o expresie hotărîtă. Peter o bătu ușurel pe mînă. Dar nu se acuză că deschisese subiectul. Nu-i plăcea cum arăta azi.

— În regulă. Mergem ?

El îi zîmbi cu mai multă blîndețe, iar Marie încercă să-i întoarcă zîmbetul, să-l convingă că nu se întîmplă nimic. Deși știa că el avea dreptate. Era obsedată de ideea că vorbise cu Michael.

Peter plăti consumația și-o ajută să-și îmbrace jacheta bleumarin de catifea, pe care o purta alături de fusta albă tip Cachaul și de bluza delicată de mătase. Întotdeauna se îmbrăca impecabil, iar lui Peter îi plăcea le nebunie să fie văzut cu ea.

— Să te conduc acasă ?

— Nu. M-am gîndit să mă opresc pe la galeria aia de artă. Vreau să discut ceva cu Jaques. Vreau să fac niște schimbări. Fotografiile pe care le-am făcut mai demult au mai multe căutare decît celelalate mai recente. Vreau să schimb situația.

— Bravo.

Peter o luă pe după umeri și ieșiră amîndoi sub razele soarelui de primăvară. Ceața dimineții se risipise. Era o zi superbă și caldă.

Un ingrijitor în uniformă le trase „la scară" Porscheul negru în cîteva clipe. Peter îi deschise ușa și Maria se strecură înăuntru. Își netezi fusta și-i zîmbi cînd el își reluă locul din fața volanului. Acum știa cît de mult înseamnă pentru el. Dar totuși se întreba cîteodată dacă o iubea pentru că o crease sau pentru că n anumite privnțe rămăsese de neatins. Cîteodată, se simțea vinovată că nu era mai deschisă față de el. Dar în ciuda afecțiunii pe care o simțea pentru el, existase întotdeauna umbra unei rezerve între ei. Era numai vina ei și-o știa. Și poate că el avea dreptate. Poate c-o să fie întotdeauna obsedată și schilodită sufletește de accident. Poate c-ar trebui să se mai întîlnească cu Faye.

— Nu ești prea vorbăreață azi, iubita mea. Tot te mai gîndești la proiectul cel nou ?

Ea încuviință cu un surîs stînjenit și-și plimbă apoi mîna delicată pe ceafa lui.

— Mă întreb cîteodată cum de mă suporți.

— Pentru că sînt norocos să te am. Însemni foarte mult pentru mine, Marie. Sper că știi asta.

Dar de ce ? Se mai întrebase și alte ori. Pentru că era ca cealaltă femeie pe care o iubise ? Sau o făcuse oare să fie așa ? Era un gînd ciudat.

Se rezemă o clipă de spătarul scaunului și închise ochii, încercînd să se relaxeze. Dar și-i deschise brusc cînd simți că Peter schimbase pe neașteptate direcția mașinuței cu formă aerodinamică, de glonte. Cînd a deschis ochii tot ce-a putut să vadă a fost un „Jaguar" roșu, sclipitor trecînd razant pe lîngă portiera ei și continuîndu-și apoi drumul. Șoferul lui cotise ca să depășească un camion dublu, parcat mult în culoarul celălalt, înaintînd pe el pînă cînd ajunse aproape față-n față cu Marie. Ea rămase privind țintă, cu ochii măriți de groază, prea speriată ca să poată să scoată vreun sunet. Dar într-o clipă, incidentul se termină. Peter evitase mașina; iar Jaguarul delicvent dispăruse în mare viteză în direcția cealaltă, trecînd pe roșu.

Dar Marie rămăsese înghețată de spaimă, cu mîinile încleștate pe bord, privind fix înainte, cu buzele tremurînd, cu ochii plini de lacrimi care n-aveau puterea să i se prelingă pe obraji, cu mintea legată pînă în cele mai mici fibre de ceea ce văzuse cu 22 de luni înainte. Peter își dădu imediat seama ce se întîmplase, opri mașina și se întinse s-o cuprindă în brațe. Dar ea era prea înțepenită ca să se miște, iar cînd o atinse, mașina începu deodată să răsune de țipetele ei. Striga din toate puterile. Peter trebui s-o scuture și s-o tragă în brațele lui ca s-o potolească.

— Ssșș... nu-i nimic, draga mea. Nu-i nimic. Sșșș. S-a terminat. N-o să ți se mai întîmple niciodată. S-a terminat.

Țipetele ei isterice se transformaseră în suspine înfricoșate. Obrajii îi erau scăldați în lacrimi și tremura din cap pînă-n picioare. Se lăsă să cadă peste el, iar Peter o ținu.

Se mai liniști abia peste o jumătate de oră și rămase nemișcată, epuizată, pe locul ei. El o privi în tăcere un timp, mîngîind-o pe față și pe păr ținîndu-i mîna, făcîndu-o să se simtă că era într-adevăr în siguranță. Dar era prea adînc tulburată de cele ce văzuse. Îi dovedise că toate temerile lui erau întemeiate.

Cînd în cele din urmă fata încetă să mai tremure și rămase tăcută alături de el, Peter îi spuse blînd, dar ferm :

— Trebuie să te întîlnești din nou cu Faye. Nu-i încă momentul să renunți la psihiatru. Și n-o să fie pînă nu te vindeci și nu etși în stare să suporți și așa ceva.

Marie închise ochii. Dar cît de mult să mai suporte ? Și ce mai era de vindecat ? Dragostea și pentru Michael ? Cum să se vindece de asta ? Cum să-i spună lui Peter că vorbise cu el la telefon : și că asta o făcuse să dorească să-l cuprindă în brațe și să-l sărute și să simtă mîinile lui pe trupul ei ? Cum să-i spună așa ceva lui Peter ?

În loc de asta se uită la el cu o privire obosită și încuviință tăcută, înclinînd din cap.

— O să mă gîndesc la asta.

— Bun. Să te duc acasă ?

Vocea îi era foarte blîndă și mîngîietoare. Ea încuviință din nou. Nu mai avea ptuerea să se ducă la galerie acum.

Nu-și mai vorbiseră pînă cînd nu ajunseră în fața casei ei.

— Vrei să te duc sus ?

Dar ea nu făcu decît să clatine din cap și-l sărută pe obraz.

Singurele cuvinte pe care i le spuse cînd ieși din mașină au fost :

— Mulțumesc, Peter.

Și după ce coborî nu se mai uită înapoi. Începu să urce scările încet, cu umerii apăsați de povara a 20 de luni de singurătate. Măcar dacă Michael n-ar fi sunat-o niciodată. Îi trezise în suflet toată durerea pe care-o credea moartă, dar care era numai amorțită. Și pentru ce ? Care era scopul ? Probabil că oricum nu-i plăcea. Nu voia decît fotografiile. Ei, să cumpere de la alții, ticălosul. De ce dracu' nu ptuea s-o lase-n pace ?

Intră în apartament și se îndreptă direct spre dormitor, fără măcar s-aprindă lumina. Fred alerga și sărea la picioarele ei și o urmă imediat în pat. Dar Marie n-avea chef de el. Îl împinse pe podea, iar ea rămase acolo, lungită în pat cu ochii țintă în tavan, întrebîndu-se dacă ar trebui s-o sune pe Faye sau dacă mai avea vreun rost sau nu s-o facă.

Abia începuse să aţipească, epuizată, cînd sună telefonul. Fata sări în capul oaselor, tresărind. Nu prea voia să răspundă, dar probabil că era Peter, vrînd să știe dacă se simțea bine. N-avea nici un drept să-l sperie mai tare decît o făcuse în după-amiaza aceea. Așa că se întinse încet după telefon.

— Alo ?

Șovăitor și moale, cuvîntul abia i se desprinse de pe buze.

— D-ra Adamson ?

O, Doamne, nu era Peter, era...

Închise ochii ca să-și rețină lacrimile și nu oftat nesfîrșit îi scutură tot trupul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, lasă-mă-n pace.

Și închise. La celălalt capăt al firului, Michael se uita țintă la receptor, absolut nedumerit. Ce dracu' se întîmplase ? Și de ce-i spusese Michael ?

CAPITOLUL 27

Marie părea obosită și trasă la față a doua zi dimineața cînd intră cu Fred în galeria de artă. Purta niște pantaloni bărbătești negri, de costum și un pulovăr verde aprins, pe gît, care contrasta perfect cu nuanța tenului, a ochilor, a părului, într-un cuvînt, a chipului ei.

Dar era neobișnuit de palidă după o noapte lungă de nesomn în care retrăise de cel puțin zece mii de ori ultima zi în care fusese împreună cu Michael și accidentul care-o încheiase. Avea senzația că n-o să scape de obsesia asta nici dacă o să trăiască o mie de ani. În dimineața aceea se simțea de parcă ar fi împlinit deja o sută.

— După felul cum arăți, s-ar zice că muncești prea mult, scumpa mea, îi spuse Jacques, zîmbindu-i din spatele biroului. Purta uniforma lui standard. Blugi franțuzești croiți impecabil, care i se mulau perfect pe trup, pulover negru, pe gît și jachetă St. Laurent, din piele de căprioară. Purtată de el, combinația părea minunată.

— Sau stai pînă tîrziu cu doctorul nostru preferat?

Era un prieten vechi de-al lui Peter și începuse deja să se atașeze și de Marie.

Ea zîmbi în loc de orice răspuns și luă o înghițitură din cafeaua pe care i-o turnase Jacques. Era o cafea cu filtru, neagră și tare, singurul fel de care-l servise el vreodată. Adusese obiceiul din Franța, împreună cu alte nenumărate obiecte prețioase, fără de care nu putea trăi.

Lui Marie îi plăcea la nebunie să rîdă pe seama șovinismului și gustrilor sale costisitoare. De exemplu, de ziua lui îi cumpărase hîrtie de toaletă imprimată cu un logos al lui Gucci. Asta, și o mapă de

la Hermes, care era ceva mai în genul lui decît primul... cadou. Dar îi plăcuse și gluma.

— Nu, n-am fost la petreceri. Poate c-am stat prea mult în camera obscură.

— Ești nebună. O fată ca tine ar trebui să fie la dans.

— Mai tîrziu. După ce mai lucrez puțin.

Începu să-i explice ideea ei cea nouă în legătură cu o serie de fotografii cu viața străzii din San Francisco. El încuviință, satisfăcut.

— Ea ma plait, Marie, îmi place. În regulă, fă-o cît de repede poți.

Era gata să intre în amănunte cînd se auzi un ciocănit ușor în ușa biroului. Era secretara lui, care intrase deja și-l chema cu gesturi grăbite.

— Aha. Probabil a venit una din iubitele tale făcu Marie; căreia îi plăcea la nebunie să glumească cu el.

Jacques rînji, ridică „neputincios" din umeri și ocoli biroul ca să se ducă să discute cu secretara, de partea cealaltă a ușii. Îi ascultă șoaptele, apoi încuviință, extrem de încîntat. Mai făcu un ultim semn afirmativ, apoi se întoarse și se așeză, privind-o pe Marie ca și cum era gata să-i ofere un cadou fantastic.

— Am o surpriză pentru tine, Marie.

În aceeași clipă se auzi alt ciocănit la ușă.

— O persoană foarte importantă se interesează de fotografiile tale.

Ușa se deschise larg înainte ca să aibă timp să înțeleagă pe deplin sensul cuvintelor lui sau implicația lor. Cu toate astea, se întoarse. Și descoperi că se află față-n față cu Michael.

Gemu aproape și simți cum îi tremură în mînă ceașca cu cafeaua aburindă.

Era foarte chipeș în costumul bleumarin, cămașa albă și cravata de culoare închisă și arăta din cap pînă-n picioare a magnatul care era.

Marie puse jos ceașca de cafea ca să stringă mîna ce-i fusese întinsă. Michael observă nu fără mirare cît de calmă și echilibrată arăta acum în biroul lui Jacques. Cu greu puteai să-ți închipui că e posibil să fie aceeași fată care-i răspunsese la telefon noaptea trecută cu o voce chinuită, implorîndu-l s-o lase în pace. Poate că avea alte probleme, cu bărbați probabil. Poate că fusese beată. Nu știai niciodată, cînd era vorba de artiștii ăștia.

Dar nici unul din gîndurile acestea nu se putea citi pe chipul lui, tot așa cum pe-al ei nu se putea citi stinghereala și neliniștea pe care o simțea.

— Mă bucur teribil că v-am întîlnit în sfîrșit. Dar nu-mi pare rău că m-ați cam pus pe drumuri, d-ră Adamson. Pentru că talentată cum sînteți, cred că aveți dreptul, rosti el, surizîndu-i binevoitor.

Marie aruncă o privire la Jacques, care stătea în spatele biroului, cu mîna întinsă spre Michael. Era extrem de impresionat de interesul firmei „Cotte-Hillyard" pentru munca Mariei. Michael fusese foarte clar față de secretară, spunîndu-i că interesul îi era strict profesional și că nu-i cerea fotografiile pentru colecțiile lui personale sau chiar ca să-și decoreze biroul. Voia să o convingă să lucreze cu ei la unul dintre cele mai de seamă proiecte pe care le realizase compania vreodată. Jacques era copleșit. Abia avusese răbdare să aștepte să audă și Marie. Chiar și rezerva ei nu avea să fie sfîșiată de așa ceva.

Dar ea părea la fel de netulburată ca întotdeauna, cel puțin pe moment. Stătea liniștită pe scaun, evitînd privirea lui Michael, cu un mic surîs de gheață pe buze.

— Îmi permiteți să merg direct la subiect și să vă explic la amîndoi ce am în minte?

— Firește.

Jacques făcu semn secretarei să-i toarne lui Michael niște cafea și se rezemă de spătarul scaunu-

lui să-l asculte pe Michael, care începuse să explice pînă-n cele mai mici amănunte ce au de gînd să facă cu fotografiile făcute de Marie. Era un proiect pentru care s-ar fi luptat orice artist, dar nici la capătul discuției Marie nu părea mișcată. Încuviință în deplină tăcere și apoi se întoarse să-l privească pe Michael.

— Mă tem că răspunsul rămîne același, d-le Hillyard.

— Ați mai discutat despre asta? întrebă Jacques în culmea uimirii.

Michael se grăbi să-i explice.

— Unul din asociații mei, mama și eu am luat toți legătura cu d-ra Adamson, la dînsa acasă. I-am spus de proiect, deși doar pe scurt, însă răspunsul ei a fost un „nu" hotărît. Am, sperat s-o fac să se răzgîndească.

Jacques o privi stupefiat. Dar Marie clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu pot s-o fac.

— Dar de ce nu?

Cuvintele fuseseră ale lui Jacques. Era aproape înebunit.

— Pentru că nu vreau.

— Am putea cel puțin să vă cunoaștem motivele?

Vocea lui Michael era foarte blîndă. Și avea și ceva nou față de ce știa ea: cunoștința puterii sale. Marie descoperi iritată că-i plăcea această latură a noii lui imagini. Dar asta n-avea nimic de-a face cu hotărîrea ei. Nu putea să i-o schimbe.

— Numiți-mă artistă capricioasă, dacă vă face plăcere. Orice. Dar răspunsul e nu. Și o să rămînă făcu Marie, căreia îi plăcea la nebunie să glumească.

Fata puse ceașca jos, se uită la cei doi bărbați și se ridică. Îi întinse mîna lui Michael și i-o strînse pe-a lui cu o înfățișare posomorîtă.

— În orice caz, vă mulțumesc pentru interesul pe care mi l-ați arătat. Sînt sigură c-o să găsiți persoana potrivită ca să vă realizați proiectul. Poate că Jacques vă va recomanda pe cineva. Există o mulțime de artiști și fotografi asociați la această galerie de artă.

— Dar mă tem că vă vrem numai pe dvs.

Părea încăpățînată acum, iar Jacques era paralizat de uimire, dar Marie n-avea de gînd să piardă și lupta asta. Și-așa pierduse prea mult.

— Exagerați, d-le Hillyard. Și vă purtați copilărește. O să găsiți pe altcineva. N-am de gînd să lucrez cu dvs. Simplu ca bună-ziua.

— Vreți să lucrați cu altcineva din cadrul companiei ?

Ea clătină din nou din cap și se îndreptă spre ușă.

— Vreți măcar să vă mai gîndiți la asta ?

Cu spatele la Michael, se opri în ușă o clipă, dar clătină încă odată din cap. Iar ei o mai auziră o dată rostind cuvîntul „nu". Apoi Marie dispăru, împreună cu cățelul. Michael nu mai pierdu nici o clipă alături de proprietarul galeriei, care, uimit la culme, nici nu apucase să se scoale de la birou. Alergă afară în stradă după ea, strigînd „Așteptați". Nici măcar nu știa sigur de ce-o face, dar simțea că trebuie. Cînd îl văzu alături de ea, Marie grăbi pasul.

— Pot să vă însoțesc cîțiva pași ?

— Dacă vreți... Dar nu prea are rost.

Fata privea drept înainte, evitînd privirea tînărului care se ținea după ea ca un cățel.

— De ce ați hotărît așa ? Toată povestea n-are pic de logică. E ceva personal ? Ați aflat ceva care vă displace despre firma noastră ? Ați avut vreo experiență neplăcută ? E din cauza mea ?

— Nu contează.

— Ba da, fir-ar să fie. Ba da, exclamă el și o opri apucînd-o repede de braț.

— Am dreptul să știu.

— Credeți ?

Apoi trecură amîndoi și rămaseră acolo, nemișcați, față-n față un timp care păru lung cît o eternitate.

— În regulă. E ceva personal.

— Cel puțin știu acum că nu sînteți nebună.

Ea izbucni în rîs și se uită la el, amuzată.

— De unde știți ? Poate că sînt.

— Din nefericire, nu cred. Cred numai că urîți firma Cotter-Hillyard. Sau pe mine.

Dar totuși era ridicol. Nici el, nici firma n-aveau un renume prost. Nu erau amestecați în chestiuni litigioase, n-avuseseră de-a face cu diverse forme dubioase de guvernămînt. Fata n-avea nici un motiv să se poarte așa. Poate că avusese vreo legătură cu vreunul din angajații lor și avea încă pică pe el. Trebuie să fie ceva de genul ăsta. Nu exista altă explicație plauzibilă.

— Nu vă urăsc, d-le Hillyard.

Așteptase mult pînă să rostească acele cuvinte, în vreme ce mergeau mai departe unul lîngă altul.

— Vă asigur că faceți un lucru înțelept, îi spuse el zîmbind și pentru prima dată arăta din nou ca un băiețaș. Ca băiețașul care, împreună cu Ben, avea obiceiul să vină în apartamentul ei, să glumească cu ea și s-o necăjească. Această privire fugitivă asupra trecutului îi sfîșie inima și o făcu să se uite în altă parte.

— Aș putea să vă invit undeva, la o cafea ?

Marie era gata să refuze. Dar se gîndi că poate ar fi mai bine să termine odată pentru totdeauna. Poate că după asta o s-o lase-n pace.

— În regulă.

Fata îi propuse un restaurant mic peste drum și se îndreptară într-a colo, cu Fred pe urmele lor. Au

comandat amîndoi cîte o cafea expres, și fără să se gîndească, ea-i întinse zahărul. Știa că bea cafeaua îndulcită cu două linguriţe de zahăr. Dar el îi mulţumi numai, se servi și puse zaharniţa la loc. Nu i s-a părut neobișnuit că ea știa.

— Știţi, îmi vine greu să vă explic, dar e ceva ciudat în legătură cu fotografiile dvs. Mă obsedează. De parcă le-aș mai fi văzut vreodată, de parcă le-aș cunoaște deja, de parcă aș înţelege ce-aţi văzut cînd aţi făcut fotografiile. E vreo logică în toate astea ?

— Da. Foarte multă logică. Întotdeauna îi înţelesese de minune tablourile.

Ea suspină și încuviinţă.

— Da, cred că da. Sînt concepute să vă facă să gîndiţi așa.

— Dar fac și ceva mai mult. Nu pot să vă explic. E ca și cum aș cunoaște deja... munca, talentul, fotografiile dvs. Nu știu. Acum, cînd o spun, mi se pare o prostie.

Dar pe mine nu mă cunoașteţi ? Nu cunoașteţi ochii ăștia ?

Marie descoperi că dorea din tot sufletul să-i pună întrebările astea acum, cînd își beau liniștiţi cafeaua și discutau despre fotografiile ei.

— Am senzaţia îngrozitoare că n-o să cedaţi. N-o s-o faceţi, nu-i așa ?

Ea clătină dic cap cu tristeţe.

— E vorba de bani ?

— Bineînţeles că nu.

— La început, n-am crezut că nu.

Nici nu-i pomeni măcar de contractul fabulos pe care-l avea în buzunar știa că n-o să-i fie de nici un folos, că poate o să înrăutăţească lucrurile.

— Aș vrea să știu care-i motivul.

— Firea mea excentrică. Modul meu de a mă dezlega de trecut.

Ea fu șocată de propria-i sinceritate, dar nu păru să fie.

— Mi-am închiput că trebuie să fie ceva în genul ăsta.

Erau amîndoi liniștiți acum, în micul restaurant italian. Dar momentele astea aveau în ele ceva trist și ceva dulce și amar, pe care Michael nu-l putea înțelege.

— Mama mea a fost foarte impresionată de munca dvs. Și nu e ușor de satisfăcut.

Felul în care-și alegea cuvintele o făcu pe Marie să zîmbească.

— Nu, nu e. Sau cel puțin așa am auzit. Cere foarte mult.

— Da, dar ea a adus compania în punctul în care este acum. E o plăcere să preiei comanda de la ea. Compania e ca o navă perfect întreținută.

— Ce norocos sînteți.

Vocea îi era din nou plină de amărăciune și din nou Michael nu înțelese. Cu un mic gest nervos, își plimbă mîna peste o cicatrice mică de pe tîmple. Marie lăsă brusc din mînă ceașca de cafea și îl privi.

— Ce-i cu asta ?

— Ce anume ?

— Cicatricea.

Nu putea să-și dezlipească privirea de la ea. Știa exact ce era. Trebuia să fie de la...

— Nu-i nimic. O am de cîtăva vreme.

— Nu pare foarte veche.

— E de doi ani.

Părea stînjenit.

— Serios. Nu-i nimic. De la un accident oarecare pe care l-am avut, eu și niște prieteni, încheie el repede, încercînd să se eschiveze.

Mariei îi veni să-i zvîrle cafeaua în față. Ticălosul. Un accident oarecare. „Mulțumesc, scumpule. Acum știu tot ce voiam să știu".

Își luă geanta, se uită în jos spre el cu o privire de gheață, apoi îi întinse mîna.

— Mulțumesc pentru cafea, d-le Hillyard. Sper c-o să vă simțiți bine aici.

— Plecați ? Am spus ceva ce nu trebuie ?

Dumnezeule. Era o fire imposibilă. Ce dracu' avea acum ? Ce-i spusese ? Însă uitîndu-se în sus spre ea, fu șocat de privirea ei.

— De fapt, ați spus.

La rîndul ei, și ea era șocată de propriile sale cuvinte.

Am citit în ziar despre accidentul pe care l-ați avut și nu credeam că poate să existe cineva care să-l numească oarecare. Ce-i doi prieteni ai dumitale au fost răniți teribil de serios, din cîte-am înțeles. Nu-ți pasă de nimic, Michael ? Nu-ți mai pasă cîtuși de puțin de nimic, decît de afacerile tale afurisite ?

— Ce dracu' te-a apucat ? Și ce te privește asta pe tine ?

— Sînt o ființă omenească și tu nu. Asta detest la tine.

— Ești nebună.

— Nu, domnule. Nu mai sînt.

Și cu asta, se răsuci pe călcîie și plecă, lăsîndu-l pe Michael să se uite fix după ea. Dar deodată, împins parcă de o forță nevăzută, sări în picioare și o luă la fugă după ea. Aruncă o bancnotă de cinci dolari pe măsuța de marmură și zbură pe urma ei. Trebuia să-i spună. Trebuia... Nu, nu fusese un accident oarecare. Femeia pe care-o iubea fusese ucisă. Dar ce drept avea ea să știe asta ?

Totuși, nu avu ocazia să-i spună nimic pentru că atunci cînd el ajunse în stradă, ea tocmai se strecurase într-un taxi..

CAPITOLUL 28

Abia ajunsese pe plajă și începuse să-și monteze trepiedul, cînd văzu deodată o siluetă bărbătească apropiindu-se. Pasul lui hotărît o intriga pînă în clipa în care-și dădu seama cine era. Michael, fir-ar să fie. Îl văzu mergînd de-a lungul plajei, apoi peste micuța dună și oprindu-se în sfîrșit în fața ei, luîndu-i priveliștea.

— Am ceva să-ți spun !

— Nu vreau să aud nimic !

— Păcat. Pentru că am să-ți spun oricum. N-ai nici un drept să-ți bagi nasul în viața mea personală și să-mi spui ce fel de om sînt. Nici măcar nu mă cunoști.

Cuvintele ei îl torturaseră toată noaptea. De dimineață, aflase unde era de la portarul clădirii în care locuia ea. Nici măcar nu știa sigur de ce venise acolo, dar știa că trebuia s-o facă.

— Ce drept ai tu să mă judeci, fir-ai să fii ?

— Nici unul. Dar nu-mi place ce văd, făcu ea, rece și distant, în timp ce schimba lentilele aparatului de fotografiat.

— Și ce vezi ?

— O scoică goală. Un bărbat, căruia nu-i pasă de nimic, decît de munca lui. Un bărbat căruia nu-i pasă de nimeni, care nu iubește pe nimeni, care nu dă nimic, care e un nimic.

— Ticăloaso, de unde dracu' știi tu cine sînt și ce sînt ? Ce te face să crezi că ești așa de perfectă ?

Ea-l ocoli și îndreptă obiectivul spre cealaltă dună.

— Ascultă-mă, fir-ai să fii, strigă ea, întinzîndu-se după aparatul ei de fotografiat. Dar ea se feri și se întoarse spre el ca o femeie.

— De ce nu ieși dracului din viața mea ?

Așa cum ai ieșit afară și ai rămas afară ultimii doi ani, ticălosule...

— Nu sînt în viața ta. Încerc să cumpăr niște fotografii de la tine. Asta-i tot ce vreau. Nu vreau constatări despre firea mea sau viața mea sau orice altceva. Vreau numai să cumpăr niște fotografii împuțite.

Aproape că tremura, atît de furios era. Dar ea nu făcu decît să treacă pe lîngă el și să-și ia servieta care zăcea pe o pătură de plajă. Trase fermoarul, căuta într-un dosar și trase afară o fotografie. Apoi se ridică și i-o întinse.

— Ia-o. E a ta. Fă' ce dracu' vrei cu ea. Și lasă-mă-n pace.

Fără să mai spună un cuvînt, el se răsuci pe călcîie și se înapoie la mașina pe care o lăsase parcată în șosea.

Ea nu rămase nici o clipă să-l privească, ci se duse să-și vadă de treabă. Lucră pînă cînd lumina începu să pălească, pînă cînd nu mai vedea să lucreze. Apoi se întoarse acasă, își făcu o omletă și niște cafea și se duse în camera obscură. Se culcă abia la două dimineața și, cînd sună telefonul, nu răspunse. Chiar dacă era Peter, nu-i păsa. Nu voia să vorbească cu nimeni. Iar a doua zi dimineața voia să fie din nou pe plajă. Își pusese ceasul să sune la opt și adormi în clipa în care puse capul pe pernă.

Se eliberase de ceva acolo, pe plajă. Și trebuia să fie sinceră cu sine însăși, chiar dacă-l ura, îl văzuse cel puțin. Într-un fel era, ciudat, o ușurare.

După ce se trezi a doua zi dimineața, își făcu un duș și se îmbrăcă în mai puțin de o jumătate de oră. Pusese pe ea niște haine de lucru, destul de purtate. Citi ziarul în timp ce-și bea cafeaua cu înghițituri mici.

Plecă de-acasă, așa cum își propusese, la nouă și cîteva minute și coborî treptele împreună cu Fred,

gîndindu-se deja la fotografiile pe care voia să le facă. Ridică privirea numai cînd ajunse la capătul scărilor. Și gemu. Peste drum era un panou imens urcat pe un camion condus de Michael Hillyard. El o privea zîmbind, iar ea se așeză pe ultima treaptă și începu să rîdă. Era într-adevăr nebun. Luase fotografia pe care i-o dăduse ea, pusese să-i fie mărită și instalată pe camion și i-o adusese la ușă.

Michael părăsi camionul cu un zîmbet pe buze și se apropie de fată. Iar ea încă rîdea cînd el i se așeză alături, pe treaptă.

— Ce părere ai ?

— Cred că ești un caraghios.

— Da, dar n-arată bine ? Ia încearcă numai să-ți închipui cum o să arate și celelalte fotografii ale tale mărite ca asta și puse pe clădirile Centrului medical. N-ar fi magnific ?

Era, era magnific, dar nu putea să-i spună una ca asta.

— Haide să mîncăm ceva de dimineață și să stăm de vorbă.

În dimineața asta nu accepta să fie refuzat. Reușise să-și aranjeze astfel treburile încît avea toată dimineața disponibilă pentru ea.

Iar ea găsea că atitudinea lui hotărîtă era mișcătoare și în aceeași măsură amuzant. Și nu era dispusă să se certe iarăși.

— Ar trebui să refuz, dar n-o fac.

— E mai bine. Nu vrei să faci o plimbare ?

— În asta ? făcu ea arătînd spre camion și începînd din nou să rîdă.

— Sigur. De ce nu ?

Așa că săriră în cabina camionului și se îndreptară spre Cheiul Pescarilor. Camioanele erau ceva obișnuit acolo și, în plus, nimeni nu era atît de nebun să fugă cu o fotografie atît de mare.

În mod surprinzător, a fost un „mic dejun" extraordinar de plăcut. Amîndoi au lăsat deoparte cearta, cel puțin pînă la cafea.

— Ei, te-am convins ?

Părea foarte sigur acum așa cum stătea acolo, zimbindu-i peste cești de cafea.

— Nu. Dar m-am simțit foarte bine.

— Presupun că ar trebui să-ți fiu recunoscător pentru niște mici favoruri, dar nu-i genul meu.

— Dar care-i genul tău ? Zi-mi în cuvintele tale.

— Vrei să spui că-mi dai o șansă să mă explic, în loc să-mi spui tu ce simt ?

Glumea acum, dar vocea lui avea ceva, mic de tot, care te îndreptățea să spui că e ușor tăioasă. Și asta pentru că ea fusese mult prea aproape de adevăr cu cele ce spusese cu o zi înainte.

— În regulă, am să-ți spun. În anumite privințe ai dreptate. Trăiesc pentru munca mea.

— De ce ? În viața ta nu mai există nimic altceva ?

— Nu tocmai. Pentru mulți oameni care reușesc în viață nu există. Pur și simplu nu e loc.

— Asta-i o prostie. N-ai nevoie să renunți la viața ta personală ca să ai succes în viață. Cei mai mulți oameni le au pe amîndouă.

— Tu le ai ?

— Nu în întregime. Dar într-o zi o să le am. Oricum, știu că e posibil.

— Poate că e. Poate că nu mai sînt stimulat ca în trecut.

Ochii ei se îmblînziră la auzul cuvintelor.

— Viața mea s-a schimbat grozav de mult în ultimii ani. N-am mai reușit să fac nimic din ce îmi plănuisem odată. Dar... am avut niște compensații ale naibii de frumoase.

Ca a deveni președintele companiei „Cotter-Hillyard". Dar se jenă s-o spună.

— Înțeleg, și după cît îmi dau seama, nu ești însurat.

— No. N-am timp. Nu mă interesează.

Ce drăguț. Atunci probabil că oricum ar fi fost ca și cînd nici nu s-ar fi căsătorit cu el.

— Vorbești de parcă totul ar fi standard.

— Pe moment este. Dar tu?

— Nici eu nu sînt măritată.

— Știi ceva, cu toate că-mi condamni pînă-n pînzele albe felul în care trăiesc n-am prea remarcat că tu ai trăi cu totul altfel. Ești la fel de obsedată de munca ta cît sînt eu de a mea, ești la fel de singură, la fel de închisă într-o lume mică numai a ta. Așa că de ce ești atît de pornită împotriva mea? Nu prea e drept.

Vocea îi era blîndă, dar totuși plină de reproș.

— Îmi pare rău. Poate că ai dreptate.

Îi era greu să-l contrazică pe tema asta. Și, în vreme ce cugeta la cele ce auzise de la el, îi simți mîna pe a ei. A fost ca și cum i se înfipsese un cuțit în inimă. Își retrase mîna, cu o privire de căprioară rănită. Iar el păru din nou nefericit.

— Ești o femeie foarte greu de înțeles.

— Cred că da. Sînt o mulțime de lucruri care ar fi imposibil de explicat.

— Ar trebui să mă pui la încercare odată și odată. Nu sînt monstrul care pari să crezi că sînt.

— Sînt sigură că nu ești.

Și privindu-l din nou, nu-și dori decît să plîngă. Acum era ca și cum i-ar fi spus adio. Ea ca și cum ar fi știut, ca și cum și-ar fi reamintit iarăși și iarăși ceea ce nu va putea avea niciodată. Dar poate c-o să înțeleagă mai bine acum. Poate că în sfîrșit o să fie capabilă să renunțe și să uite, cu inima ușoară.

Cu un suspin ușor, Marie se uită la ceas.

— Serios c-ar trebui să plec să-mi văd de treabă.

— Dar sînt ceva mai aproape de un da ca răspuns la propunerea noastră ?

— Mă tem că nu.

Îi venea greu să recunoască, dar va trebui să renunțe. Acum știa că ea n-are să se răzgîndească niciodată. Toate strădaniile lui fuseseră zadarnice. Era o femeie extrem de încăpățînată. Dar îi plăcea. Rămăsese surprins să descopere cît îi plăcea de mult, acum că renunțase să mai încerce să fie dură, distantă, inabordabilă. Avea un soi de blîndețe, de bunătate care-l atrăgeau spre ea așa cum de ani de zile nu mai fusese atras de nimeni.

— Crezi că aș putea cel puțin să te conving să iei masa cu mine, Marie ? Așa, ca un premiu de consolare, din moment ce n-am reușit să te fac să încheiem contractul ?

Expresia feței lui o făcu să ridă încet. Îl bătu ușurel pe mînă.

— Mi-ar place, odată și odată. Dar nu acum. Mă tem că trebuie să plec din oraș.

La naiba. Pierdea partidă după partidă. Și pierduse și acum.

— Unde te duci ?

— Undeva, spre est. Ca să mă ocup de niște probleme personale.

Luase hotărîrea în ultima jumătate de oră. Dar acum știa ce are de făcut. Nu se mai punea problema să îngroape trecutul, ci să-l dezgroape. Într-un fel, Peter avusese dreptate. Acum, era și ea sigură. Trebuia să „se vindece", așa cum spusese el.

— Am să te caut data viitoare cînd am să vin în San Francisco. Poate că atunci o să am mai mult noroc.

„Poate. Și poate pînă atunci am să fiu d-na Peter Gregson. Poate pînă atunci am să fiu vindecată. Și atunci n-o să mai conteze. Deloc".

Se înapoiară tăcuți la camion. Michael o duse acasă, lăsînd-o chiar în fața locuinței ei. Marie vorbi foarte puțin cînd se despărțiră. Îi mulțumi pentru tratație, îi strînse mîna și începu să urce scara.

Michael pierduse. Și, în timp ce o privea cum se depărtează, se simți copleșit de o mare tristețe. Era ca și cum ar fi pierdut ceva foarte deosebit. Nu știa sigur ce. Un contract, o femeie, un prieten? Ceva. Pentru prima dată după mult timp, se simți insuportabil de singur.

Se urcă în cabina camionului, îl puse brusc în mișcare și conduse încruntat prin Pacific Heights, apoi în susul dealului, înapoi la hotelul lui.

Între timp, Marie vorbea la telefon cu Peter Gregson.

— La noapte? Dar am o întrunire, draga mea.

După voce, părea enervat. Și era în mare grabă, între două consultații.

— Atunci vino după întrunire. E ceva important. Plec mîine.

— Unde? Cît stai?

Acum părea îngrijorat.

— Îți spun cînd ne vedem. La noapte?

— Bine, bine. Pe la 11. Dar zău că-i o prostie, Marie. Treaba asta nu mai poate să aștepte?

— Nu.

Aștepta se deja doi ani, și fusese o nebună că-i îngăduise să dureze atîta timp.

— Bine. Ne vedem la noapte.

După ce el închise, grăbit, Marie mai rămase lîngă telefon, ca să sune la aeroport să-și rezerve un loc și la o pensiune pentru animale, ca să aranjeze lucrurile pentru Fred.

CAPITOLUL 29

Marie avusese noroc. Alt pacient ceruse o amînare în după-amiaza aceea, așa că acum se găsea instalată în camera confortabilă și familiară în care nu mai intrase de luni de zile.

Se rezemă de spătarul canapelei și, din obișnuință, își întinse picioarele spre căminul în care nu ardea focul, privindu-și fix, absentă, picioarele încălțate în sandale delicat făcute.

Gîndurile îi zburau atît de departe încît nici n-o auzi pe Faye intrînd.

— Meditezi, sau ai adormit, pur și simplu?

Marie ridică privirea spre Faye, care se așezase pe un scaun, în fața ei.

— Mă gîndeam. Îmi pare bine că te văd...

De fapt, era surprinsă de cît de bine îi părea că se întorsese aici. Chiar și numai simplul fapt că era acolo și dădea sentimentul plăcut al întoarcerii acasă, al revenirii cu ușurință pe un făgaș cunoscut și drag. Petrecuse niște clipe frumoase în camera aceea în care totuși avusese niște momente grele.

— Aș putea să-ți spun că arăți superb, sau te-ai săturat deja să auzi așa ceva? zise Faye, privind-o radios pe față.

Marie izbucni în rîs.

N-am să mai stau niciodată.

Numai cu Faye ar fi îndrăznit să fie atît de sinceră.

— Cred că vrei să știi de ce sînt aici, continuă Marie, privind-o în ochi pe cealaltă femeie, iar fața îi redeveni serioasă.

— Întrebarea mi-a trecut în mod cert prin minte.

Schimbară niște zîmbete fugare, apoi Marie păru din nou că se pierde în propriile-i gînduri.

— L-am văzut pe Michael !

— Te-a găsit ?

Faye părea tăluită la culme și tot atît de impresionată.

— Da și nu. A găsit-o pe Marie Adamson. Asta-i tot ce știe. Un subaltern de-al lui m-a căutat cu insistență. Îl interesau fotografiile mele. „Cotter-Hillyard" construiește un centru medical aici și se pare că ei vor ca fotografiile mele — mărite pînă la proporții enorme — să facă parte din decor.

— Și nu te simți flatată, Marie ?

— Cui îi pasă, Faye ? Ce-mi pasă mie ce crede despre pozele mele ?

Dar nici asta nu era pe de-a-ntregul adevărat. Întotdeauna lauda lui îi încălzise sufletul și chiar și acum simțea o anumită satisfacție la gîndul că atrăsese iarăși atenția, de data asta prin munca ei.

— În orice caz, mama lui a fost aici acum cîtva timp și i-am spus și ei același lucru pe care l-am spus și lor. Nu. Nu mă interesează n-o să le vînd fotografiile. N-o să lucrez cu ei. Punct.

— Și ei au insistat ?

— Foarte mult.

— Cred c-ai fost satisfăcută. Și-a dat seama vreunul din ei cine ești ?

— Ben nu. Dar mama lui Michael da. Cred că de-asta a fixat întîlnirea.

Nancy tăcu, privindu-și țintă picioarele. Cu gîndul, era departe acu, înapoi în camera de hotel, în ziua în care o văzuse pe Marion.

— Cum te-ai simțit cînd ai văzut-o ?

— Îngrozitor. Mi-am amintit de tot ce mi-a făcut. O urăsc.

Dar mai era ceva în vocea ei, ceva pe care Faye l-a auzit.

— Și ?

— În regulă.

Marie ridică ochii, cu un suspin.

— M-a făcut să simt din nou aceeași durere. Mi-a amintit cît de mult îmi dorisem să mă placă, să mă iubească chiar, să mă accepte ca soție a lui Michael.

— Și încă te respinge ?

— Nu sînt sigură. Cred că da. E bolnavă acum. Pare alta. Pare aproape că regretă ceea ce-a făcut. Din cîte am înțeles. Michael n-a fost cine știe ce fericit în ultimii doi ani.

— Și cum te-ai simțit cînd ai aflat asta ?

— Ușurată.

Rostise cuvîntul însoțindu-l cu un oftat moale, ostenit Totul s-a terminat pentru noi. Cu ani în urmă. Sîntem alți oameni acum. Și adevărul este că nu s-a întors niciodată la mine. Și probabil că nici n-ar mai alerga după mine pentru fotografii, dacă ar ști cine sînt cu adevărat, dacă ar ști cine am fost. Dar nu mai sînt Nancy McAllister, Faye. Iar el nu mai e același Michael, pe care-l știam.

— De unde știi ?

— L-am văzut. E aspru, dur, preocupat, rece. O, nu știu, poate că undeva, acolo, mai e ceva din el. Dar sînt și foarte multe lucruri noi.

— Ce-ai zice de durere ? Pierdere ? Dezamăgire ? Suferință ?

— Nu, Faye, ce-ai zice de trădare, abandon, dezertare ? lașitate ? Astea-s concluziile adevărate, nu ?

— Nu știu. Sînt ? Așa simți cînd îl vezi ?

— Da !

Vocea ei era din nou dură.

— Îl urăsc.

— Atunci probabil că mai ții mult la el.

Marie tresări, gata să nege. Dar nu făcu decît să clatine din cap. cu lacrimi în ochi. Se uită la Faye multă vreme, fără să vorbească.

— Nancy, îl iubești încă ?

Intenționat îi folosise vechiul nume.

Fata oftă adînc și-și lăsă capul pe spate, pe spătarul canapelei înainte de-a răspunde. Iar cînd o făcu, își ațintì privirile în tavan și vorbi cu voce monotonă.

Poate că Nancy, puținul care-a mai rămas din ea, îl iubește încă. Dar Marie. Nu. Am o viață acum. Nu mai pot să-mi permit să-l iubesc.

Coborî ochii din tavan și o privi pe Faye cu tristețe.

— De ce nu ?

— Pentru că el nu mă iubește. Pentru că nimic nu mai e real. Trebuie să renunț și să uit acum. Total, complet. Știu asta. Dar nu pentru asta am venit azi aici, să-ți plîng pe umăr și să-ți spun că îl mai iubesc pe Michael. Ci pentru că aveam nevoie să-i spun cuiva ce simt. Nu pot să vorbesc cu Peter despre asta : l-ar necăji prea mult. Dar aveam nevoie să-mi descarc sufletul.

— Mă bucur că ai venit, Marie. Dar nu sînt sigură că poți să te hotărăști așa, deodată, să renunți la ceva și să uiți așa ușor, să te desparți de toate astea de la o clipă la alta.

În realitate, m-am despărțit de tot acum doi ani, dar pur și simplu n-am vrut să renunț, nici să uit pînă acum. Mi-am spus că am făcut-o, dar n-o făcusem. Deci...

Se îndreptă iarăși din spate și se uită țintă la Faye.

— Plec mîine la Boston, pentru niște afaceri.

— Ce fel de afaceri ?

— Afacerea cu renunțatul și uitatul.

Zîmbi pentru prima dată într-o oră.

— Sînt acolo niște lucruri pe care le-am lăsat neterminate, niște lucruri legate de mine și de Michael. Le-am lăsat să rămînă acolo, ca un monument al nostru pentru că întotdeauna am crezut că

el o să se întoarcă. Acum, trebuie să mă întorc acolo și să mă ocup de ele.

— Crezi într-adevăr c-o să te descurci ?

— Da.

— Nu vrei să-i spui lui Michael cine ești, sau mai curînd cine erai și să vezi ce se întîmplă ?

Marie aproape că se cutremură.

— Niciodată. S-a terminat. Pentru totdeauna. Și-n afară de asta, oftă ea din nou, privindu-și mîinile, n-aș fi dreaptă cu Peter.

— Trebuie să te gîndești să fii dreaptă și cu Marie.

— De-asta plec spre Boston mîine. Și mă mai gîndesc că poate după asta am să fiu liberă să mă mai achit de obligațiile față de Peter. E un om atît de drăguț, Faye. A făcut atîta pentru mine.

— Dar nu-l iubești !

Era înspăimîntător să audă pe altcineva rostind cuvintele. În aceeași clipă, Marie clătină din cap.

— Ba da, ba da, îl iubesc !

— Atunci de ce-ți pui problema să te achiți de obligații ?

— Michael a stat întotdeauna între noi.

— Asta nu-i o explicație, Marie. Încerci să te eschivezi.

— Nu știu, șopti ea și tăcu.

Liniștea se înstăpîni multă vreme între ele. Dar tot Marie o rupse.

— Întotdeauna m-a oprit ceva. Ceva... lipsește. Cred că niciodată nu mi-am îngăduit să fiu abordabilă. Într-un fel, l-am tot așteptat pe Michael și, într-un fel, mi s-a părut întotdeauna... nu știu, pur și simplu mi s-a părut întotdeauna că e ceva în neregulă. Poate că eu nu sînt.

— De ce crezi că e ceva în neregulă ?

— Păi, nu sînt sigură, dar cîteodată am senzația că el mă cunoaște. O cunoaște pe Marie Adamson pentru că ea e ființa pe care a ajutat-o să se nască.

N-o cunoaşte pe cea care eram, nu ştie care erau lucrurile la care ţineam înainte de accident.

— Poţi să-l înveţi toate astea, Marie ?

— Poate. Dar nu sînt sigură că vrea să ştie. Mă face să mă simt iubită, dar nu pentru mine însămi.

— Ei, s-ar putea să se ivească o mulţime de alte probleme de aici.

— Da, dar e un om atît de bun. Şi nu văd de ce să nu ne descurcăm.

— Nici eu. Decît dacă nu-l iubeşti.

— Dar îl iubesc !

Devenea din ce în ce mai agitată pe măsură ce discuţia lor continua.

— Atunci linişteşte-te şi lasă problema asta să se rezolve de la sine. Poţi să te întorci aici şi s-o discutăm împreună, dacă vrei. Întîi, să ne ocupăm de sentimentele tale pentru Michael.

— Vreau întîi să termin cu călătoria asta în est. Pe urmă o să fiu liberă.

— Bine, atunci fă-o, dar vino să mă vezi cînd te întorci. În regulă ?

— Foarte în regulă.

Într-un fel, îi părea bine să se întoarcă Era o uşurare.

Cu asta, Faye se uita la ceas cu părere de rău, şi se ridică. Trecuse deja o oră şi jumătate şi trebuia să predea la universitate peste o oră.

— După ce te întorci să mă suni ca să-ţi fixezi o oră ?

— În clipa în care sînt înapoi.

— Bine atunci. Şi ai milă de tine acum, cînd te duci acolo. Nu te chinui din cauza trecutului. Dacă ai vreo problemă, sună-mă.

Era liniştitor să ştie că putea s-o facă şi, la plecare, se simţi într-o dispoziţie mai bună decît fusese toată după masa. Conversaţia asta avea să facă să-i fie mai uşor să-i explice lui Peter hotărîrea pe care o luase.

— Boston ? Dar de ce, Marie. Nu înțeleg.

Peter părea obosit și nervos, ceea ce nu i se întîmpla des. Dar fusese o întrunire lungă și obositoare. Toate prostiile astea despre centrul medical cel nou. Și trebuia să se întîlnească cu arhitecții a doua zi. dimineața. De ce trebuise să fie în comitet ? Avea multe lucruri mai bune de făcut cu timpul lui.

— Cred că e o nebunie să faci călătoria asta.

— Nu, nu e. Trebuie. Și sînt gata. Am terminat cu trecutul. Complet.

— Așa de complet încît cînd aproape că am avut un accident cu mașina zilele trecute te-au apucat istericalele și te-au ținut o oră. N-ai terminat.

— Dragule, trebuie să ai încredere în mine. Am de gînd să fac ultimul lucru care a rămas neterminat și pe urmă o să fiu liberă. Mă întorc poimîine.

— E o nebunie !

— Nu. Nu e !

Vocea ei era atît de liniștită și de fermă încît îl făcu să se oprească și să se așeze pe canapea, cu un oftat obosit. Poate că știa ce face, la urma urmei.

— În regulă. Nu înțeleg. Dar trebuie să sper că știi ce faci. N-o să ai nimic dacă te întorci acolo ?

— Nu. Ai încredere în mine.

— Am, draga mea. Nu-i vorba că n-am încredere în tine. Doar că... o, nu știu. Nu vreau să suferi. Îmi dai voie să-ți pun o întrebare cu totul nebunească ?

O, Doamne. Spera că nu e aceea. Nu încă. Dar nu la asta se gîndea el acum, așa cum stătea pe canapea, privind-o cu grijă și atenție.

— Dă-i drumul.

Parcă aștepta să i se facă o operație.

— Știai că Michael Hillyard e în oraș ?
— Da.
Era ciudat de calmă.
— L-ai văzut ?
— Da. A venit la galeria de artă, vrea să lucrez pentru un proiect nou de-al lor. L-am refuzat.
— Știe cine ești ?
— Nu.
— De ce nu i-ai spus ?
Acum ar fi fost momentul să-i spună lui Peter de înțelegerea cu mama lui Michael, dar era prea tîrziu. Nu mai conta.
— N-are importanță. S-a terminat cu trecutul.
— Ești sigură ?
— Da. De asta mă duc la Boston.
— Atunci mă bucur.
Apoi păru îngrijorat, cel puțin pe moment.
— Călătoria are ceva de-a face cu Hillyard ?
Dar știa că nu se poate. Urma să-l vadă pe Michael Hillyard de dimineață.
Marie clătină din cap cu hotărîre.
— Nu. Nu în felul la care te referi tu. Are de-a face cu trecutul meu, Peter. Și are de-a face numai cu mine. Nu vreau să mai spun nimic altceva despre asta.
— Atunci am să-ți respect dorința.
— Mulțumesc.
Ar fi vrut să facă dragoste cu ea în noaptea aceea, dar n-o făcu. În loc de asta, plecă tăcut, după ce o sărută ușor. Își dăduse seama că voia să fie singură.
A fost o noapte liniștită. Ea încă se mai simțea așa cînd îl lăsă pe Fred la „pensiune", a doua zi dimineața. Știa exact ce făcea și de ce și știa că avea dreptate.
Prinse avionul fără să fie deloc în grabă și ajunse în Boston la 9 P.M. ora locală.

I-a trecut prin cap să se ducă acolo în aceeași noapte, dar ar fi cerut prea mult de la norocul unei femei. Așa că amînă pînă a doua zi dimineața. Închiriase deja o mașină. Tot ce avea de făcsut era să se ducă pînă acolo, apoi să se întoarcă. Pe urmă, o să ia ultimul avion spre casă.

În vreme ce se ducea la culcare în motel în noaptea aceea, se simțea ca o femeie cu o misiune sacră. N-avea nici o dorință să vadă orașul, să sune pe cineva să se ducă undeva. Nu era în realitate acolo. Totul era ca un vis, un vis de doi ani, pe care avea să-l retrăiască pe ultima oară.

CAPITOLUL 31

— Dr. Gregson ?

— Da.

Atenția lui însă era distrasă de altceva chiar cînd secretara sa intră în cameră. Abia vorbise cu Marie la aeroport. Călătoria încă îi trezea un sentiment neplăcut, dar trebuia să-i respecte dorințele legate de un lucru atît de personal ca ăsta. Și totuși are să se simtă mult mai bine cînd o s-o vadă înapoi a doua zi.

Ridică privirea și încercă să fie atent la asistenta lui.

— Da ?

— E aici un domn Hillyard și vrea să vă vadă. Spune că e așteptat. Și-au mai venit trei din asociații lui cu el.

— Bine. Poftește-l înăuntru.

Cristoase. Asta-i mai lipsea acum. Dar de ce nu ? Cel puțin o să arunce o privire la băiat. De fapt

era destul de tînăr să-i fie fiu. Ce gînd nenorocit. Cu un oftat, își dădu seama că se întreba dacă Marie se gîndise vreodată la asta.

Cei patru bărbați intrară și strînseră mîna doctorului. Iar întrunirea începu. Voiau să apeleze la ajutorul lui ca să pună cu succes în aplicare proiectul Centrului Medical. În „echipa" lor atrăsese deja 15 dintre cei mai iluștri doctori. Și nu exista nici o îndoială că toate călătoriile vor fi ideal localizate și extraordinar de bine repartizate.

Era o alegere ușor de făcut. Gregson fu de acord să deschidă și acolo cabinete și acceptă să discute cu cîțiva din colegii lui.

Dar de fapt toate răspunsurile lui era mecanice, pentru că pe toată durata întrunirii îl privise fascinat pe Michael. Deci, ăsta e Michael Hillyard Nu părea să fie un rival formidabil. Dar părea tînăr și chipeș și foarte sigur de sine. Și, într-un mod neliniștitor, Peter începu să-și dea seama cît de mult seamănă cu Marie.

Era o asemănare în energia, în hotărîrea, chiar și umorul lor. Asta-l făcu pe Peter să se simtă omul de pe tușă. Dar deodată, pe de altă parte, înțelese. Rămase foarte tăcut multă vreme, privindu-l pe Michael fără să spună absolut nimic. Nu mai era atent nici la întrunire, se adapta la realitatea pe care o evitase atîta timp.

Și, desigur, asta îl făcea să se întrebe care era adevăratul motiv pentru care Marie plecase în est în dimineața aceea. Ca să distrugă într-adevăr ultimele fărîme ale trecutului sau ca să arate că le respectă.

Pentru prima dată, Peter își puse întrebarea dacă avea dreptul să intervină. Numai privindu-l pe Michael avea senzația că vede o altă latură a Mariei, o latură de care nu știa nimic. Acest om reprezenta o parte din viața ei, pe care nici n-o înțelegea măcar, o parte pe care nu voise niciodată s-o cunoască.

Voia ca ea să fie Marie Adamson. Nu fusese niciodată Nancy pentru el.

Fusese o ființă nouă, care se născuse din mîinile lui. Dar acum recunoștea că era altcineva. Toate piesele mozaicului începură să se potrivească iar el avu sentimentul unei renunțări și în același timp al unei pierderi. Purtase un război de nepurtat și încercase să-și recîștige propriul trecut.

Marie era într-adevăr altcineva, dar în ea erau frînturi din femeia pe care el o iubise odată în viața lui. Dar acum recunoștea că era altcineva. Poate el avu sentimentul unei renunțări și în același timp al unei pierderi. Purtase un război de nepurtat tot atît de mare, ca realitatea feței pe care trebuia s-o facă. Niciodată nu existase atmosfera asta liberă, care o readusese la viață.

Altcineva pe care să se bazeze nu era. Asta îi îngăduise să fie totul pentru ea... totul în afară de ce-și dorea să fie acum.

Privindu-l pe Michael, își dădu seama că propriul lui rol în viața Mariei semănase foarte mult cu cel al unui tată. Ea nu-și dăduse însă seama de asta, dar într-o zi o va face.

În cele din urmă întrunirea se termină. Se ridicară cu toții ca să-și strîngă mîinile. Cîteva clipe mai tîrziu, cei trei asociați ai lui Michael ieșiseră deja din birou și-l așteptau dincolo, în anticameră Gregson și Michael schimbau politeturi cînd, deodată, totul încremeni, iar Michael rămase privind fix la ceva peste umărul celuilalt.

Era tabloul pe care ea îl începuse cu doi ani în urmă... trebuia să fie cadoul lui de nuntă... fusese furat din apartamentul ei de cele două asistente, după moartea ei. Iar acum era în biroul acestui bărbat și era terminat.

Ca hipnotizat, Michael păși spre el înainte ca Gregson să poată să-l oprească. Dar nimic nu-l mai putea opri acum.

Ajuns acolo, rămase nemișcat, privind încremenit. căutînd semnătura, ca și cum ar fi știut deja ce avea să vadă. Acolo, cu litere minuscule, în colț erau cuvintele, Marie Adamson.

— O, Dumnezeule... o, Dumnezeule...

Asta era tot ce putea să spună. Gregson îl urmărea cu privirea.

— Dar cum ? Nu e... o, Isuse... Dumnezeule... de ce nu mi-a spus nimeni nimic ? De ce...

Însă înțelesese acum. Îl mințiseră. Ea trăia. Arăta altfel, dar trăia. Nu-i de mirare că-l ura. Nici măcar nu-și închipuise. Dar fusese obsedat de ceva din ea, din fotografiile ei, tot timpul.

Ochii îi erau plini de lacrimi cînd se întoarse să-l privească pe Gregson.

Peter se uita la el cu tristețe, speriat de ce va urma.

— Las-o în pace, Hillyard. Totul s-a terminat pentru ea acum. A trecut prin destule.

Dar chiar și acum, cînd le rostea, cuvintelor le lipsea convingerea. Numai privindu-l pe Michael în acea dimineață nu mai era sigur că Michael are să mai stea multă vreme departe de ea. Și ceva din adîncul ființei sale îl îndemna să-i spună unde era.

Însă Michael continua să se uite fix la el, cu o privire uimită.

— M-au mințit, Gregson. Știai asta ? M-au mințit. Mi-au spus că e moartă.

Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Doi ani am fost ca un om mort, muncind ca un robot, dorindu-mi să fi murit eu în locul ei și-n tot timpul ăsta...

Pentru o clipă, simți că nu mai poate continua. Gregson se uită în altă parte.

— Și cînd am văzut-o săptămîna asta, nici prin cap nu mi-a trecut... Am... trebuie să fi fost groaznic pentru ea... nu-i de mirare că mă urăște. Și mă urăște, nu ?

Michael se trînti pe un scaun, uitîndu-se din nou fix la tablou.

— Nu. Nu te urăște. Vrea numai să dea totul la spate. Are dreptul.

„Iar eu am dreptul la ea".

Ar fi vrut să pronunțe cuvintele, dar nu reuși s-o facă.

Dar brusc, lucrurile se întîmplară ca și cum Michael îi auzise gîndurile. Michael își amintise că auzise de undeva că pe Marie o întreținea cineva, un chirurg plastic. Brusc, cuvintele care-i dăduseră această veste îi răsunară în urechi și la fel de brusc furia și durerea strînse în doi ani îl copleșiră. Sări în picioare și-l apucă pe Gregson de reverul hainei.

— Așteaptă puțin, fir-ar a dreculuí. Ce drept ai tu să-mi spui „să te dea la spate" ? De unde dracu' știi tu ? Cum ai putea vreodată să începi măcar să înțelegi ce-a fost între noi ? Cum poți să știi ce-a însemnat asta pentru ea, sau pentru mine ? Dacă ies din viața ei fără să spun un cuvînt, atunci ai drumul liber, nu-i așa Gregson ? Asta vrei ? Ei, du-te dracului. Te joci cu viața mea, dom'le și mi se pare că deja s-au jucat prea mulți cu ea. Singura persoană care are dreptul să-mi spună că vrea să se termine e tot Nancy.

— Ți-a spus deja s-o lași în pace, răspunse Peter cu o voce liniștită, privindu-l pe Michael în ochi.

Auzindu-l, tînărul se dădu cîțiva pași înapoi. Pe chipul lui se amesteca speranța cu furia și nelămurirea. Pentru prima dată în doi ani era ceva viu acolo.

— Nu, Gregson. Marie Adamson mi-a spus s-o las în pace. Nancy McAllister nu mi-a spus un cuvînt în doi ani. Și trebuie să-mi dea o mulțime de

explicații. De ce nu m-a sunat ? De ce nu mi-a scris ? De ce nu mi-a dat de știre că trăiește ? Și de ce mi-a spus că e moartă ? A fost mîna ei aici, sau... a altuia ? Și, de fapt...

Nu-i venea să pună întrebarea pentru că știa deja ce-o să audă.

— Cine a plătit pentru operații ?

Ochii lui nu se dezlipeau de pe chipul lui Gregson.

— Nu știu răspunsurile la unele din întrebările dumneavoastră, d-le Hillyard.

— Și la care știi răspunsurile ?

— N-am libertatea să...

— Nu mă lua cu de-astea...

Michael înaintă din nou spre el. Peter ridică o mînă.

— Mama dumitale a plătit pentru toate operațiile Mariei și pentru întreținerea ei după accident. A fost un dar foarte frumos.

De asta se temuse Michael, dar de fapt nu venise ca un șoc. Se potrivea cu restul imaginii pe care o vedea acum. Și poate că mama lui avusese gîndul nebunesc și cu totul greșit că o face spre binele lui. Dar cel puțin îl dusese înapoi la Nancy.

Îl privi pe Gregson din nou și înclină din cap.

— Și tu ? Care anume sînt relațiile tale cu Nancy ?

Acum voia să știe totul.

— Nu văd ce te privește pe dumneata.

— Ascultă, fir-ar să fie...

Mîinile lui se întinseră iarăși spre haina celuilalt. Peter ridică o mînă să se apere.

— Ce-ar fi să isprăvim cu asta acum ? Răspunsurile sînt toate în mîinile Mariei. Numai ea știe ce vrea, pe cine vrea. Și să știi că s-ar putea să nu-l vrea pe nici unul dintre noi. Indiferent din ce motive, tu n-ai luat legătura cu ea în doi ani, și nici ea cu tine. Iar în ceea ce mă privește, sînt aproape

de două ori mai bătrîn ca ea și din cîte știu, sufăr de complexul lui Pygmalion.

Se așeză greoi pe un scaun și surise trist.

— Aproape că-mi vine să cred că s-ar descurca mai bine fără oricare dintre noi.

— Poate, dar de data asta vreau s-o aud de la ea cu urechile mele, ripostă Michael, aruncînd o privire la ceas. Mă duc chiar acum la ea acasă.

— N-o să-ți fie de cine știe ce folos.

Peter îl cercetă cu privirea și-și mîngîie barba. Aproape că-i dorea noroc băiatului. Aproape.

— M-a sunat de la aeroport exact înainte să ajungi aici, azi-dimineață.

Încă odată Michael păru șocat.

— Ce mai e acum ? unde s-a dus ?

ezită. Nu era obligat să-i spună nimic. Nu era obligat...

— S-a dus în Boston.

Miichael îl privi o secundă și umbra unui zîmbet îi lumină o clipă ochii, în vreme ce se năpustea spre ușă. Acolo se opri, aruncă o privire înapoi și-l salută pe Peter cu un surîs larg.

— Mulțumesc.

CAPITOLUL 32

Ea se sculă din pat în zori. Trează, plină de viață. Se simțea mai bine ca niciodată în ultimii ani. Era aproape liberă acum. Iar în cîteva ore va fi într-adevăr. Ca și cum numai promisiunea aceea copilărească o reținuse în tot acel timp. Și asta numai pentru că îi îngăduise. Singura putere a promisiunii fusese cea pe care i-o dăduse ea.

Nici măcar nu se osteni că ia micul dejun. Nu făcu decît să bea două cești de cafea și s-a și urcat în mașina închiriată. Putea să ajungă acolo în două ore, cam pe la zece. O să fie la hotel la amiază. Putea deci să prindă un avion înapoi spre San Francisco și să fie acasă după-amiaza tîrziu. S-ar putea să ajungă la timp ca să-l ia pe Peter de la birou și să-i facă o surpriză. Bietul om, ce răbdător și înțelegător se arătase și în privința călătoriei.

Se trezi că toate gîndurile îi zburaseră la el, în vreme ce conducea mașina de-a lungul drumului aproape pustiu. Își dori să-i mai mult, își dori să poată s-o facă. Poate că după ziua de azi și asta are să se schimbe. Sau nu cumva...

Nici măcar nu-și îngădui să ducă întrebarea pînă la capăt. Firește, îl iubea. Nu era vorba de asta.

Mergea mai departe prin New England, abia băgînd în seamă imaginile care se perindau pe lîngă geamurile mașinii.

Peisajul era încă cenușiu și întunecat : mugurii nu se transformaseră încă în frunzulițe noi. Era ca și cum întreaga regiune rămăsese și ea îngropată de doi ani.

Era nouă și jumătate cînd ea trecu pe lîngă Revere Beach, unde fusese bîlciul, Marie simți o mică strîngere de inimă cînd recunoscu locul.

Urmă apoi vechiul drum care rătăcea de-a lungul coastei și, după o vreme, opri mașina și coborî.

Era amorțită, dar nu obosită. Era voioasă și emoționată. Trebiua să facă asta... trebuia...

De unde stătea acum, putea deja să vadă copacul. Rămase multă vreme privindu-l țintă, ca și cum el îi păstrase toate secretele, îi știa mult prea bine povestea, ca și cum o așteptase să se întoarcă.

Fata păși încet spre el, ca și cum s-ar fi dus să se întîlnească cu un vechi prieten. Dar nu-i mai era prieten. La fel ca toate și toți pe care-i iubise

odată, era un străin. Era încă o placă comemorativă pe mormîntul lui Nancy McAllister.

Cînd ajunse lîngă el se opri, apoi făcu ultimii pași, pe nisip, spre stîncă. Era încă acolo. Nu se mișcase. Nici ea și nici altceva. Numai ei doi, ea și cu Michael, se mișcaseră, în direcții opuse și spre lumi diferite.

Rămase acolo foarte mult timp, ca și cum ar fi încercat să-și adune puterea și curajul s-o facă. Și în cele din urmă se aplecă și începu să împingă. Stînca se clinti după cîteva clipe și repede, cu un beţigaș, ea începu să sape sub ea, după ceea ce căuta. Dar nu era nimic acolo.

Cu răsuflarea tăiată, ea lăsă stînca să recadă la loc apoi, cu noi forțe, o împinse din nou pînă cînd, de data asta, putu să-și dea seama cu certitudine că dispăruseră. Cineva luase deja mărgelele. Lăsă stînca să alunece la locul ei.

Și-n același timp îi auzi vocea.

— Nu poți să le iei. Aparțin alteia. Alteia pe care am iubit-o. Alteia pe care n-am s-o uit niciodată!

În timp ce-i vorbea, ochii lui Michael se umplură de lacrimi. O așteptase jumătate de noapte acolo. Un avion cu reacție il adusese acolo înainte de venirea ei. Dar ar fi zburat pe propriile-i aripi dacă ar fi trebuit.

El întinse mîna acum, iar ea văzu mărgelele, încă amestecate cu nisipul de sub stîncă. Și ochii i se umplură de lacrimi.

— Am promis să nu-ți spun niciodată adio. Nu ți-am spus niciodată.

Ochii lui nu-i părăseau nici o clipă pe ai ei în timp ce vorbea.

— N-ai încercat niciodată să mă găsești!

— Mi-au spus că ai murit!

— Am promis să nu te mai văd niciodată dacă... dacă ei o să-mi dea altă față. Am promis pentru

că știam că ai să mă găsești. Și pe urmă... nu m-ai căutat.

— Te-aș fi căutat, dacă aș fi știut. Dar tu îți amintești ce mi-ai promis?

Ea închise ochii și rosti solemn, ca un copil, și pentru prima dată după multă vreme, vorbea cu vocea lui Nancy McAllister, nu cu cea nouă și melodioasă pe care o învățase.

— Promit să nu uit niciodată ce-i aici. Sau de ce-i aici.

— Și ai uitat? întrebă el și lacrimile începuseră să-i șiroiască încet pe obraji.

Se gîndea la Gregson și la cei doi ani care trecuseră.

Dar ea clătină din cap.

— Nu. Însă am încercat din toate puterile.

— Vrei să-ți aduci aminte acum? Nancy, vrei...

Dar nu mai putea să vorbească. Atunci nu făcu decît să păşească spre ea și s-o cuprindă foarte strîns în brațe.

— O, Doamne, Nancy, te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Am crezut că o să mor cînd ai murit tu... cînd am crezut că ai murit. Am murit în clipa aia cînd mi-au spus.

Dar ea plîngea prea tare ca să poată să vorbească. amintindu-și de zilele și lunile și anii fără sfîrșit în care-l așteptase, apoi pierduse orice speranță.

Îl ținea strîns în brațe, cum ține un copil o păpușă, ca și cum n-ar avea de gînd să-i mai dea vreodată drumul.

În cele din urmă, reuși să-și recapete răsuflarea și zîmbi.

— Dragul meu, și eu te iubesc. Întotdeauna am știut că o să mă găsești...

— Nancy... Marie... sau cum naiba te mai cheamă...

Rîseră printre lacrimi, ca niște copii.

— Vrei să-mi faci cinstea de a primi să fii soția mea ? De data asta ca niște oameni civilizați, cu o nuntă la care să fie toată lumea de față, cu muzică și...

Acum se gîndea la nunta mamei lui, de acum cîteva săptămîni. Era ciudat cît de departe era de el gîndul furiei și al mîniei. Ar fi trebuit s-o urască pe maică-sa pentru ceea ce-i făcuse. În loc de asta, via să ierte. O avea din nou pe Nancy, acum. Numai asta conta pentru el.

Coborî privirea și-i zîmbi fetei ghemuite în brațele sale, gîndindu-se la nunta lor. Dar ea clătină din cap, iar el avu brusc impresia că inima a încetat să-i mai bată.

— Trebuie neapărat să așteptăm atît ? Să pierdem timp cu toate prostiile alea, cu muzica și invitații, și..

— Și propui să...

Nici nu îndrăzni că continue dar fata încuviință, în brațele lui.

— Da. De ce nu ? Acum. Nu vreau să aștept iar. N-aș putea să suport. Tot timpul m-aș gîndi cu groază că iar o să se întîmple ceva. Poate de data asta cu tine.

El încuviință în tăcere și o strînse în brațe.

Spărgîndu-se de țărm, valurile fosneau ușor, iar soarele palid al estului se ivi printre nori.

Michael înțelesese.

SFÎRȘIT